

BAĞLA(N)MA

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV

BAĞLA(N)MA

"İmam Hatip Nesl'inden"

TİMAV 8

Hikâye 6

Eylül 2017

T.C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 21146

ISBN: 978-605- 67126-5- 4

Dizgi & Tasarım: Kef Ajans

www.kefajans.com

Artı Ofset Matbaa

Fevzi Çakmak Mahallesi 10448 Sokak No: 6/1

Karatay / KONYA

Sertifika No: 25194

Basım Tarihi: 2017

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLERİ VAKFI

Şükran Mahallesi Sırcalımedrese Caddesi No:3 Meram /KONYA

Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47

www.timav.org.tr | timav@timav.org.tr

[f](https://www.facebook.com/timav.vakif) /timav.vakif [@Timavvakfi](https://www.instagram.com/timavvakfi)

BAĞLA(N)MA

"İmam Hatip Nesli'nden"

6. Hikâye Yarışması
İlk 25 Eser

TİMAY

BAĞLA(N)MA

"İmam Hatip Nesli'nden"

Hikâye Yarışması Seçici Kurul Üyeleri:

Köksal Alver
Sadık Yalsızuçanlar
Abdullah Harmancı
Mehmet Kahraman

*(Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

BAĞLA(N)MA 11
Mürüvvet Özpehlivan

AL TÜLBENTLİ GELİNCİK 15
Edanur Batum

FOTOĞRAF KARESİ 23
Bilge Sena Bulut

DİNLİYORUM 27
Feyzanur Karaçalı

GECEYİ KARARTAN GECE 31
Fatime Önler

KARAR 35
Mihriban Gün

BULUT 39
Beyza Mutlu

KARA GÜN 45
Nisa Eser

TAHTADAN TÜFEK 49
Hazine Urtekin

İHANET VE İHANET ÇETESİ 51
Ali Tuna

ŞEYTANIN DÜŞMANLARI 59
Beyzanur Genç

SESSİZ ADAM 65
Rümeysa Mengi

ŞEHADET SAVAŞLARI 71

Şeyma Karayazı

BİZ 77

Hale Kuş

ZAFERE DOĞRU BİR MİLLET 83

Hatice Şahin

15 TEMMUZ'A DAİR 87

Rumeysa Çolakkadıoğlu

SEHER RÜYASI 91

Fatma Zehra Codunoğlu

MİLLETİ İBRAHİM 95

İsmail Emre Gümüş

ŞEHİTLER ÖLMEZ PRENSES 103

Semanur Yalçın

YAVUZ 107

Nuran Salur

ŞAFAK 113

Ali Fuat Karaaslan

GÖMLEK VE ÇAY BARDAĞI 117

İrem Kurt

ALLAH'IN MURADI OLDU 123

Hilal Demirhan

BİR ASKERİN AĞZINDAN 15 TEMMUZ 127

Ecmel Sadıkoğlu

ŞEHİT OLMAK 131

Erdem Malcağız

Takdim

Kelam duygu ve düşünce ile sesin arasında, kalem söz ile yazının arasında, terimler, kelimeler ve kavramlar da; insanlar ve kurdukları medeniyetler arasında birer elçidir.

İnsanlığın gündemindeki kelime ve kavramlar, dillerindeki kelimeler, kağıtlarındaki yazılar zamana, medeniyete, sosyal gerçekliklere, toplumların ortak ruhi şekillenmişliklerine ışık tutar.

Tarihin bir dönemini anlamak, o zamanın ruhunu yakalayabilmek, ilgili dönemdeki aktörlerin dünyasını ve hedeflerini keşfedebilmek için kelama, kaleme ve yazıya bakmak önemli bir aşamadır. Zira kodları ancak bu elçiler ile çözümlenmek, mümkün olabilmektedir.

Ülkelerin ve milletlerin belli dönemlerini ve ilgili dönemlerin aktörlerini, aktörlerin hedeflerini anlamanın kodları arasında siyasi, sosyal, bürokratik, ekonomik ve medyatik unsurları incelemek de öncelikli başlıklar arasında yer tutar. Diğer taraftan insanlık tarihi boyunca süregelen hak ve batıl mücadelesinde kurulmuş oyunların içerisinde sembol olmuş hem zalim hem hakka ram olmuş kahramanları incelediğimizde her iki tarafın kendi içerisindeki benzerliklerini incelemek de ayrı bir önemi haizdir.

Toplumların içerisinde büyük krizler üretmek isteyenlerin odaklandıkları üç başlık siyasi, sosyal ve ekonomik dengenin bozulması olmaktadır. Bahsedilen bu üç denge, ya bozularak ya da bu üç dengenin hakim güçlerini ele geçirmekle istenilen hedefe ulaşılacağı düşünülür. Düşünülür diyorum çünkü; siyasi, sosyal ve ekonomik denge üzerinde kurulan oyunlar genel olarak tutsa da öyle zamanlar gelir ki kurulan oyunlar oyun kurucunun başına döner. Tıpkı 15 Temmuz hain darbe girişiminde

olduğu gibi. Daha büyük bir hesap sahibi, daha büyük bir oyuncu devreye girer ve Hz. Musa'nın asasının Firavun ve yakınlarının büyüklerini bozduğu, yuttuğu gibi Firavunlaşmışların oyunlarını da bozuverir...

Olağan dışı dönemler bahsetmiş olduğumuz bu alanlarla birlikte diğer bilimsel disiplinlerin de konusu edilmeli, farklı açılardan irdelenmesi gerekir. 28 şubat'ın bu bağlamda yeteri kadar incelendiğini, tüm boyutlarıyla kodlarının czmlendiğini, geleceğe ışık tutacak lcde değerlendirmelere tabi tutulmadığını düşünüyorum. Her ne kadar toplumsal hafızaya kazınmış olsa da bazı gerçekler nesil değerisimlerinde unutulabiliyor.

15 Temmuz hain işgal girişiminin nesiller boyu hafızamızda canlı tutulması gerekliliğinden hareketle vakfımızın geleneksel hikaye yarışmasının altıncısının konusunu "15 Temmuz" olarak belirledik. İmam Hatip neslinin 15 Temmuz'u zihin ve gönül dünyalarındaki cığrışımları ile nasıl anlamlandırdıklarını beraberce görelim, okuyalım istedik. Elinizdeki eserde vakfımıza ulaşan "15 Temmuz" temalı yüzlerce hikaye arasından ilk 25'e giren hikayeleri bulacaksınız.

Hakk ve hakkaniyete ram olmuş, İslam ümmetinin ve dünya mazlumlarının dertleriyle dertlenmiş, insanlığın ortak iyiliği için zalimlere karşı dimdik duran gönüllerin ve inancın "has bahçesi" olan İmam Hatip neslinin darbe girişimine, işgal hareketine, şehadet mertebesine, vatana, millete, bayrağa hangi duygularla yaklaştıklarını yakinen görebilmeniz için sizi ümidimiz, onurumuz İmam Hatipli gençlerin hikayeleri ile başbaşa bırakıyorum.

Ecevit ÖKSÜZ
TİMAV Genel Başkanı

1.

Bağla(n)ma

Mürüvvet Özpehlivan

Konya - Mümine Hatun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

İzah edemediğim garip bir ateşte kavruluyor yüreğim. Uzaklardan benim gibi bağı yanık bir bağlamanın sesi geliyor kulağıma, okşuyor ruhumu. Cezbe halindeyim. Deliler, dervişler, mecnunlar gibiyim. Gözlerimden dökülen soğuk yaşlar sıcak bedenime değince tüylerim ürperiyor, titriyorum. Çenemin altında buluşup kucaklaşan bu yaşları yok etmek istemiyorum, dokunmuyorum onlara. Saklandığım delikten çıkıp iki adım ötede bir başka enkazın yığılmış olduğu sokaklara atıyorum kendimi. Etrafta sağ kalmış bina yok. Nerede, diyorum; nerede milyarlar döktüğünüz, ömrünüzü çürüttüğünüz gökdelenler? Hepsi ham maddesine geri dönmüş, toprakla bir olmuş, toz olmuş, yığın olmuş. Güzel bir Temmuz sabahı bugün, sokakta neden hiç oyun oynayan çocuk yok? Sokakta neden hiç çocuk yok? Sokakta neden hiç insan yok? Bakınıyorum, elimle gölgeliyorum yüzümü, çocuk görmek istiyorum. Sadece gözleri ışıldayan, ağzı kulaklarına vara vara kikirdeyen birkaç çocuk... Çok mu şey istiyorum? Çok şey istiyorum. Bağlama sesinin nereden geldiğini anlamaya çabalıyorum, bu nasıl yaralı bir türkü Allah'ım! Neredesin ey ozan, nasıl dizdin bu notaları böyle yaralı... Nasıl ağlatıyorsun sen bu telleri... Adımlarımı hızlandırıyorum, gittikçe yaklaştığımı hissettiğim türkü için. Ayağıma takılan her taşın altında bir başka kol... Kim bilir kanla boyanmış bu eller ne türküler çalıyordu... Göğe çeviriyorum başımı, bakıp bakıp sevindiğimiz göğe, bir zamanlar maviyken şimdi sise bulanmış göğe. "Hey, performansını

sergileyen çirkin sesli kara uçaklar, söyleyin, size ne yaptık da mahşer yerine çevirdiniz cennet vatanımı?" Uçaklar mermi yağdırmaya devam. Ulan yıkacak ev mi kaldı, öldürecek insan mı? Bir ben varım, bir de bağlamayı ağlatan şu ozan. Daha ne istiyorsunuz? Irmağının akışına öldük işte, alacak neyiniz var başka? Ah benim herkesi kendi gibi masum sanan halkım... Ah benim İslam'ı duyunca yüzü gülen, hissediverdiği sonsuz güvenle varını yoğunu feda eden halkım... Ne yapalım, ne edelim, din adamı yetiştireceğiz dediler, içkiye, kumara, dünyanın karasına bulanmasın diye verdik çocuklarımızı bu haysiyetsizin okullarına... Nereden bilelim? Bakıyorduk notlarına, hepsi pekiyi, ellerin oğulları sokaklarda gezerken bizim oğlan subay olacak deyip gururlanıyorduk. Kandırdılar, hiç beklemediklerimiz, en çok güvendiklerimiz. Büyük kandırdılar, damardan vurdular, İslam dediler, ilim irfan dediler. Ne bileydik? Ne bileydik ey ozan? Sen bilebilir miydin hocayım diye avunan dangalağın yüzünden buraların bu hale geleceğini? Peki, sen nasıl kurtuldun ha ozan? Nasıl bir aşkla bağlıydın da sağ kaldı elindeki şu bağlama? Nasıl bir aşkla bağ... Nasıl bir aşk...

Uyandım. Gözlerimi tavana diktim. Ensemden akan yaşları emdi yastığım. Üşüdüm. Doğrudum. Bu ne gürültü dedim. Gecenin bu vakti... Bu ne gürültü? Saate baktım. Daha on bir. Bu saatte uyumam normalde, bugün ne olduysa... Rüya da rüyaydı ha! Güzel ülkemde sağ kalan bir ben, bir ozan. Güzel ülkemde her şey enkaza dönüşmüş. Güzel ülkeme ne olmamış ki... O uçaklar kimin kölesiydi öyle, durmadan mermi yolluyordu üzerimize, ufak bir iz dahi bırakmamak istercesine. Rüya tabirleri ansiklopedisi olacaktı şuralarda... Hangi harfe bakacağım? Rüyada uçak görmek. Rüyada savaş görmek. Rüyada bağlama görmek. Rüyada çocuk görememek... Ansiklopediden arayamam şimdi. Google'dan bulayım. Bırak oğlum rüyayı! Başlatma tabirine! Dışarıda kavga mı var ne var bir baksana... Rüya değil miydi yoksa lan? Allah'ım ne olur rüya olsun. Balkon... Sokak... Meydan...

İzah edemediğim garip bir ateşte kavruluyor yüreğim. Yakınlarda bir camide, benim gibi bağıryanık bir müezzin salâ okuyor, okşuyor ruhumu. Çözdüm bağlamanın hikmetini. Cezbe halindeyim. Deliler, dervişler, mecnunlar gibiyim. Rüyadaydım, onlarca ceset arasında sağ kalanlardandım. Uyandım, herkes gibi ben de şaşkındım. Hatta o kadar şaşkındım ki ne olup bittiğini öğrenmeden rüyamın tabiri-ne bakmaya kalktım. Sokakta destan yazılıyordu, altında koca bir ay

yıldız imzası. Rüyaların tersinin çıktığına inandım. Allah'ım dedim, Allah'ım...

Meydandayım. Gözlerimden sevinç yaşları dökülüyor. Oturdum yerden kalkıyorum, ılık esen bir rüzgâr dokunuyor vücuduma, omuzumda şanlı ay yıldız. Meydanda parklarda bile görmediğim kadar çocuk var. Anneler, babalar, dedeler, nineler. Meydanda binlerce insan var. Kollar enkaz altında kalmamış. Kollar kan revan içinde değil. Kollar bayrak sallıyor. Kollar tekbir denilirken havaya kalkıyor, işaret parmağı elif gibi dimdik. Parmaklar bağlamanın tellerine bir dokunuyor ki, hiçbir yerde duyulmamış bir türkü bu. Notalar bir şey fısıldıyor. Bir zafer. Bir müjde. Bir kurtuluş sevinci. Bir dua. Bir nida... Al bayrak bebeklere kundak olmuş. Bakıp bakıp sevindiğimiz gök bize alkış tutuyor. Gözlerim kapalı. Şanlı bir Temmuz akşamı bugün. Benim cesur halkım. Benim namahrem elini alıp büken kuvvetli halkım. Benim karanlığa yenilmeyip sabah, gündüz ve güneş ödülleri alınının akıyla kazanmış halkım... Nasıl bir aşkla bağlıydın da sağ kaldı şu ülke? Nasıl bir aşkla bağ... Nasıl bir aşk...

2.

Al Tülbentli Gelincik

Edanur Batum

Samsun - Emine-Ahmet Yeni Kız Anadolu İmam-Hatip Lisesi

Kavurucu bir sıcak. Güneş ayaklarının altında. Yürüyor, dursa daha da yakacak. Nereye gittiğini bilmiyordu. İçinde tuhaf bir his vardı. Kursağında kalmış belirsiz duygu topakları... Çıplak ayakları, sıcak kumlara basmaktan tahriş olurken keskin bir ses inletti yeri. Dağlar çığlık atıyor olmalıydı. Üzerine gelen bir fil, hücum edercesine... Sanki hançer saplanmış vücuduna, sinirden köpürüyor. Üzerinde; seçilemeyen, siyah peçe ile sarılmış birisi. 'Koş.' diyor. 'Ez, çiğne, acıma sakın.' diyor. Ama nasıl? Filin koşması, aman ya Rabbi! Ayaklarının altında kayan sıcak kumlar, tepede güneş. Çöle düşmüş, yanıyor ayakları. Ciğerleri can çekişiyor. Aldığı nefes bile yakıyor. Bu nasıl uyumaktır? Ellerinin üzerine düştüğünde yere yansıyan gölgenin büyüklüğü yutkunmasına sebep oldu. Gözlerini kolu ile kapatıp karanlığa uyandığında ateşböceği vızıltıları yüreğine kondu. Ayakları soğuk zeminle buluştuğunda bariz bir rahatlama yaşamıştı. Derin soluklar alıp yüzünü sıvazladığında, yanaklarında donup yapışan gözyaşlarına değdi parmakları. Öyle bir histi ki; orada olduğunu, bizzat koştüğünü hissetmişti.

Rüyanın mahmurluğundan sıyrılamamışken tembel bir soluk çektik içine. Eve geldiğinden bu yana uyuyor olmasının da etkisi vardı üzerinde. İçine bir sıkıntı düşmüştü. Etrafına baktı, Büşra'nın endişeli surat ifadesinde takılı kaldı. Çenesini dizlerine yaslayıp yüzünü inceledi. Televizyondan gelen sesleri algılayana dek bakışmışlardı. Elini ev arkadaşının omzuna atıp yavaşça kenara itti. Ekran görüş

alanına girerken, gözüne ilk çarpan, tek hizada dizilmiş askerlerdi. Aklına ilk gelen ise asker kardeşi Ali idi. Merakla yazıları okudu, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. 'ASKERİ KALKIŞMA GİRİŞİMİ' yazıyordu büyük puntolarla. Uyuyordu, darbe teşebbüsünde bulunulurken hiçbir şeyden haberi yoktu. İçine korku tohumları düşerken, kumandaya uzanıp kanalı değiştirdi. TRT kanalında okunan bildirinin yarısında açtılar haberi. Sokağa çıkma yasağı ilan edilmişti. İlk başta mantıklı gelmişti bu karar ona. İnsanlara ateş açılmasına karşı bir tedbir olabilirdi. Asker ile polis karşı karşıya iken evde oturup zardan kaçınmak, korkakça hissettirdi daha sonra. Vatani sahipsiz bırakmakla eşdeğerdi bir nevi. Herkes gibi şaşkınlardı. Hayatın akışı donmuş, günlük rutin devre dışı kalmıştı. Düşüncesi tüyler ürperten bir gerçek vardı ki, bir daha eski hayatlarına dönemeyebilirlerdi. O halde neden alçakların istekleri gibi, vatani sahipsiz bırakıyorlardı? Ekran karşısında bekleyip, Türkiye'nin yok oluşunu mu izleyeceklerdi? Sapkın düşünceler beynini kemirirken, cumhurbaşkanımız; sorularına cevap getirircesine seslendi halkına. Hainler, bağlantıları koparmaya çalışıyor, insanların sokağa dökülmesinden korkuyorlardı. Ama başaramadılar. Yalancı bildirinin öğrenilmesine de, cumhurbaşkanının iletişim kurmasına da engel olamadılar. Halk meydanlara dökülüyordu. Sala sesleri camilerden yankılanıyor, millet vatani sahipsiz bırakmıyordu. O zaman anladı Erva. Durum ciddi; bu vakitte oturmak, dillerden düşmeyen vatan sevgisinin sahte olduğunu gösterirdi. Durduğu yerde kalmadı. Ayaklandı. Onlar gitmese, bunlar gitmese, şunlar gitmese; yurdun sahipsiz olmadığını göstermek kime kalacaktı. "Biz de gidelim Büşra." dedi haykırarak.

Evde oturacaklarına dışarı çıkmalı, insanlara yardım eli ulaştırılmalıydı. Onlar ateş ettikçe iyileştirecek, elleri koparılan dek yaraları saracaklardı. Askerimizin görünüşünü çalmış bir avuç hain de vardı orada, kandırılmış ana kuzuları da. Ali geldi aklına. Hiç düşünmemişti, o neredeydi. Hangi safta, kimin yanındaydı? 'Benim kardeşim hainlere uymaz.' dedi kendi kendine. Ama bir yanı huzursuzdu. Birkaç gün önce Ali ile yaptığı telefon görüşmesi geldi aklına. Kardeşinin mahzun sesi yankılandı zihninde. Şiir alıntısı yapmış, babasının Erva ile gurur duymasından bahsetmişti. Normalde duygusal konuşmalar yapmadıkları için garipsemişti. Babası hep Erva'nın başarılarını Ali'nin yüzüne vurarak azarlardı onu. Okumamasından, çalışmamasından dövünüp dururdu. Sırf bu sebepten aralarının açılmasından korkardı. Korktu yine, dillendirmedi. Kandırılmış ol-

masından korktu. Hain olmasından korktu, yüreği hopluyordu.

O gece; karmaşık bir palyaço oyunu kadar belirsiz görünüyordu her şey. Hangi palyaçonun iyi olduğunu, hangisinin kötü olduğunu sezgilerinizle seçebiliyordunuz. İyi olanı öldürürseniz oyunu kaybeder, siz de kötülerden olurdunuz. Kötü olana güvenip arkanızı dönerseniz sırtınızdan bıçaklayabilirdi... Palyaçolar; her birimizdik. Hangileri kötü olanlardı? Arkadaşınız, ağabeyiniz ya da başyaveriniz mi! Tek kötü palyaço yetmiştir iyilerinin yanına koyulduğunda. Böylece zihniyetleri ele geçirilmiş palyaçolar artacak, adları da kötü olacaktı. Tıpkı domino taşları gibi birbirine çarparak devrileceklerdi. Palyaçolar ya da domino taşları hakkında çokça bilgiye sahip değilim ama bildiğim iyi bir şey var: Damarlarında Türk kanı akan bir insanın kalmadığı gün ancak bu toprakları ele geçirebilirlerdi. Bir Ömer'imiz vardı bizim; sonsuz domino taşları yollasalar zapt edebilecek, palyaçolar dikilse karşısına, asaleti ile kafa tutabilecek... Bir Mehmetçiğimiz var bizim; toprağına adım atan hain ayağını, sırtına saplanan bıçak yerine koyacak. Bir ecdadımız var bizim; bu vatani gelecek nesillere bırakabilmek için nice oklara, bombalara göğsünü siper edecek. O zaman ayaklan ey şehit oğlu şehit! Oğullarının kanına gözyaşını bile deydirmeyecek anaların yüreğine su serp ve o kanın üzerine düşen ay yıldızı göğe yükselt. Haykırışın bulutların gürültüsüne bile meydan okusun;

"Allahuekber!"

Kargaşanın gürültüleri artmaya başladığında, köprüdeki insan selinin arasına karıştılar. Mahalleden tanıdıkları bir ağabeylerini yakalamış, onunla köprüye gelmişlerdi. Evde oturduğu yerden izlemek gibi değildi orada olmak. Kalbi, damarlarındaki kana adrenalini karıştırmışçasına atıyordu. Etrafına baktı, yaşlısı genci her taraftaydı. Yaralananlar, kıpırdamaksızın yığılanlar, tankların önüne yatanlar, kurşunların üzerine yürüyenler... Büşra ile bakıştıklarında, gözlerinde veda barındırıyorlardı. Kabul etmek istemediler. Önüne döndü. Kulağını teğet geçen kurşunun karşısındaki adama isabet edişini izlerken, korku ve endişe ile adamın yüzündeki acı çeker ifadeyle yere düşüşüne şahit oldu. Yüreğindeki ağırlık ile nefes alamadığını hissetti. Gözlerini yerde yatan adamdan çekemezken kolundaki elleri de fark edemiyordu. Bizim askerimiz, bizim insanlarımız, bizim silahlarımız, bombalarımız, tanklarımız... Halka ateş edenler de bizim, tankların üzerine çıkanlar da. Hepsisi bizim. Öyleyse bu nefret kime? Dünyanın çeşitli yerlerindeki Müslümanların ana yurdu, ba-

bası, anası olan Türkiye bizim. Türkiye’de yaşayan ve Türk olduğunu hisseden herkesin. Öyle ise bu direniş kime?

İçinde filiz veren korku tohumlarını koparıp atarak, kendisine soğukkanlı olması gerektiğini hatırlattı. Yere çakılan ayaklarını oynattı, birkaç adım attı. Ne olursa olsun, ne görürse görsün; kendilerine tembihlenen altın kuraldı soğukkanlı olmak. Adamın yanına diz çöktü, mühürlediği dudaklarını araladı. “Doktorum ben.” dedi. Olabildiğince olumlu çıkarmaya çalışmıştı sesini. “Sıyrdı sadece.” dedi kısık sesiyle. Nasıl bir ruhtu ki; o halde bile ayaklanmaya çalışıyor, son anına dek direnmeyi arzuluyordu. Biliyorlardı ki bu topraklarda binlerce kahramanın kanı vardı. Bu vatan kolay kazanılmamıştı, kolay da kaybedilemezdi. Yarasını sarıp ayaklandığında, adam da kalktı. Alnı pek, başı dikti. Bir tarafta silahla kuşatılmış Türk askeri kılığındaki hainler, diğer tarafta iman dolu göğsünü siper edinmiş Türk Halkı. Bir tarafta Erva, diğer tarafta Ali... Kardeşinin fark edip teslim olan askerlerden olması için dua etti.

“Allah razı olsun doktor.”

Başını sallayarak; “Hepimizden.” diye mırıldandı. İleride Büşra da birinin yarasını sarıyordu. Yanına gitmek istedi ama yaralı çoktu.

Yarı başında kolunu çekiştiren ellerin sahibine baktı, telaşla konuşuyordu. Daha on beşli yaşlarda, hayatının başında idi. Karın boşluğuna elini bastırıyor, mavi tişörtünden sızan kanları örtemiyordu. “Yaralanmışsın.” dedi ona bir adım atarak. Geri çekildi, başını iki yana sallayıp duruyordu. Önce babasına bakmasını istiyordu. Acele etti, gösterdiği yere gittiler. Yanakları sürekli ıslanıyor, yine de sesini çıkarmıyordu. Acısını bastırarak bir korku ile kaplıydı bedeni. Yere serilen koca adama baktı. Yüzünde tebessüm, elinde sıkıca kavradığı bayrak. Kolu, omzundan ayrılmış; helikopterden atılan mermilerle vurulmuş olmalıydı. Çantaya attığı tülbentleri kaptı, adamın omzuna bastırırken çocuğa döndü.

“Yaralıları hastaneye yetiştiren bir grup var, bul onları.”

Komut almışçasına başını salladı, koşarak gözden kayboldu. Kan kırmızısına dönüştü tülbentler tek tek. Vatanını, namusunu korumak adına; eşini, evlatlarını, beşikteki bebeğini evde bırakıp meydanlara inen şehit oğlu şehitlerin asil kanına...

“Dayanın biraz daha.” dedi Erva. Delikanlı, yanında iki adamla geliyordu. Kendi acısını unutmuştu; babasına koşuyordu, güzel yürekli

çocuk. Yaralı adamı kaldırıp götürdüler; avuçlarında kana bulanmış tülbentler kaldı. Gözleri kıpkırmızı olmuş, yüreği gördükleri karşısında katılaştı. Her an yeni bir can yükseliyordu göğe. Korkmuyor, ateşin üzerine yürüyorlardı. Bir ananın feryadı yarıyordu patlama seslerini. "Neden yapıyorsunuz bunları evlat!" diyordu, duymuyorlardı. Kendi anaları gelse duymazlardı. Vicdanları yerinden sökülüp alınmış, yerine bombalar bırakılmıştı. Önüne çıkana mermi sıkıyor, gözlerine inen perdeleri aralayacak hiçbir şeye fırsat bırakmıyorlardı. Kendi babaları çıksa duymayacak, görmeyecek gibiydiler. Kurtarılmak istemeyen canlı bombalar gibi... Ruhları bedenini terk etmiş onlardı asıl. Ölen bizdik ama yaşayan yine bizdik. Onlar kopmuş kol, bacak görüyor; kan, ölü görüyorlardı. Biz ise torağa serpiştirilmiş kırmızı gelincikler görüyorduk. Şanlı bayrağımızın kırmızısını görüyorduk. Bir kırmızı daha gördü Erva. Ciğerini koparıp götüren bir gelincik daha düştü gönlüne. Sanki yüreği yığılmıştı yere. Öyle kalktı ki; ayakları birbirine dolanacaktı. "Kardeşim." dedi. Sesi çıkmıyordu, boğazı acıyor, bağırışı kulaklarına uğramıyordu.

Koştı, kızgın kumlarda yürümekten daha zordu şimdi yürümek. Feryadı gökyüzünde kayboluyordu. Bir parça alıp gitmişlerdi sanki bedeninden. Canı yanıyordu, soğukkanlı olmak onun için imkansızlaşıyordu. Narin bir çiçek kadar güzeldi Büşra'nın yüzü. Dudakları mühürlenmişti, ellerinde silahı vardı. Hainlerin gözünü kırpmadan kopardığı canları kurtarmak için kucakladığı ilkyardım malzemeleri idi onun silahı. Önlüğü kadar beyazdı yüzü. "Büşra, kardeşim." dedi sızlanarak. Gözleri artık şelale misali ıslatıyordu yanaklarını. Ellerini avuçladı, bırakmak istemiyordu. Uyanmak, Büşra'nın gevezeliklerini çekmek istiyordu. Çaresizce okşadı elini. "Dayan ne olur!" dedi ağlamaklı sesiyle. Yıldızlarla saklambaç oynuyordu Büşra, git-tikçe silikleşiyordu kulaklardan silinmeyen kahkahası.

"Sana ihtiyaçları var doktor." dedi son anına dek yaraları saran arkadaşına.

Tebessüm oturdu dudaklarına, gözlerinden birer damla aktı şehit kanıyla sulanmış topraklara. Arkasına baktı Erva. Bırakmak istemese de ayaklandı. Onu kurtaracağını mırıldanıp duruyordu. Bir o yana koştu, bir bu yana. Ne az önceki adamları görüyordu, ne de arabalara yaralı taşıyan birini. Ortalık mahşer alanı gibi karmaşıktı. Bir gözün gördüğünü, diğeri göremiyordu.

Ne tarafa yöneleceğini bilemedi, durdu bir an. Başı dönüyor, ayak-

ta duracak gücü kendinde bulamıyordu. Toparlanması gerekiyordu. Büşra kurtarılabilirdi. Kırmızı ve siyahın, beyazı lekelediği karmaşık bir tabloya bakıyordu. Tanıdık sima çarptı gözlerine. Elinde silah, yüzünde masumiyetten arınmış kindar ifade. Kendi insanlarına ateş püskürten hainlerin tüfeğiydi Ali'nin silahı. İkinci şokunu yaşarken, bitkin düşmüştü bedeni. "Benim kardeşim hain olamaz." dedi. İnanmak istemiyordu gördüklerine. O küçük merhametli çocuk canlandı gözlerinde. Ona ne yapmıştı? Kaç yıl olmuştu da o çocuğu gömmüştü Ali? Elinde kalan beyaz tülbenti sıktı. Hayal kırıklığı sardı etrafını. Yumruğunu sıktı, kalbi acıya acıya kardeşine ulaşmaya çabaladı. Abilasını gördüğünde öyle afallamıştı ki; çatık kaşları inivermişti. Bu kez Erva çattı kaşlarını. Azarlasa geçecek miydi? Bunca insanın hakkını ödeyebilecek miydi? O sardıkça yaraları, kardeşi vurmuştu demek. En ağırı da bu olmuştu. Sağ tarafına keskin bir acı saplandığında ayrıldı gözleri. Ali irkilerek yanındaki haine baktı. Az önce baş başa vererek milletin üzerine kurşun gönderdikleri haine. Silahı ne ara düştü bilemedi, koştı. Yere serilen insanlardan birisi de ablasıydı şimdi. Dizleri kanamış kız çocuğu gibi hıçkırarak ağladı Erva. Engel olamamıştı kardeşine. Büşra'yı kurtaramamış, Ali'ye mani olamamıştı. Kulakları uğulduyordu, bağırarak ablasını sarsıyordu Ali. Baş, kardeşinin bacaklarına düştü. Birbirine bakarak ağlıyorlardı şimdi. Birisi, toprakları uğruna can vermiş ecdadının soyunu sürdürüyor; birisi ise bir yalan uğruna hain damgası yiyordu.

"Ablam." diyordu, kendi vurduğu nice ablalar, babalar, analar geçiyordu gözlerinden. Ailesinin zarar görebileceği geçmemişti aklından. Bencildi, ablasına ağlarken başkalarına acımamıştı. Elinde sıktığı tülbenti avuçlarına bıraktı Ali'nin. Şehitlerin kanı ile al renge dönen beyaz tülbenti. Bu sefer Erva'nın kanyıyla sulanıyordu toprak, tülbenti kendi kanı ile renk buluyordu.

"Neden yaptın?" dedi kısık nefeslerinin arasında. Acıyla harmanlanmış sesi çarptı Ali'nin yüreğine. Ne yaptığını yeni anlıyordu.

"Anama söyle."

Kendini kaybetmiş hainlerin kalbi gibi, kararmış göğe doğruldu yüzü. Kendisine göz kırpan yıldızlar arasında uçan uçakları izledi. Kardeşinin gözyaşları yüzüne düşerken konuşmaya çalışıyordu.

"Oyaladığı çemberler eskidi."

Bir sala da Erva için yankılandı gökte. Kardeşine iyi bir ders, mil-

lete de hakkı ödenilmiş bir vatan bırakarak gidiyordu. Bu direnişte herkese bir pay düşmüştü. Tıpkı Erva'nın şehit, kardeşininse hain olması gibi. Al al olmuş oyalı tülbentler, kırmızı gelinciklerin üzerine serpiştirilmişti...

3.

Fotoğraf Karesi

Bilge Sena Bulut

Trabzon - Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Yeter!” diye haykırmak istiyorum artık. “Yine nereye gidiyoruz yahu? Hem bu kız gece dışarılara çıkmaz ki...”

Her şeyim toparlanmış bıkkın bir şekilde Elif’in peşinden sürükleniyordum. “Biliyorum bu gün çok yordum seni, çok hırpalandın ama acil durum bu.” diye fısıldadı bana. Sessiz nefes vermekle yetindim. Cevap vermedim. Hoş cevap versen bile beni duymazdı ya...

Yine tangır tungur sallana sallana onunla gitmek mecburiyetinde kaldım. Başka şansım mı vardı sanki? Kısa bir araba yolculuğundan sonra yol tıkanıp sanırım. Tek başına değildi. Abisi ve babası da yanımdaydı. Bir gariplik vardı üzerlerinde. Gergin gibilerdi biraz. Babası arabayı istop edip arabadan indi. Abisi de aynı anda çıkarken Elif ile ben de indik arabadan. “Dikkatli olun olur mu?” diye tembihledi Elif’in babası. Sonra hızlıca ilerideki kalabalığa doğru gitti. Duyduğum gürültülü sesler tuhaf hissettirdi kendimi. Daha önce böyle sesler duymamıştım ben.

“Yanımdan ayrılma Elif.” Abisi Elif’in kolundan tutup peşinden sürüklemeye çalışırken onu Elif direnip, “Kusura bakma abicim ama bu akşam hiç de hoşuna gitmeyecek bir şekilde senin uzaklarında olacağım.” dedikten sonra kolunu abisinin ellerinden kurtarıp ters istikamete doğru koşmaya başladı. Abisi arkasından bağırırsa da çok diretmedi çünkü bu gün gereğinden fazla garipti. Normalde Elif abisine böyle bir şey yapmış olsa abisi peşinden koşar, onu yakalar,

arabaya oturtur ve eve götürürdü. Ama yapmadı, yapamadı. Elif ile ben son sürat koşarken kulaklarımızı sağır edecek türden büyük gürültüler duyduk. Netlik yakalayamıyor koştuğumuz için etrafı çok göremiyordum. Elif kalabalığı geçip sakın bir yerde yürümeye başladı. “Az kaldı, şu tepeye çıksak yeterli” dedi nefes nefese.

Az kaldı demişti ama hiç de az kalmış gözüküyordu. Nereye gidiyoruz, babası ve abisi nereye gitti hiç bilmiyor deli gibi merak ediyordum. Bu gün zaten ormanlık alana götürüp bir sürü börtü böceklerle uğraştırmıştı beni. Şimdi bu karanlıkta nasıl bir manzara arıyoruz hiç bir anlam veremiyordum. Karanlık olduğu için kendimi daha fazla yoracağımı anlamıştım. Bazen bu kızı anlamakta zorluk çekiyorum. Ama en azından bana nazik davranıyor diğerlerinin yaptığı gibi isteyerek veya bilerek hırpalamıyordu beni.

“Şerefsizler.” diye mırıldandı Elif. Onu ilk defa bu gece bu kadar tedirgin ve ciddi görmüştüm. Normalde neşe dolu bir kızdı. Ama sesinde bir huzursuzluk vardı. Bu gece farklıydı her halinden. Nefes alış verişi bile tuhaftı. Beni tutarken elleri titriyordu. Görebildiğim kadarı ile de kıpkırmızı olmuştu. Gözleri ise dolu doluydu. Hem sinirli hem de hüzünlü bir ifadesi vardı.

Beni çoğu gittiği yere götürmezdi aslında. Son bir haftadır çok güzel dinlenmişim ama bu gün pestilimi çıkarmıştı. Elif uzun zamandır sanatla uğraşıyordu. Fotoğraf çekmeyi çok severdi. Ama normal fotoğraflar çekmezdi. Nasıl söyleyeyim... Fotoğraflarının hiçbirinde insanlar yoktu mesela. Doğa, taş, kaya, yapıtlar falan ilgi alanına giriyordu onun. Ama şu an insanlarla dolu garip bir yere gelmiştik. Bir de çok gürültülü tabii...

Nihayet o tepeye varabildiğimizde Elif bağcığımı boynundan çıkarıp merceklemlerimle oynadı. Hemen yanında olan çantasından gece çekimi için uygun olan lenslerimi çıkardı ve özenle bana taktı. Her zamanki gibi değildi telaş içindeydi. Hızlı ve temkinli davranıyordu.

Acele ile beni göz hizasına getirip etrafa bakındı üzerimden. Sürekli hareket ettiğimiz için net olarak göremediğim çevreyi yakalayanca şaşkınlıktan lenslerimin bozulmasından korktum. Bu manzara... Bu görüntü... Bu bu... Muazzam bir görüntüydü. Netleştikimde ve üst düğmeme tıklayıp hedefi yaklaştırdığımda görüntünün ne olduğunu yavaş yavaş kavrayabilmişim. İnsanların acısı vardı. Biz buraya insanların direnişindeki sanatı resmetmeye gelmiştik. Ölüm-süzleştirmeye...

Ortalık alev ateşti. Sanırım bunlar büyük gürültüleri açıklıyordu. Birkaç büyük araç vardı ve boğaz köprüsünde geçit vermiyorlardı. Askerler vardı ve silah tutuyorlardı halka... Ara ara ateş açıyorlar insanları yaralıyorlardı.

"Bu çok acımasızca" dedi Elif. Kalbinin atışını bu gürültüde bile duyuyordum. Elleri titriyordu... O kadar kalabalıktı ki... Bayraklar tutuluyor gökyüzünde sallanıyordu. Elif ellerinin titremesini umursamadan birkaç kare fotoğraf çekti.

Halkın askerlere direnişini konu alan güzel bir sanatı resmediyordu şu an... O sanatla uğraşılıyor diyordum ya... Elif şu an halkın sanatını yansıtıyordu. Buna şahit olabildiğim için zafer kazanmış komutan edasında hissediyordum kendimi. Işığımı ayarlayıp netliği tam anlamıyla oluşturduğu zaman özenle birkaç fotoğraf daha çekti. Bazen konumunu değiştiriyor bazen ayarlarım ile oynuyor bazen ise derin derin nefes alıp ağlamamaya çalışıyordu. Saatler geçmiş ama hala dalgalanan boğazın köprüsü durulmamıştı. Küfürler, lanetler, isyanlar, hıçkırıklar birbirine karışıyordu.

Önümüzü kesen bir adam ile kenara çekildi Elif. Tam kare bir fotoğraf daha almaya çalışıyordu. Ama adam önümüzü kestiği için homurdandı. Sonra adam elindeki bayrağı kaldırıp göğe yükseltti. Elif o an kendine kızdı. Ne diye huzursuz oluyordu... Bu bir direnişti.

Adamın bayrağı göklere kaldırması Elif'i daha da heyecanlandırıyor bu hainliğin geçit verilmeyeceğini anlıyordu. Halk birlik olmuştu. Bu karşı geliş o kadar güzeldi ki... Bundan güzel sanat olamazdı. Adamı hedef alarak odakladı ve arkasını hafif bulanıklaştırdı. Çektiği bu fotoğraf fazla anlam yüklü olmuştu... Bu görüntüye canlı canlı şahit olabildiğim için mutluydum.

Elif az önce taktığı lensi tekrar değiştirdi. Daha büyük bir lens takıp merceğimle bir kez daha oynadı. Bu tepeden en uzak noktayı tam boğaz köprüsünde askere kafa tutan insanları odakladı. Güçlü bir mercek olduğu için buradan bile netti. Ezanlar selalar birbirine karışırken asker kılıklı hainler, geri çekilin emri verdiler, halk da onlara doğru ellerinde bayrak dillerinde tekbir yürümeye devam etti. Ateş açıldı Bir adam vuruldu, elinde bayrakla diz çöktü. Adam yıkıldı ama bayrak yıkılmadı.

Dinliyorum

Feyzanur Karaçalı

Adana - Yaşar Rukiye Kısacık Anadolu İHL

Kirpiklerimin arasından sızan ışıkla beraber göz kapaklarımı araladığımda, kulaklarım insanı sinir edecek şekilde uğulduyordu. Yanımda yatan bedenden destek alarak ayağa kalktım, başımın bu kadar şiddetli dönmesine karşı bedenimde bulduğum güce biraz da şaşırarak ilerlemeye başladım. İlk adımlarımda dizlerimi hareket ettirmek zor geldi, birkaç defa tökezledim, hatta sessizce yattığım o yere dönmeyi bile düşündüm; ama beni ileriye doğru çeken ve korkumu yenecek kadar güçlü bir kanca vardı sanki.

“N’oluyor?” dedim yanımdan hızla geçen bir amcanın kolundan tutmaya çalışarak. Hızlandı, daha da hızlandı. Yaşından beklenmeyecek bir süratle koşuyordu artık, “Hainler!” diye bağırdı. Bu kelimeyi defalarca kez tekrar etti, her defasında sesi daha gür çıkıyordu. Sanki söyleyecek başka bir şeyi yoktu, belki de başka kelimeye dilinde yer yoktu.

Amcanın peşinden gitmek istedim, içimdeki bu nedenini bilmediğim ateşi söndürmek için onun nefrete ve acıya bulanmış nidalarına katılmak istedim. Delirecektim sanki, o kadar büyük bir karanlık içerisindeydim ki geceyi yırtmak ve bir kara delik gibi beliren ışıkta sebep çıkartmak istedim. İçerisinde bulunduğum karanlığın tek sebebi kafamın içinde raks eden altı çizili “Neden?” sorularıydı.

Birden o karanlıkta sayısı belirsiz bulanık görüntü belirdi. Aynı anda birden fazla televizyonun açılması gibiydi, nereye bakacağımı,

nereye odaklanacağımı bilemedim. Büyük bir kararsızlığa doğru süzülürken kızımın sesi ulaştı bulanıklığın içinden.

“Darbe nedir, baba?”

Titremeye başladım, televizyonlardaki görüntüler yavaş yavaş belirginleşiyordu, şimdi her şey daha netti. Bedenimin çeşitli yerlerine netlikle beraber saplanan ağrılar, zihnimin açılmasını sağladı. Sadece zihnim değil, duygularım da serbestti artık. Belirsizliğin olmadığından tüm varlığımla kurtulmuştum.

Ne yapacağımı bilemeyerek amcanın izlediği yolda ilk adımımı attım. Bu adım, benim ilacım olmakla beraber, yaklaşık bir saat önce oluşan yaralarımın düşmanıydı. Bu adımla beraber bacaklarımda ağrılar filizlenmişti kendilerini belli etmek istercesine. İçten içe, bana mani olacak tüm varlıklara yok olmaları için yalvardım.

Karşımdan iri, kamufleje bürünmüş metalden bir yaratığın geldiğini gördüğümde her şey için çok geçti; kaçmak için çok geçti mesela, aileme son bir kez daha bakmak için, son bir kez nefes almak için bile çok geçti. O koca canavar üzerimdeyken zaman durmuştu sanki, asıl duran şeyin kalbim olduğunu fark etmem çok zaman almıyordu. Üzerimde bir ton yük varken nasıl olur da düşünebilir veya görebilirdim?

Tank bedenimi serbest bıraktığında; yüzümü, karnımı yokladım, sapasağlamdım. Şaşkınlık; beni bir kurşun gibi delip geçerken gözlerimin önünde beliren hiçlikte, az önce sonsuzluğa koşar gibi görünen amcanın beni duymamasını, kolunu tutmak için uzattığım elimin etkisiz kaldığını izledim.

Deli gibi nereye gideceğimi bilemeden koştum. Önüme gelen herkesi durdurarak “Beni görüyor musunuz, duyuyor musunuz?” diye sorarken bile, kimseye fark ettiremediğim bedenimin ve sesimin yokluğunun, ileride de şimdiki gibi insanlara bir şey ifade etmeyeceğini biliyordum. İçim, şimdi daha da kederle doluydu. Artık var olmadığı gerçeği, şahit olduğum ikinci bir darbeydi. Ardımda bıraktıklarına rağmen içimde bir yerlerde, vatanımı yerleştirdiğim en köşede, çiçekleri yıldız, yaprakları ay olan kırmızı bir dal filizleniyor, benimle beraber gelenlerin ardından ağlayanlara yapraklarından teselli ve umut ışığı saçıyordu. Ben de onlar gibi membaşı bu dal olan ve bedenleri yırtıp kalplere ulaşan umuda tutundum. Bir şey daha vardı; hilal şeklindeki yaprakların altından, sadece benim ko-

numumdan fark edilebilecek zayıf bir ışık süzülüyordu, bu ışık şüphesiz zaferdi. Bu ışık; benim zaferimdi, yerde cansız yatan babaların, anaların, evlatların ve nicesinin zaferiydi. Biz 15 Temmuz'un ilk kahramanlarındık. Varlığımızı evlatlarımıza, eşlerimize, doğup büyüdüğümüz bu topraklara, "Olunca ödersin." diyen bakkallara, başında beyaz örtüsüyle hayvanlar için kapı önüne bir kap su koyan komşu kadınlara, özgürlüğüne tırnaksız elleriyle tutunmaya çalışan hür gençlere, sizlere ve geleceğinize armağan etmiştik.

Yıldızlarını sokak lambalarına kurban etmiş karanlık gökyüzüne yansıyan güzel günleri izlerken; bir yanım gururla şahlanıyordu, diğer yanım ise ne gördüğünü, ne de duyduğunu umursuyor, daima bu dünyada sevdikleriyle kalmak istiyordu. Yerde ruhsuz yatan bedenime doğru yürüdüm. "Zaten," dedim, "duygularım bu bedene sığmazdı." Ve ölümün serbestçe gezdiği köprünün üzerinde bir bulut gibi kümelenen çığlıkları dinledim. Aslında ben o gökyüzünde, vatanımı dinledim.

Geceyi Karartan Gece

Fatime Önler

Şanlıurfa - Siverek Mehmet Rağıp Karcı Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Merhaba dedi güneş; Iğdır' a yüzünü gösterdi, içini ısıttı yol boyunca Anadolu'yu malum yol uzun ya son ışıklarını da yavaş yavaş çekti Edirne'den. Ve terk etti, gece bıraktı Anadolu çocuğuna. Karanlık kuytu bir gece, mevsim yaz, sokaklar insanlarca terk edilmiş halde. Kendi hallerine çekildi Asım'ın nesli. Gececiler nerede bilmem. Ama şu çok açık ki büyük felaketten habersiz herkes.

Elinde oynayan oya örgüsü bir anda yere yuvarlandı. Renkli kutuya dikkat kesildi ve yaklaştı tekerlekli sandalyesini çevirerek. Kocaman bir şaşkınlık boğdu yüzünü önce ardından art arda gelen onca duygu karmaşası. Bizim askerimiz bu Nasıl olur? "Allahımmmm" dedi kendinden geçercesine. Düşünce akınına uğrayan beyni alt üst olmuştu. Korku dolu gözlerle odayı süzdü bir süre sonra. Birini arıyordu. Oğlu Yusuf 'u. Yorgunluktan uyumak için odasına gittiğini anımsadı hemen sonra ve ardından tekerlekli sandalyesini oğlunun odasına çevirerek ilerledi soluksuzca.

Bir kaza sonucu kaybetmişti her iki bacağı da. Bu ıssız dünyada bir o bir de oğluydu. Geriye ailesinden eser kalmamıştı. Ama Allah vardı. Yani yalnız değillerdi. Tabii şimdi her ikisi de elden gitmek üzereydi.

Ağlayarak oğlunu uyandırmaya çalıştı orta yaşlardaki kadın. Yusuf önce inat etti kalkmamak için ama daha sonra işin ciddiyetini

anlayarak kendisini TV odasına attı. Haberi görünce beyin fırtınası geçirdi. Bu da neydi şimdi? Darbe de neyin nesiydi? Bilmiyordu.

Hemen sonra selâlar yükseldi ardı ardına. Anne oğlundan helal-lik diledi ve sokağa fırladı. Yusuf kapıdan çıkmadan önce annesinin son sözü: “Kapıdan gelişini bekleyeceğim oğlum...”

Sokaklar akına uğramıştı her geceden farklı olarak. Anadolu ayağa kalkmış, selalar ve Allahü Ekberler birbirine karışmıştı. Kahramanca ve korkusuzca bir mücadele başlamıştı. Ve birlikçe parti ayrımı yok, dil, din farkı yoktu. Tek millet, tek devlet ve tek bayrak vardı. Türkiye vardı. Yusuf da ilerledi yol boyunca. Kesintisiz söylenen sözü durmadan haykırıyordu. “Allahü Ekber” Millet önüne gelen tanklara meydan okuyor ve durdurup ele geçiriyorlardı kendi malını.

Bunlar yaşanırken Anadolu çocuğu içten içe şoku yaşıyordu. Bu Anadolu’nun evladı yediği ekmeğin teknesini nasıl yakardı? Akıllar almıyordu. Ortalık vahşet gölüne dönmüştü. Yerden ve gökten ateş ediliyordu. Anlaşılan ikisi de düşmandı. Sadece biri vardı yardımda o da Allah ve gizli ordusu.

Yusuf ele geçirilmiş olan tanka doğru ilerledi, bir asker komutanına bağıyordu. Yusuf neler olduğunu anlayamadı. Askere baktı diz çökmüş ağlıyordu. Ben bir şey yapamadım. Annem nerede? Lütfen annemi çağırın o bana inanır. Dediğini duydu. İçinde bir şeyler koptu. Anlaşılan çoğu habersizdi bu vahşetten. Nasıl bir insanlığı bu ey Rab? Bir insan evladı kendi kardeşini nasıl olur da kandırabiliyordu. Akıllara sığmayan düşüncelerdi bunlar.

Bir adam uzanıp su verdi askere. Sonra da kollarına alarak “Korkma” dedi. Millet aynı hızla devam ediyordu. Silahlar ise üzerlerinde dans ediyordu adeta. Sesler birbirine karışmış, kimi baba diyordu, kimi anne ve kimisi de cansız yatıyordu. Geriye birilerini bırakarak. Geriye kimi anne bıraktı., kimi eş ve kimisi de yetim bıraktı uçtu alevden. Her birinin hikâyesi bambaşkaydı. Yüreklere yakan cinsteydi. Her düşenin ardından biraz daha karardı gece, biraz daha göz yaşları sardı yanakları. Biraz daha ve biraz daha.

Millet birlik ve beraberlik içindeydi. Sırf bir can daha göçmesin diye yarahlılara ilk müdahaleyi yapmaya başlamışlardı. Geneli yarı çıplaktı. Çünkü üstleri bir kardeşinin yarasına yara bandıydı. Bu şekilde belki de çok can kurtulacaktı. Belki de sadece bir can. Ama sonuçta kurtulacak olan candı.

Korku vardı ortalarda dolanan ama Allah ta vardı. Düşman anlaşılan onu hesaba katmamıştı da saldırmıştı. Kolay değildi tabi bu ülkeyi almak. Atalara kolay aldı mı ki kolay verilsin. Şahit dünya buna. Şahit insanoğlu. Bu ülkede tek bir Türkiyeli bitmeden bu ülke de bitmez, bitemez. Direniş, son nefese kadar da sürecek bu. Belki de çok Ömerler, Mehmetler, Aliler, Ayselere gitmişti ama hala o kadarı daha vardı. Ve devamlı gelecek Allah'ın izniyle.

Aynı hızla devam ediyordu düşman ve kahramanlar. Ortalığı saran bir koku vardı. Tuhaf ve belirsiz. Kahramanlık ve kan...

Silahlar kesintisiz millete doğru yönelmekteydi.

Teker teker sıcak vücutlar yere yığılıyordu. Bir ağacın çürük meyvesini dalından yer çekimin etkisine bırakması gibi. Ama aradaki fark çürük olan meyveydi. Yığılan onca çınarlar, bunlardan birisi de Yusuf'tu. O da vurulmuştu. O da yolcuymuş belki de. Ve bir anne daha yıllarca kapıdan gelecek oğlunu bekleyecekti. Acaba çoğu boşuna mı bekleyecekti

Vücudundan aşağı doğru bir sıcaklık hissetti Yusuf. Anında üzerine toplandı yardıma gelenler. "Çabuk çıkaralım buradan, ambulans ambulans hadi çabuk çabuk." Her kafadan bir ses çıkıyordu ve gökyüzünde birbirine karışıyordu. Önce çınlama gibi geldi kendisine. Ve sonra yavaş yavaş koptu ses. Görüntü hala mevcuttu. İnsanları onun için ne kadar çırpındığını görebiliyordu. Ağzı hafifçe oynadı genç delikanlının. La İlahe İllallah dedi. Görünmeyen yıldızlara bakarak ve sonra yeryüzünde derin acı kayboldu biranda. Ve görüntü kaybolmaya başladı yavaşça. Kaybolmadan önce bir tebessümde bulundu. Sebebi neydi acaba?

Anlaşılan Allah'ın gizli ordusunu görmüştü.

mansiyon

Karar

Mihriban Gün

İstanbul - Uluslararası Pendik Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Müvekkilim sadece...”

“Apaçık bir kurgu...”

“Bu bir suç değil...”

“Emir kulu...”

Kulak zarım üzerinde birbirini bastırmak için uğraşan belki milyonlarca farklı ses tonu ve milyonlarca farklı söz grubu... Bunların hepsini şu anki muhatabımın söylemediğine emin gibiyim.

“Masum...”

Masum? Gerçekten mi? Bu sebepsiz yere bana düşman kesilmiş bilinçaltımdan işittiğim bir söz mü, yoksa gerçekten karşıma geçmiş gerile gerile biz masumuz mu diyorsunuz? Haddiniz olmayan saçma sapan işlere kalkışıp onca insanı hayatından, onca insanı da hayatlarının bir parçasından ettiniz, onca güzel geleceği daha yaşanmadan sildiniz biyografilerden, hafızalarımızı iğrenç bir dehşetin kara dumanına boğdunuz, şimdi karşıma geçmiş gerile gerile biz masumuz mu diyorsunuz?

“Pelteleşmiş vicdanlarınızı da sürüyün beraberinizde ve terk edin görüş alanımı.” demek istiyorum. Yahut “Kapayın çenenizi.” Ama buna hakkım yok. Deniliyor ki “Eğer hâkim olmak üzere eğitim almış ve hakim olmuşsan, savunmasını yapan avukatı saygıyla din-

lemek zorundasın.”

Öyleyse, şu karşımdakiler de, insan olmak üzere eğitim görmüş ve insan olmuşlarsa, kendileri için bir hayat barındıran bu vatana gerekli saygıları göstermelilerdi.

ÜRperiyorum...

Salonun gürültüsü özgürce sirayet edebiliyorken ruhuma, ruhumu yakıp kavuran kinin tek zerresini dahi salona sızdıramıyor olmak çok acı... Bir bardak kızgın yağ içmişim gibi dilim ve damaklarımdan başlayıp dayanılmaz bir acıyla yayılıyor vücuduma. Damarlarıma, oradan etlerime, kaslarıma, kemiklerime... Zor sabrediyorum.

Siz masumsunuz, biz mi suçluyuz? Siz sahibisiniz de biz mi kuruguyuz? Yutkunmakla yetiniyorum.

Yine envai çeşit ses, değdiği her noktadan bir parça dayanma gücü eksilterek dolanıyor zihnimde. Ne uzun geceymiş, ne uzunmuş ki hâlâ o geceyi yaşıyorum. Tekrar tekrar canlanıyor gözümde anlam veremediğim soğuk bir karmaşa. Ciğerlerime kadar üşüten keskin bir endişe, biraz merak belki, bolca öfke ve yer yer kulak delici bir sessizlik, yer yer içler acıtan bir gürültü...

Kaskatı kesilmiş muhabirler ve kaskatı kesilmiş bizler arasındaki zoraki iletişim, ben “Filanca kişi şehit oldu.” diye bir haber almak istemiyorum. Tahminim o da bana böyle bir haber vermek istemiyor.

Sakin kalmakla delirmek arasında volta atan ruhlar, bir de ruhları tarafından hiç şüphesiz terk edilmiş buz gibi bedenler var. Ben abimi böyle görmek istemiyorum, tahminim, o da bana böyle görünmek istemiyor.

“Suçsuz...”

Yakamı ıslatan terlerden daha sıcağım.

Kim suçsuz? Çocuk gibi eğlenerek tehditler savuran, yün çiğner gibi insan çiğneyip şeker dağıtır gibi acı dağıtanlar ya da selam alır gibi umarsızca can alanlar mı? Kendi yurduna silah doğrultanlar suçsuz öyle mi? Peki kim suçlu? Abim? Geceye zafer, tarihe kahraman, vatana toprak ve cennete şah olanlar mı suçlu?

Damarlarımdaki kızgın yağdan daha sıcağım.

Ah keşke şu elimdeki tokmağı, şu tahta tabaka yerine 20

Temmuz'un sırtına vurabilseydim. Vursaydım ve bir noktadan başlayıp örümcek ağı gibi hızla yayılan çatlakların ardından tuzla buz hâlde yere yığılışını seyretseydim. Sonra bir bir seçseydim parçalarının içinden, bu işte parmağı olanları, gerçekten niyeti vatanımda kan dökmek olanları seçseydim ve un ufak etseydim avuçlarımda.

Öyle ya, atmosferi kırıp dökmeniz önüme ve her parçasıyla tek tek kesseniz bedenimin her noktasını, canım şimdiki gibi acımazdı sanırsam.

Oysa bu yaşlı tokmağın gücü sadece önündeki tahta tabakaya yetiyor şimdi. Yine de kendine özgü bir saygınlığı var, seviyorum. Düşmeyi kendisi istemiş gibi aşağı çekip bileğimi, tam degecekken tabakaya, söze başlayacak bir konuşmacı gibi derince aldığı nefes hoşuma gidiyor. Sonra, kendine mıhlıymış gibi peşinde taşıdığı ve yıllardır refleksim hâline gelmiş "Karar!" sesini seviyorum.

"Karar."

Ne çok karar verildi o gece. Darbeye karar verildi, suikaste karar verildi. Önce korku salmaya daha sonra öldürmeye karar verildi. Bakıldı ki kalabalık sert, sokağa çıkılmamasına karar verildi, öte yandan meydanlarda buluşulmasına. Bir yandan bir devletin yıkılmasına karar verildi, öte yandan bir devletin güçlenmesine...

Bir oraya bir buraya çekştirilirken karar, ağır basan yöne doğru meyletti yavaş yavaş... Ötelendi, ötelendi, bazen berilendi... Nihayet sabitlendi bir noktada.

Karar Yaratan'ındır. Şayet ki Yaratan kararı bize bırakmışsa, o zaman...

Helesi kesilmiş salondaki şu tahammülü zor cümleler silsilesi. Helesi sevdiğim ve özlemle beklediğim bir kelimedede sıra.

Yine benden önce davrandı yaşlı tokmak, özgür iradesiyle düştü tabakasının üzerine. Büyük bir hayranlık ile seyrettim. Sahi, bu sefer aldığı nefes, daha mı derindi, ben mi yanlış hissettim? Gerildi, gerildi ciğerlerim ve var gücümle dışarıya saçtım içimdeki kızgın yağ.

"Karar!"

Tarihte defalarca kez açıklanmış bir kararı birilerine tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalmamız ya bizim anlatma gücümüzün zayıflığını kanıtlar, ya da onların anlama güçlerinin.

Umarım bu sefer herkesçe anlaşılırız, çünkü bu, aynı karara son kez varışımız.

Karar, Türk milletinin egemenliğinden yanadır. Biz Türk olduğca bu topraklar Türkiye, biz Müslüman olduğca bu topraklar Müslüman ve biz diri olduğca bu topraklar diridir.

Karar, asırlar öncesinden verilmiştir.

Genci kardeşim, hâkimi ben ve askeri abim olduğca, siz bu ülkede, boş heves ve çabalarınızın, o çok masum mağlubiyetinde, ne yazık, müebbet hapissiniz!

mansiyon

Bulut

Beyza Mutlu

İstanbul - Kartal Mehmet Akif Ersoy Anadolu İmam Hatip Lisesi

14 Temmuz 2016

Saat: 23.27

Babamı seyrediyorum. Kirpiklerine dolanıyor hayallerim. Ufacık ellerimle, bir dünya kuruyorum... Bebeklerim hep gülüyor. Oyuncaklarımı ve bir de çocukluğumu babama emanet ediyorum. Tebessüm-lerim, onda saklı. Ve kızırıysam yokluğuna kızıyorum. Dünya dönüyorsa onun rüzgârından, yağmurlar babamın saçlarından damlıyor. Ve babam gülerse, açıyor gökyüzü güneşini. O uyuyunca, kapatıyor kepenklerini.

Küçük bir kız çocuğuyum. Ömrüm, umutlarımla evcilik oyunla-rım arasında sallanıp duruyor. Gözlerim babamın adımlarını ara-makla meşgul ve yüreğim en güzel köşesinde onu ağırlıyor. O işte, babacım... Koca bir ayağa benzeyen babacım. O isteyken bir elyaf parçasına sarılıp oynuyorum. Kapı açılıyor ve babam geliyor. İşte o zaman çocukluğuma kavuşuyorum. Bugün on dört temmuz. Yeme-ğimi yedim, televizyon izliyorum. Annem içeride mutfığı topluyor. Çizgi filme bakarken gözlerim, yüreğim babama gün sayıyor. Akşam olunca, sokakların sesini dinliyorum. Onun adımlarını duyabilmek umuduyla... Çünkü ben, babamı adımlarından tanırım. Ben kahra-manımı gelişinden tanırım. Dakikaları hesaplıyorum. Saatin 23.50 olmasını bekliyorum. Öyle özledim ki babamı... Bir türlü hızlanma-yan yelkovana kızıyorum. Uykum geliyor, uykuma da kızıyorum. Ba-

bamı öpmeden hiçbir yere gitmeyeceğim ben!

Ve saat 23.50

Yüreğimde bir şenlik havası. Gök yakmış kandillerini. Bulutlar aylara benziyor. Nihayet sevgili yelkovan elliyi gösteriyor. Masalsı gülüşlerim doğuyor karanlığın ortasından. Bebeklerimi itip boşaltıyorum yatağımın sol tarafını. Orası, babama ait. Ve o ses... Kapının sesi. Babamın vuruşu bu. İki kere tıklatır. Bir... İki... Koşuyorum kapıya, açıyorum. İşte çocukluğum... Boynuna atıyorum, kokusunu ezberliyorum. Saçlarını düzeltiyorum ve o güzel gözlerinden öpüyorum. Öyle özlemişim ki... Uçurtmasını göklere teslim edip de, sonra arayan çocuklar gibi... Hemen ellerinden tutup, babamı odama götürüyorum. Işığı açmıyorum, onun gözleri dünyayı aydınlatmaya yeter. Yatağımın sol tarafında uzanırken saçlarım, babamın göğsünde asılı kalıyor. Ufacık avuçlarım ellerinde. İçimde bir korku, bir umut burukluğu var. Uyuyup kalıyorum. O gece, sayamadım babamın kirpiklerini. Ve son bir defa öpemedim yanaklarından. Sanki bütün oyuncak bebeklerimi kaybetmiş gibiyim. İçimde adını koyamadığım bir şey. Sanki ellerimden bir şeyler düşüp ufalanıyor da ben tutamıyorum. Çocukluğumun gözleri dolmuş. Bebeklerimin suratı asık. Uyanıyorum... Bugün hayallerim biraz yorgun.

Bugün 15 Temmuz.

Hemen kalkıyorum yatağımdan, babama bakacağım. Ona bir öpücük borcum var. Ben koşu koşu onu ararken evin içinde, babamın erken çıktığını söylüyor annem. İstemedim kabullenip yine akşamı bekliyorum. Bugün süslenmedim, açmadım perdelerini oyuncak evimin ve yakmadım ışıklarını, yemek de yapmadım bebeklerime. Yatağımda ayıcığıma sarılmış, kahramanı bekliyorum. Saat 19.00 oluyor, babam yok. Saat 22.00 yine yok. Saat 23.00 ve uykuya dayanamayıp, dalıyorum rüyalara. Fakat ben bugün, rüyamda cennet bahçelerine gidemedim. Pamuk şekerlerim siyaha boyanmış. Bir kuyu duruyor önümde. Taş atıyorum, ses gelmiyor. Yıldızlar hüzünlü hüzünlü bakıyor bana. "Ne oldu?" diyorum, kayıyorlar hep birden. Kaçıyorlar sanki benden... Ve çok karanlık bir yol. Ne ağaç var ne de bir sokak lambası. Oyuncak bebeklerim neden ağlıyor? Bu şarkıyı kim söylüyor? Ne olur artık güneş doğsun, karanlıkta babam görünmüyor.

Bu korkunç kâbustan daha acı bir kabusa uyanıyorum. Kâbus diyorum çünkü anlamıyorum. Babamın 'Peygamber ocağı' diye

öğrettiği askerimizin ellerinde silahlar. Ve tanklar ve uçaklar ve bombalar... Hepsi, benim her gün şükrettiğim kahraman bildiğim askerimin elinde. Sokaktan çocuk sesleri gelmiyor. "Allahu ekber!" kelimesi sarsıyor ufak bedenimi. Ellerini göğsüne koyup haykırabildikleri kadar söylüyorlar bu kelimeyi? Sonra balkonlardan hızlıca çamaşırların toplanıp, bayrakların asıldığını görüyorum. Yaşlı bir amca asarken "Kimsenin gücü indirmeye yetmeyecek!" diyor. Anne bayrak örtü mü, neden asıyorlar? Kim neden indirmek istesin? Anne o bayrak, bizim değil mi? Sonra gözüm meydanda duran süs havuzuna ilişiyor. Amcalar orada abdest alıp gidiyorlar. Bu saatte hangi namaz kılınıyor ki? Namazdan önce ezan okunuyordu. Ama bu duyduğum sala, ezan değil ki. Teyzeler kuran okuyor. Ablalar dua ediyor. Anne söylesene artık, neler oluyor?

Şaşkınlıkla izliyorum, olup biteni... Sonra televizyonda bir sesi işitiyor kulağım. İhanet diyorlar, darbe diyorlar, herkes meydanlara diyorlar. İhanet ne diye düşünürken kendi kendime, namlusunu gencecik bir abiye doğrultan üniformalı kötü adamları görüyorum. Utanmadan sıkıyor kurşununu, hiç tereddüt etmiyor... Bakıyorum gözlerine, bir damla bile dolmuyor. 'Darbe' ne diye düşünürken, kulağımı sağır eden bir gürültüyle uçaklar geçiyor üstümden. Bir bomba bırakıyor meydanın ortasına, ve yükselen feryatlar ve yine Allahuekberler...

"Direnin, direnin kazanacağız!" diyor bir amca. Direnmek, şehit olmak mı diye düşünüyorum... Sonra elinde bayrağıyla, yatıyor yere bir teyze. Ve babam, babam yok. Anne, babam yok... Demir paletler çığnıyor çocukluğumu. Gönlümün kıyılarına sakladığım hayallerin üstüne mermiler düşüyor... Oyuncak bebeklerimi, kan revan içinde buluyorum. Çaresizim, dört duvar arasına saplandığım umudum, enkaz altında... Onlar yitirdiler benim çocukluğumu. Anne, o üniformalı kötü askerler kapattı odamın ışıklarını. Ağlamıyorum. Ve ağlamayacağım. Çünkü meydanlardaki amcalarım ağlamıyor. Gülümseyerek düşüyorlar toprağa... Öyle bir bağıyorlar ki, tankların sesini geçiyor tekbirleri... Bir gecede kaç yaş büyüdüğümü bilmiyorum. Neler görüyor gözlerim. Sokakta tankların önüne yatan ağabeylerimin cesaretini, 'Öleceksek, adam gibi ölelim' deyip, kurşunların üstüne yürüyen amcalarımı, "Bu vatan bizimdir" diyen mert yürekleri ve o cuntacı hainlerin yanına gidip 'Ne olur in aşağıya, bırak silahını, haydi gel' diyen teyzemin merhametini.

Evimizi birden misafir akınına uğruyor. Herkesin gözü yaşlı.

Hepsi yüzüme hüzünlü gözlerle bakıyor. Ve annem neden bu kadar ağlıyor? Feryatlar yükseliyor odalardan. Oyuncak ayımı da bulamıyorum. Anne babamı getir, onunla oynayacağım... Sonra telefon çalıyor ve kalabalık bir anda boşalıyor evden. Bir haber geliyor ve herkes hastaneye gidiyor. Beni arkadaşım Elif'in evine bırakıyorlar. Elif beni evcilik oynamak için ikna etse de ben bir köşede babamı bekliyorum. Çünkü gelecek, benim babam gitse de beni öpmeden çıkmazdı evden. Elif'in babası da yok evde. Soruyorum nerede diye. Bana hastaneye gitti diyor. Neden diyorum. Senin baban vurulmuş, şehit olmuş diyor. Babam vurulmuş. Anne neredesin? İnsanın babası ölür mü? Masallarda sadece kötü adamlar ölmez miydi? Anne şehit olmak, ölmek değil dimi? O abdest alan benim babamış. Son namazını kılıp da gitmiş. O tekbirlerde benim babamın da sesi varmış. Ben nasıl ayırt edemedim. Ben nasıl göremedim. Anne, sarılamadım.

Ben kahramanıma sarılamadım. Benim kahramanım tankların önünde dimdik durmuş. Siyah demir boncukların üstüne yürümüş. Anne babamı tekbir getirirken o kötü adamlar vurmuş. Neden annem neden, benim babam onlara ne yapmış? Babamı çok özlüyorum. Çok... Hiç tanımadığım bir abi bana "Sen şehit kızsın, başını dimdik tut üzülme sakın gururlan" diyor. Tutacağım anne, benim babam sadece rükûda eğilirdi, ben de başımı eğmeyeceğim. O kötü adamların inadına tutacağım damlalarımı. Ama bu özleme nasıl dayanacağım?

O geceye kadar anlamını dahi bilmediğim kelimeleri, şimdi zihnimin en kara sayfasına düşüyorum. Ama ben babamı çok özlüyorum anne... Şimdi hangi masala sığdırayım yokluğunu. Anne, ben babamı kaybettim. Ben çocukluğumu kaybettim. Oyuncak bebeklerimi kaldırdım dolabama. Ve süslemiyorum artık aynanın karşısında. Saçlarımı örmüyorum, pembe de giyinmedim bugün. Bembeyaz hayal direklerimin üstüne kurduğum dünyama bombalar değdi. Anne 'Benim babam gelir, o bırakmaz beni.' Şehit olmak yavrusunu terk etmek değil dimi? Susma anne, söyle ne olur. ' Baban gelecek' de... Kokusunu özledim. Yatağımın sol tarafı sopsoguk şimdi. Ve kalemlerimi almıyorum elime. Saçlarım ıslak, kurutmayacağım. Babam gelecek, onun koynunda uyuyacağım...

Ve 16 Temmuz 2016

Adım defterlere şehit çocuğu diye düşüldü. Bugün babamın değil de yeri göğü inleten salaların sesiyle uyandım... Herkes gözlerimin

içine bakıp gülümsüyor.. Sonra yine tekbirler geçiyor ömrümden. Çocukluğumdan, bir baba uğurlanıyor... Sokaklarda al bayraklar asılı. Minarelerden, "es-salalar" dağılıyor yuvama. Odamın kapısını kilitleyip çıkıyorum. Ve evin yokuşunda bir ses... Bu babamın sesi... Anlıyorum. Çünkü ben babamı adımlarından tanırım. Ben kahramanımı "gidişinden" tanırım... Göklere gidiyor babam, sevimli aylara benzeyen bulutlara...

Anne, babamı götürüyorlar anne... Ömrümden, bir ömür söküyorlar anne... Işıklarımı, umudumu alıyorlar. Anne, söyle ona iyi baksınlar.. Oyuncak ayıma, sımsıkı sarılmışım... Çünkü o, babamı beklemeyi öğrendi benimle... Al bayraklı tabuta koşup sarılıyorum.

Kalk baba! Ben geldim.

Süslenmeden geldim.

Uyan babam, kirpiklerini sayacağım.

Aç gözlerini, bir öpücük konduracağım...

Kara Gün

Nisa Eser

Yozgat - Sorgun Anadolu İmam Hatip Lisesi

Üç ay önce tanımıştım Salih'i. Öğrencim Erdem'in amcası. Veli toplantısında elime küçük bir not tutuşturdu Erdem. Bu not Salih'tendi. "Yarın akşam hayırlı bir iş için kapınızı çalabilir miyiz Zeliha Hanım?" Ne denirdi ki şimdi bu soruya. Hem neden kendisi gelip uygun bir dille söylememişti. Açıkçası beni de küçük bir heyecan kaplamıştı. Bilmiyorum onun rehavesinden mi kaynaklı, Erdem'e "Buyursun gelsin" dedim. Erdem'in annesi babası vefat etmiş amcası Komiser Salih Bey bakıyordu. Kimseleri yoktu şu hayatta. Amca yeğen bir düzen tutmuşlardı.

Hiç ummadığım bir anda çiçek açar ya umutlar, işte benimki de öyle oldu. Bir güneş gibi doğdu Salih benim hayatıma. O akşam biricik anneme söyledim Salih'i. O da olumlu karşıladı bu durumu. Mesleğini söylerken biraz çekindim, çünkü yıllar önce şehit olan babamı, anneme hatırlatıp daha fazla üzmemekten korktum. Yarın olmuştu, geçirdiğim en tatlı telaşlardan birini yaşıyordum. Yemek, ev, hazırlık derken akşamı ettik. Tanımlayamadığım o heyecan yine gasp etti vücudumu. Zil çaldı Salih, müdürü Necmi Bey'le gelmişti beni istemeye. Kahveler içildi, sohbetler koyulaştı derken Necmi Bey konuya girdi. "Sebebi ziyaretimiz belli Nuriye Hanım, bizim bu Salih sizin kızınızın edebini, ahlakını, adabını çok beğenmiş. Sizin, Zeliha kızınızın da rızası olursa, Allah'ın emri peygamberin kavli ile kızınızı isteriz." Annem susmuştu. Derin bir sessizlik kapladı odayı. İlk defa

böyle görmüştüm annemi. Sanki korkuyordu. Bir çaresizlik okudum gözlerinde. Annemin beni kaybetmekten korktuğunu anlamam fazla uzun sürmedi. “Allah yazdıysa kim bozar Necmi Bey, hayırlı uğurlu olsun” deyip sustu.

Salih başkaydı, bambaşka. Oturuşu, kalkışı, otoritesi, sert duruşu, gülümseyişi, konuşması, tıpkı babama benziyordu. Hayatta kimse babam gibi yufka yürekli, merhametli olamaz diyordum. Ama sonra Salih’i tanıdım. Kafamdaki tüm soru işaretleri gitmişti adeta. Bir anda benim her şeyim olup çıkıvermişti.

Lakin bende annem gibi korkuyordum. Annemi yalnız bırakmaktan korkuyordum. Neyse ki düğünü seneye yapacaktık, annemle doya doya geçireceğim bir yılım daha vardı. Salih seneye doğu görevini yapacaktı. Düğünden sonra bende eş durumundan tayinimi isteyecektim. Annem ve Erdem’de bizimle gelecekti. Gelmezse olmazdı ki zaten, şu dünyada birbirimizden başka kimimiz vardı.

Evet, bugün Salih’le buluşacaktık. Hiç sevmediğim yağmurlu havayı sever olmuştum bugün. Buluşacağımız kafeye gittiğimde, saatin erken olmasına rağmen kimsecikler yoktu ortada. Her neyse garson yerimi gösterdi. Sahnenin tam önündeydi masamız. Bu sessizlik hayra alamet değildi ama bize hayırlısını dilemek düşerdi. O anda bir müzik sesi yankılandı kulağımda “Üç Hürel – Bir Sevmek Bin Defa Ölmek Demekmiş.” Aman Allah’ım o da ne, Salih sahnede müt-hiş bir sesle bu şarkıyı söylüyor.

Ağzım kulaklarımdaydı adeta. Bu kadar güzel söyleyeceğini tahmin bile edemezdim.

Müzik bitmişti, hayatımdaki en güzel geceyi yaşıyordum. Salih masaya doğru gelirken telefonu çaldı. Sanırım arayan müdürü Necmi Bey’di. Gördüğüm kadarıyla biraz hararetli ve uzun bir konuşma oldu bu. Salih masaya geldiğinde morali bozulmuştu. Ne olduğunu sordum endişeyle. Doğru görevine bu sene gidecekmiş meğerse, kayıtlarda bir karışıklık olmuş. Salih’in gözlerine baktın “Üzülme Komiser Salih, gerekirse düğünü bu yaz yaparız” dedim. İyi ki demişim der demez yüzünde güller açtı Salih’in. Tekrardan gülmüştü, o gülünce benimde dünyam aydınlanmıştı.

Düğün tarihimiz belli olmuştu 16 Temmuz 2016. Yarın düğünümüz vardı. Saatler geçmek bilmiyordu sanki. İki haftada her şey tamam olmuştu. Düğün ertesi hemen Diyarbakır’a gidecektik. Salih

ve Erdem bugün bizimle kalacaktı, çünkü oturdukları evden çıkmış eşyaları ise Diyarbakır'daki eve götürmüşlerdi.

Yemeği yemiş, çayları içiyorduk ki bir son dakika haberi yayınlandı "TSK yönetime el koydu" bir başka kanal "Türkiye' ye haince bir darbe girişimi" Herkes şok içindeydi. Annemin dilinde Kur'an elleri kalbinde televizyona bakıyordu. Erdem ne olduğunu anlayamamış korkarak bana sarıldı. Telefon! Salih'in telefonu çalıyordu. Salih bana baktı, sanki yalvarırcasına çaresizce bakarak açtı telefonu. Salih'i de çağırıyorlardı, darbecilerden ülkeyi korumak için Salih'imde gitti. Abdest aldı, namaz kıldı, annemin elini öptü. Bana "Seni asla bırakmayacağım, Erdem sana emanet" deyip gitti.

Bekliyorduk, çaresizce bekliyorduk. Bunlar Türk milletini ne sanmışlardı. Kurşundan, tanktan, mermiden, toptan, tüfekten korkacaklarını mı? Köprüyü kesmişler, tanklarla arabaları eziyorlar, helikopterlerle insanlara ateş ediyorlardı. İstanbul, Ankara tüm şehirler ayaklanmıştı. Nasıl bir geceydi bu? Ülkenin durumu ne olacak diye beklerken, nereden bilebilirdim ömrümün hüzün kaplanacağını. Sabaha kadar gözüme uyku girmemişti. Gözüm kapıda kulağım telefonda Salih'i beklemiştim. Televizyonu izlerken telefonum acı acı çalmaya başlamıştı. İçimde tanımlayamadığım kötü bir his vardı. Tok bir ses yankılandı ahizeden "Hanımefendi arkadaşınız Komiser Salih Yüce tankları şehir sınırına sokmama pahasına şehit olmuştur. Cenaze için..."

Telefon elimden düşmüş, dilim tutulmuştu. Ne diyordu bu adam. Bizim yarın düğünümüz vardı, ben onunla bir ömür geçirecektim. O gitmişti, her şeyim, umudum, gerçeğim. Almışlardı onu benden. Üç beş çapulcu adam ömrümü almıştı benden.

Kim bilir kaç annenin canı yanmış, kaç babanın yüreği sızlamış, kaç çocuk yetim öksüz kalmıştı. Bu neydi şimdi dini kullanarak din kardeşlerine saldırmak neydi?

Yazıklar olsun polisi askere düşüren bu düzene. Bu düzenin parçası olan insanlara yazıklar olsun.

Tahtadan Tüfek

Hazine Urtekin

Van - Bahçesaray Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ben Şüheda. 14 yaşındayım. Ankara'da doğdum, Ankara'da büyüdüm. Altındağ'da ufak bir gecekonduya yaşıyoruz. 8 yaşında bir erkek kardeşim, 31 yaşında bir ağabeyim, bir de annem var. Babamı ben ortaokuldayken kaybettik. Bize ağabeyim bakıyor. O, belediyede kepçe kullanıyor. Çok bir sıkıntımız yoktu aslında. Burada herkes bizim gibi. Tek derdimiz kış. Bizim buralarda kış çok soğuk geçer. Burada kar yağdığında çocuklar genelde oynamazlar. Çünkü burada kar; yakacak demek, çile demek. Ama dedim ya yine de çok sıkıntımız yoktu. Burada herkes böyle. Yoktu dedim, o güne kadar...

Kardeşim Mehmet, 8 yaşında. Hep asker olmak ister. Ağzından başka bir şey duyamazsınız. Yeşil bir montu vardır. Evin içinde bile üzerinden çıkarmaz. Soğuktan değil haa, asker olduğunu düşünür hep. Ağabeyim ona bir keresinde tahtadan bir tüfek yapmıştı. Onu da elinden hiç düşürmez. Yolda gördüğü her askere selam verir, o günü daha bir mutlu geçerdi. Birkaç günde bir gelir sorar: "Biraz daha büyüdüm mü abla?" diye. He bir de televizyonda bir şehit haberi duyarsa, giyer yeşil montunu kızgın kızgın oturur televizyonun başına. Dedim ya o güne kadar.

Ve o gün... Ocağa çay koymuştum. Kaynamasını bekliyordum. Ağabeyim gelince içer diye. Sonra kardeşim Mehmet heyecanla yanıma geldi. Çok heyecanlı, bir o kadarda mutluymuştu. Gözlerinin içi

güliyordu. Nefes nefese “Abla abla dışarı çık!” diye bağırdı. “Ne oldu Mehmet?” dedim. “Abla duymuyor musun uçak seslerini?” dedi. O dedikten sonra fark ettim. Dışarı çıktım. Etrafta jetler uçuşuyordu. Şehrin üzerine doğru alçalıp tekrar yükseliyorlardı. Mehmet hayranlıkla onları izliyordu. “Abla düşman arıyorlar.” diye bağıriyordu bir taraftan da. Burada bayramlarda çok görürüz jetleri. Ama başka zaman olmazlar. Biz Mehmet’le jetleri izlerken ağabeyim geldi. O da şaşkıandı. Sonra içeri girdik. Yemek yerken ağabeyim televizyonu açtı. Bütün kanallar darbe diye bir şeyden bahsediyordu. Duymuştum ama ne olduğunu çok da bilmiyordum. Ağabeyimin suratı düştü. Uzun uzun televizyona daldı. Anladım ki çok kötü şeyler oluyordu. O sırada bir patlama sesi duyuldu. Mehmet heyecanla dışarı koştu. “Buldular abla düşmanları, buldular.” diye bağıriyordu. Ama ben olanları az çok anlamıştım. Ağabeyimin suratı iyice düşmüştü. Çok kızgındı. Sonra telefonla birini aradı. Uzun uzun konuştu. Telefonu kapattıktan sonra dışarı çıkıp ayakkabısını giymeye başladı. Annem ağlayarak kapıya koştu. “Fuat, oğlum gitme.” diye bağıriyordu. Ağabeyim, annemi hiç dinlemedi. Bense çok korkmuştum. Hala olan bitene anlam veremiyordum. Annem elinde bir tesbihle, ağlayarak dua ediyordu. Mehmet ise şaşkın ve korku dolu gözlerle annemi izliyordu. “Abla ne oldu?” diye sordu. Jetlerin içindekilerin kim olduğunu, ne yapmak istediklerini anlatmaya çalıştım ona. Çok kızdı bana. “Sen bilmiyorsun. Onlar asker. Sen ne diyorsun. Onlar düşman vurmaya gelmiş.” diye haykırdı.

Patlama sesleri sıklaşmaya başlamıştı. Haberlerden olan biteni takip etmeye çalışıyorduk. Sonra uyuduk. Sabah olduğunda annemin “Fuat” diye çığılığıyla uyandık. Salona koştu annemin yanında komşular vardı. Neler olduğunu anlamıştım. Sonrasını çok da hatırlamıyorum. Yıkılmıştık. Aynı acıyı ortaokuldayken de yaşamıştım. Ama insan büyüyünce daha da çok üzülyor nedense.

Sonradan öğrendik. Ağabeyim kepeçesiyle bir tankın önünü kesmiş. Tank hiç acımadan ateş etmiş ağabeyime. Bizim çok akrabamız yok. Ama ağabeyimin cenazesine o kadar çok kişi geldi ki sayamazsınız.

Kardeşim Mehmet... O bir daha yeşil montunu hiç giymedi. Ağabeyimin tahtadan yaptığı tüfeğı de bir daha hiç elinde görmedik. En son bana şöyle dedi “Abla ağabeyimin tüfeğı yoktu ki...”

İhanet ve İhanet Çetesi

Ali Tuna

İstanbul - Cibali Şehit İlhan Varank Anadolu İmam Hatip Lisesi

Saate baktığında vaktin epey geç olduğunu fark etti. Yorganı kafasına kadar çekti ve uyumaya devam etti. Bu gece diğerlerinden farklı geçmişti, normalde kafasını yastığa koyduğu gibi uyumasına rağmen, bu gece kafasının içinde çeşit çeşit şeyler dönüyordu. Rüyasındaysa yine kardeşi vardı. Gece onu çok düşündü, onun ölmeden önce söylediklerini... “Ben sana ihanet etmedim abi, yemin ederim ki yapmadım!” patlayan silahın sesi... Düşündü. Kardeşi doğruyu söylüyor olamazdı, kamera kayıtları odaya en son onun girdiğini gösteriyordu. İntihar etmeden önce söyledikleri kesinlikle yalandı. Ama bir insan kendini öldürmeden önce neden yalan söylerdi ki? Üsteliko, intihar ettiğinde olayın üzerinden iki seneden fazla bir zaman geçmişti. Derinden bir “of!” çekti Halil. Ya, Murat’ın söyledikleri doğruysa!

Gömüldüğü yataktan kalktı ve hazırlanmaya karar verdi. Bugün teşkilatın onuncu yıl dönümüydü ve hazırlık yapmalıydı. Akşam için bir kutlama hazırlamıştı.

Halil, bir istihbarat teşkilatının amiriydi. Teşkilat, devlete bağlıydı ancak teşkilattakilerin gerçek kimliği gizliydi. Dışarıdan birileri mesleklerini sorduğunda hepsi, özel bir şirketin pazarlama sektöründe çalıştıklarını söylüyorlardı. Teşkilatta çalışan herkesin tek bir ortak yanı vardı; hiçbirinin anne ve babası yoktu. Hepsi daha küçükken yetimhaneden seçilmiş ve özel bir eğitim görmüşlerdi. Belli

bir yaşa geldiklerinde ise, kendi seçtikleri isimle onlara yeni birer kimlik çıkartılıyordu. Halil ve Murat kardeşti, İbrahim ve İsmail'ken oldukları gibi...

Teşkilatın adı “Kosmorlar”dı. Sadece aynı seviyedeki kişiler birbirini tanıyorlardı. Kosmorlar Seviye Bir’in amiri olarak Halil, onuncu yıl kutlamasını yapacakları kulübe gidip, konuşma yapacaktı. Söyleyeceği cümleleri kafasında bir kez daha toparlamaya çalıştı.

“Sevgili kardeşlerim... Bugün burada teşkilatımızın onuncu yıl dönümünü kutlamak üzere toplanmış bulunuyoruz. Tam on yıldır iyi kötü her gün birlikteydik. Zorlukların üstesinden birlikte geldik. Birbirimize hep kol kanat gerdik. Biz bir teşkilattan önce, bir aileyiz. Konuşmanın bu kısmında, Halil’in gözeri doldu. Teşkilattakiler, her ne kadar birbirlerine sonsuz güven ve sevgi duysalar da, aile değillerdi. Onun ailesi Murat’tı. İsmail’di... Kardeşi ona ihanet edemezdi. Ama işte kamera kayıtları öyle söylemiyordu. Her ne kadar teşkilatın deşifre olmasına yol açıldıysa da Murat teşkilat tarafından bağışlanmıştı. Onun intiharına kimse bir anlam verememişti. Halil, Murat’ın son dakikalarını gözünün önüne getirdi ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Kosmorlar Seviye Bir’deki diğer yirmi sekiz kişinin de bugün Murat’ı düşündüğünden emindi.

Kutlamanın başlamasına yirmi dakika vardı. Siyah Mercedes’ine doğru yürüdü. Arabadayken telefonu çaldı, arayan Sinan’dı.

“Amirim!...”

“Efendim Sinan!”

“Amirim... Sanırım bir sorun var... Ben Kosmorlar Seviye Bir binasındayım...” Konuşurken Sinan’ın sesi titriyordu. Halil de bunu fark etmiş ve endişelenmeye başlamıştı.

“Oğlum lafı ağzında geveleyip durma, ne oluyor?” Sesi bu sefer normalden daha yüksek bir tonda çıkmıştı.

“Amirim, bilgisayarlar... Bilgisayarlara bir şey olmuş.”

“Ne gibi?”

“Bütün bilgisayarların ekranında ‘Sizi bütün dünya öğrenecek.’ yazıyor. Amirim buraya gelmelisiniz!”

“Ne? Hemen geliyorum. Herkese mesaj atıp kutlamanın iptal edildiğini, gerekli açıklamanın daha sonra yapılacağını söyle.”

"Peki amirim!"

Telefonu kapattıktan sonra keskin bir dönüş yaptı Halil. Yaklaşık yirmi beş dakika süren bir yolculuktan sonra teşkilat binasının önündeydi. Hızla içeriye girdi ve Sinan'ın yanına gitti. Bilgisayar ekranlarının ışıkları yanıp sönüyordu. Devlet bakımından çok mühim bilgilerin arşivlendiği bu bilgisayarlara dışarıdan erişim imkânsızdı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: bunu yapan her kimse, teşkilattan biriydi. Bunu düşünmek bile Halil'in tüylerinin diken diken olmasına yol açıyordu. Bu insanlar böyle bir şey yapamazdı, bu hepsinin felaketi olurdu. Düşündüğünde, kardeşinden de böyle bir şey beklemiyordu ancak sonuç ortadaydı.

"Bana hemen, son yapılan giriş ve çıkışları getir!" Hiç olmadığı kadar sinirliydi bu kez. Sinan, neye uğradığını şaşırmış bir biçimde hemen kapıya doğru yöneldi. Kapının üzerindeki tuş takımına '24638' sayısını tuşladı. Kapıdan küçük bir, 'bip' sesi geldi ve tuş takımının altındaki ağız benzeri yerden uzun bir kağıt çıktı. Kağıdı eline alan Sinan bembeyaz oluverdi.

"Amirim... Bu boş..."

"Nasıl boş? Bu mümkün değil."

"Buyurun amirim." Halil kağıda baktığında gözlerine inanamadı.

"Bu işi yapan her kimse..." Gözlerinden resmen ateş püskürüyordu.

"Amirim, kamera kayıtları?"

"Giriş çıkış kaydını silen birisi kamera kayıtlarını mı akıl edemeyecek Sinan?" Kendince haklıydı. Bu işi yapan kim veya kimlerse, profesyonel olmalıydılar. "Yine de git bak!" Sonuçta kardeşi de bir dahiydi ancak kamera kayıtlarını silmeyi akıl edememişti.

"Amirim, buna bir bakmalısınız..." Kamera kayıtlarının arşivlendiği küçük bölüme doğru hızla ilerledi Halil. Sinan'ın sesindeki endişe onu meraklandırmıştı.

"Ne var, Duruyor mu? "

Bunu söylediğinde dev ekran plazmanın önüne gelmişti. İnanamıyordu. Kayıtlardaki görüntü kardeşi Murat'a aitti. Murat öleli dört sene olmuştu, bu mümkün değildi.

"Bu ne demek şimdi Sinan?"

“ ...”

“Burada neler oluyor Sinan?”

“Bilmiyorum amirim.”

Halil dehşet içindeydi. Bu gördüklerinin olması imkansızdı. Murat ölmüştü. Bu nasıl bir oyundu böyle?

“Bunun anlamı ne!”

“Amirim, emin değilim ama bu bir hackerin işine benziyor.”

“Hemen Yavuz’u çağır!”

Sinan endişeli bir şekilde telefonunu çıkardı ve Yavuz’u aradı. Olayların gidişatı tüylerini ürpertmişti.

Ortalama bir saat sonra Yavuz, teşkilat binasındaydı. Kayıtları izlediğinde Murat’ın ölümünden emin olup olmadığını düşündü. Ölürken yanında sadece o vardı çünkü. Fakat Halil’in tepkisinden çekindiği için sormaktan vazgeçti. Daha sonra ise bu saçma soruyu sormadığı için kendini tebrik etti.

“Amirim, sanırım bu usta bir video montajlama işi.”

“Nasıl yani?”

“Bir grup topluluk, video montajlarını arkalarında hiçbir iz bırakmadan yapabiliyor amirim. Montaj olduğunu ispatlamak şuan imkansız. Ancak Murat Bey’in öldüğünü biliyoruz. Bu nedenle bilgisayar ekranlarındaki bu mesaj da bunları yapanın çok ileri bir düzey hacker olduğunu gösteriyor.”

“Peki, neden Murat, neden?”

“Sanırım bize bir mesaj vermek istiyor olabilirler amirim.”

Halil oturacak bir yer buldu ve oturdu. Bacakları onu ayakta tutmakta zorlanıyordu çünkü. Murat’ın ona gerçekte ihanet etmemiş olabileceğini düşündü. Nasıl olmuştu da kardeşine inanmamıştı? Aralarında yıkılmaz bir güven duvarı vardı oysaki. Halil, öz kardeşine inanmayarak ilk darbeyi vurmuştu o duvara.

“Bu işin arkasında kim veya kimler olabilir Yavuz? Sen söyle Sinan, kim Kosmorlar’a böyle bir şey yapmaya cesaret edebilir!” Halil ilk defa teşkilattan birilerine bağıryordu. Sinan, korkudan başını kaldıramıyordu.

"Bunun sorumlularını nasıl bulabiliriz?"

"Pek emin değilim amirim, ama ne kadar ileri düzey olurlarsa olsunlar, binaya girmeden bunu yapmış olmaları imkansız. En azından günümüz teknolojisiyle."

Halil'in aklına gelen doğrudu. Hain onlardan biriydi ve onu bulmalıydı.

"Bu olanlar burada kalacak. Bugün Kosmorlar Seviye Bir ekibini Beyoğlu'ndaki toplantı merkezimize çağıracağız. Onlara olayların bir kısmını anlatacağım. İlk otuz saniyedeki tepkilerini değerlendirip onlarla birebir konuşacağım."

Uzun bir psikoloji eğitimi görmüştü. Şimdi bu eğitimin karşılığını alma vaktiydi. Saat 19:21'i gösteriyordu. Halil, Beyoğlu'ndaki toplantı merkezinin önünde duruyordu. Yıllardır kardeş bildiği insanlardan birisi haindi ve birazdan o hain onun buz mavisi gözlerine bakıyor olacaktı. Hepsine çok güveniyordu, nasıl olur da böyle bir şeyi içlerinden biri yapmış olabilirdi? Olup bitene inanamıyordu. "Murat..." dedi ve toplantı salonunun kapısından içeriye girdi.

İlk dört dakika boyunca bilgisayarlar veya montaj hakkında hiçbir şey söylemedi. Engin sormasaydı beş altı dakika daha oyalayacaktı onları.

"Amirim, bizi buraya toplamanızın ve kutlamanın iptal olmasının sebebi nedir?" Tabii ya, bir de kutlama vardı, iptal edilmişti... Bu, Halil'in aklından tamamen çıkıvermişti.

"Evet arkadaşlar... buraya toplanmamızın nedeni bir virüs." Herkes birbirinin yüzüne bakıyordu. Sinan ve Yavuz hariç hiç kimse ne olduğunu anlamamıştı.

"İşin en kötü yanı ise, bunu içimizden birisi yaptı."

Merkezdekiler şok olmuştu. Halil ise hala Murat'ı düşünüyordu. Onun suçsuz olabileceğini...

"Fakat bu nasıl olur?" Bu soruyu soran Selim'di.

"Bilmiyorum, ama öğreneceğim."

Toplantı merkezine ölüm sessizliği hakimdi. Kimse ağzını açamıyordu.

"Söyleyeceklerim bu kadar." Dedi çıkarken. Salondakiler bir süre

kımlıdayamadı. Kendisine ilk gelenler ,Sinan ve Yavuz oldu. Onlar şaşırمامışlardı; ancak Halil'in sert ve ciddi tutumu onları bile te-dirgin etmişti. Özellikle de Sinan'ı...

Sinan, doğruca evine gitmek yerine arabasıyla Beyoğlu'nu turla-maya karar verdi. Saat dokuza geliyordu. Biraz düşündü ve Halil'i aradı.

"Amirim!"

"Efendim Sinan!"

Sinan bir an ne diyeceğini bilemedi. Halil'in teşkilattaki en sami-mi olduğu kişi kendisiydi ve özellikle de telefondaiken, Sinan ile ol-dukça yumuşak bir ses tonuyla konuşurdu. Oysaki şuan o yumuşak ses tonundan eser yok gibiydi. 'yoksa...' dedi içinden. Korktu.

"Amirim... Suçlunun kim olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Maalesef. Bunu hiçbiri yapmış olamaz, hepsine sonsuz güvenim var... Vardı. Kafam çok karışık."

"Amirim isterseniz yanınıza geleyim."

"Çok iyi olur Sinan, konuşmaya çok ihtiyacım var." Ses tonu Sinan'ın istediği gibi olmuştu.

"Neredesiniz?"

"Evdeyim Sinan, eve gel."

"Peki amirim!"

Konuşma bittikten tam kırk beş dakika sonra Sinan'ın arabası büyük bir villanın önünde duruyordu. Sinan, torpidodan susturucu takılmış olan silahını aldı ve beline sakladı.

Villanın salonundan dışarıyı izliyorlardı. Sessizliği bozan Halil oldu.

"Her şey bitti!"

"Nasıl yani amirim?"

"Bütün ülke, hatta Fransa, Amerika, İngiltere... artık bizi, kim ol-duğumuzu herkes biliyor. Bilgisayar verilerine ulaşılmış, Türkiye'ye savaş dahi açılabilir. Her şey bitti, her şey..."

Sinan oturduğu yerden kaktı ve Halil'in karşısındaki koltuğa

oturdu.

"Peki her şey kim veya kimler için bitti amirim?"

"Bu nasıl soru Sinan, Türkiye bu işten sıyrılabilse bile bizi yaşatmazlar."

"Fakat ben sadece sizin için her şeyin bittiğini düşünüyorum." Silahını belinden çıkardı ve Halil'e doğrulttu.

"Ne yapıyorsun Sinan!"

"İsterseniz önce biraz konuşalım."

Halil'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Şuan hiçbir şey düşünemiyordu.

"Her şey cemaatimiz için Halil Bey, daha doğrusu İbrahim Bey..."

'İbrahim' ismini duymak onu kendine getirmişti. Teşkilattan kimse ona 'amirim' dışında bir unvanla hitap etmemişti. Kendisini çok tuhaf hissetti.

"Amirim, isterseniz şöyle başlayalım... Siz teşkilatın başında olduğunuzdan beri adalet ve güven var. Siz bizim emellerimize ulaşmak için bir engelsiniz.Oysa size sunulanı kabul edip bizimle birlikte aynı "Hizmet yolunda" olsaydınız her şey çok daha güzel ve kolay olacaktı. "Hocamızla birlikte bu kutlu yürüyüşte bizimle olmalıydınız."

"İsmail... O gerçekten suçsuz muydu?"

"O hiçbir zaman sizin güveninizi zedeleyecek bir şey yapmadı amirim. Bütün kurgu bana aitti. Hackerlikte ne kadar ileri gittiğimi akıl dahi edemezsiniz."

Halil ağlamaya başladı. Kardeşi ona asla yalan söylemezdi. Söylememişti. Şuan ölmek veya ölmemek umurunda değildi, kardeşi, canından bir parçası ona ihanet etmemişti..."

"Murat içimizdeki en zeki ve güvenilir insandı.Zaten bizimle aynı fikirde değildi. İleride karşıma çıkabileceğini düşündüğüm için bunu Murat yapmış gibi gösterdim.Onun bağışlanmayıp infaz edilmesi gerekiyordu ama olmadı. Zaten kendisi de intihar etti. Şimdi, sormak veya söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa... Zira sizden sonra en tecrübeli kişi ben olduğum için teşkilatın başına ben geçeceğim ve sizin ölümünüze intihar süsü verilecek. Allah'ın izniyle cemaatimiz

daha da güçlenecek.”

Halil sadece bakıyordu. Gözlerinden iki damlanın yere düşmesiyle beyninde bir acı hissetmesi bir oldu. O artık yoktu. Kardeşinin yanındaydı...

Şeytanın Düşmanları

Beyzanur Genç

İstanbul - Tuzla Halil Türkkân İmam Hatip Lisesi

Çılgınlıklar var. Kulaklarımı sımsıkı kapatıyorum. Acı çeken ruhların hapisanelerinden acı inlemeler yükseliyor. Kapattım kulaklarımı sımsıkı. İşe yaramıyor. Susmuyor aciz bedenler. Anladım. Kulaklarımı kapatmak hiçbir işe yaramayacak. Ya göğüs kafesimin içinde çırpınanı da susturmalıyım, ya da özgür bırakmalıyım. Seçimimin sonu acı bir feryatla bitiyor. Bazen çılgınlıkların sonu özgürlüğe kavuşturur, insanı. Tıpkı bir annenin yavrusunun sesini duyduğu o ilk an gibi. O eşsiz zaman dilimi gibi. Küçük bedenim büyük çılgınlığımda gizli o merhem gibi.

Hızla arşınıyorum uzun, beyaz koridoru. “Geç kaldım.” diye söylüyorum kendi kendime. Adımlarım hızlanıyor. Soğuk beyaz bir koridoru daha ardımda bırakıyorum. Adımlarım koşarcasına ama nereye doğru gideceğimi bir türlü kestiremiyorum. Durup sol tarafımdan aheste aheste elindeki büyük, mavi çöp poşetini taşıyan mavi önlüklü hastane görevlisine sesleniyorum. Kirli sakallı, orta yaşlı adam bana bakıyor. “306 numaralı oda nerede acaba?” diye nefes nefese kalmış bir sesle sorduğumda parmağı ile az ileriye işaret ediyor. Başımı sağ ol dercesine sallıyorum. Adımlarımı yavaşlatıp beyaz kapıya doğru ilerliyorum, elim tam kapı koluna degecekken kapı içeriden açılıyor ve beyaz önlüklü genç bir kadın çıkıyor dışarıya, duraksıyorum.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum. Ama öylesi-

ne zoraki bir gülümsemeydi ki bu, gözlerime ulaşmadan kaybolup gidiyor. Zaten oldum olası sevmiyorum, bu hastaneleri. Sanki görünmez bir el boynuma dolanıyor, sarıyor da sarıyor, yakıyor da yakıyor canımı. Bir an kaçıp gidesim geliyor, sonra neden burada olduğumu hatırlıyorum ve karşımdaki hemşireye “Meryem Hanım ile röportaj yapmak için gelmiştim. Haberi var ama...”

“Meryem Hanım da sizi bekliyordu.” diyor hemşire benim aksime onun gülümsemesi daha gerçekçi. Cevap vermiyorum. Başımla onaylayıp içeriye doğru ilerliyorum.

İçeride iki hasta yatağı var. Hastalardan biri derin bir uykudaymış gibi gözüküyor. Elimden geldiğince onu rahatsız etmeden beni bekleyen pembe eşarplı kadına doğru ilerliyorum. Hasta yatağında beni görür görmez yerinde toparlanan kadına elimle işaret ederek “lütfen rahatsız olmayın.” diyorum. Yine de kadın oturuşunu düzelterek yüzüne bir tebessüm yerleştiriyor.

“Adım Hülya.” diye kendimi tanıtıyorum, kısa bir tokalaşmanın ardından. O da “Meryem.” diye karşılık veriyor.

Hemen kenardaki bir sandalyeyi çekip, kadının az ilerisine yerleştirip çantamı sandalyenin yanına asıyorum. Derin bir nefes çekiyorum içime, hastanenin o buram buram kokan keskin kokusu ciğerlerime daha ulaşmadan beni yakıp kavuruyor. “Bir an önce bitirip gitmeliyim” diye içimden geçiriyorum, yerime yerleşirken biraz sonra duyacaklarımdan habersiz.

“Öncelikle geçmiş olsun dileklerimi iletmek istiyorum, Meryem Hanım.” diye söze başlıyorum. O da “sağ olun.” diyor, pembeleşmiş yanakları eşarpla sanki yarışıyor, heyecanlı olduğunu tecrübelemekten gelen bir hisle anlıyorum, çok fazla uzatmamaya özen gösteriyorum. Ameliyatlı bedenini sorularıyla yormaktan kaçınıyorum, aksi bencillik olur zaten.

“Röportajımı kabul ettiğiniz için kendim ve dergideki meslektaşlarımdan adına teşekkür ediyorum.”

Meryem Hanım da “Ben teşekkür ederim, asıl” diyor kibarlıkla. Ses tonu o kadar kadifemsi ki ruhumu okşuyor adeta. Onun yüzündeki naif tebessüm sanki bulaşıcıymış gibi beni de sarıyor.

Bir an kendimden utanır gibi oluyorum. Kadın yaşadığı onca şeye rağmen yüzündeki tebessümü kaybetmemiş, fakat ben sabahtan

beri somurtmaktan başka bir şey yapmıyorum.

Kendime kızarak çantamdan not defterimi ve bir tükenmez kalem çıkartıyorum. Tükenmez kalemin arkasına basarak ucunu dışarıya çıkartıyorum. Ve en iyi bildiğim işi yapmaya koyuluyorum.

Gelmeden önce Meryem Hanım ile ilgili bir araştırma yapmıştım. Adı: Meryem Yılmaz. Kocasını, dört sene önce Şırnak'ta hain bir pusuda şehit düşmüş. Oğlu ile İstanbul'da yaşamakta. 15 Temmuz gecesi omzundan yaralanarak gazi olmuş.

"Ülkemiz karanlık bir dönemden geçiyor. Canımız yanıyor, canımız yakılmaya devam ediyor. Hele ki daha bundan bir hafta önce ülkece büyük bir sınav verdik. Şükürler olsun ki bu imtihandan alınımızın akıyla çıkabildik, tabii ki siz ve sizlerin sayesinde. Bana biraz anlatır mısınız, o kara, zifiri karanlık geceyi?"

"Elbette."

"O gece, haberi ilk aldığımızda nerede ve kiminleydiniz?"

"Evimdeydim ve yalnızdım. Oğlum gelecekti, ona yemek yapıyordum. Sarma, sarmayı çok sever. Olaydan daha birkaç saat önce konuşmuştuk. Gelecekti, sadece işi uzamıştı, biraz geç gelecekti. Ama gelecekti." Son cümlesine doğru sesinde bir kesiklik oldu. Sanki bir şeyler düğümlenmişti, dilinde. Bir şeyler mani oluyordu, dilindeki sözleri dökmeye. Yorgundu. Belki de sadece aklına kıvrak bir yılan gibi dolanan anılarıyla boğuşuyordu. Ve gücünü yeniden toplayıp devam etti: "Gelmedi. Defalarca telefonla aradım ama gelmedi. Analık yüreği işte hemen korkuyla endişeyle çırpınmaya başladı. Bir elim telefonda ha aradı ha arayacak derken kulağıma ezan sesi geldi. Ama ezanın okunma vakti değildi. Bir yanlışlık olduğunu düşündüm ama yine de saygısızlık olmasın diye elimi televizyonun kumandasına doğru uzatmıştım ki, gözlerim televizyonda geçen alt yazıya kaydıldı." Elini göğsünün üzerine koydu. "Tam şuraya bir ateş düştü sanki. Korktum. Bir anlam veremedim önce, sonra diğer kanallara baktım. Her yerde aynı başlıkta haberler... Korku, içimde bir yangın gibi büyüdü. Ya Rabbi..." Son sözü bir fısıltı gibi çıkıyor. Ama acı dolu bir fısıltı. Takatsizdi, sözcükleri; bir o kadar da güçsüz, cılız...

"Lütfen yormayın kendinizi daha sonra da devam edebiliriz."

"Hayır, teşekkürler. Sadece şu suyu uzatır mısınız?" dediğinde eliyle işaret ettiği masanın üzerindeki cam sürahiye bakıyorum,

ardından yerimden seri bir hareket ile kalkıp sürahideki suyu hemen yanında duran cam bardağa boşaltıp kadına uzatıyorum. O, ona uzattığım suyu birkaç yudumda içerken; ben de dergide yazacağım hikayenin başlığını düşünüyorum. Birkaç fikir aklıma doluşurken hasta kadının suyunu bitirdiğini görüyorum ve uzanıp elinden alıyorum. Bardağı tekrar yerine koyarken; kadının, “teşekkür ederim.” diyeşine karşılık; “bir şey değil.” diyorum, bir bardak su da kendime alıp tekrar yerime otururken.

“Daha iyisiniz ya?”

“Çok şükür, iyiyim.” diyor. Ve o geceyi anlatmaya devam ediyor. “Haberi ilk öğrendiğimde, ilk birkaç dakika kendime geledim. Oturduğum koltuk sanki mezarımdı da ben içinde cehennem bekleyen günahkar bir kulmuşum gibi içimi sardı bir kasvet. Ben kabrimi evimde yaşadım. Asıl cehennem ise dışarıda beni bekliyormuş, çok geçmeden anladım.” Simsiyah gözleri uzaklara dalıyor, kadının. Küçük, hafif çekik gözlerinde sönmek bilmeyen ateş, ruhuyla beraber tutuşuyor, adeta. Bir an onun ruhundaki alevin beni de sardığını hissediyorum. Dügümlenen boğazımı rahatlatmak için kibarca öksürüyorum.

Uzaklara dalan gözler odağını bana çeviriyor, yerimde istemsizce kıpırdanıyorum. O da hikayesine kaldığı yerden devam ediyor.

“O sırada ne oldu, ne bitti pek hatırlamıyorum. Çarçabuk üzerimi giyinip kendimi sokağa attığımda saat kaçtı bilmiyorum. Tek bildiğim gece karanlıktı, o gece hiç olmadığı kadar karanlıktı. Nedensizce sessizdi o gece. Sokaklar sessiz... O sessizlik öyle bir feryat etti ki kulağımda, sanki kalbim yerinden çıkacak. Ruhum sessiz... Adımlarım hızlandı, hızlandı ve hızlandı. Bir bakmışım ki soluk soluğa kalmış bir şekilde koşuyorum. Çıplak ayaklarımın altını kanatan taşlar sessiz... Gök kara... Gece kara... Uzaklarda bir yerlerde birisi feryat ediyor, onun şehadet uykusu hepsinden kara. Yanlış anlamayın bu karanlığı. O karanlık hepimizin yolundan daha aydınlık. Allah’ın rızasına ulaşmak için önce kül olana kadar nefsimizi yakmak gerekir. O’nun yolu ne güzeldir. Ulaştım kızılca kıyamet bir meydana. Sanki sırtattayım, kara deniz ateşten bir yol. Adımlarım yavaşladı. Artık Dünya’nın merkezindeyim. Ya da mahşerin tam ortasında. Bir uğultu var ama sessizlik burayı da sarmış. İnsanlar var etrafımda. Koşuşturuyorlar; bir o yana, bir bu yana. İçimde zerre korku yok. İnanın bana o gece, orada belki her şey vardı ama bir tek zalimin sevgilisi

düşmanın korkusu yoktu. Her avcı avının korku kokan nefesinden haz alır, güçlenir. Bir yerde korku varsa, yenik düşmüş birileri de mutlaka vardır. O an kimse henüz yenilmiş değil. Hemen uzağımda yerde öylece uzanan bir adamı görüyorum. Hareketsiz, öylece uzanıyor. Bir başka yerde birisini daha görüyorum, o daha zayıf, daha genç, belli ki onu da bulmuş şehadet uykusu. Ve orada, şurada, burada, sağımda, solumda, her yerde... Ya savaşıyorlar ya da şehadet uykusunda. Derken; bir ses... Sessiz gecenin ölüm kokan nefesinden yükselen hain bir ses...

-Çekil kadın, diye gürleyen kalın bir ses. Bu sesle kaşlarım çatılıyor.

- Sana çekilmeni söyledim, kadın. Çekil!

Bu sesle aklım, tüm duyularım birbirine karışıyor. Bir Garip Meryem içimde ayağa kalkıyor. Yavaş yavaş arkamı dönüyorum. Önce siyah bir çift bot görüyorum, paçaları dökülmüş üstüne, gecenin karanlığıyla karışmış yeşil bir üniforma. Başımı yavaş yavaş dikleştiriyorum. Müslümana eğik baş yakışmaz. Bir çift siyah gözlerle buluşuyor geceden daha siyah gözlerim. Hani vardı ya bir sessizlik, hani yakmıştı ya içimi, içimdeki Meryem öyle bir feryat etti ki, sessizliğin dibindeki ruhlar bile uyandı o gece. Sadece iki heceli bir kelimeydi, karşımdaki genç adamın dilinden dökülüp geceye karışan.

-Anne...

O an, oraya içimdeki bir Meryem'i gömdüm, çıplak ellerimle, Anne Meryem'i. Belki de ona son kez 'oğlum' diyebildim.

-Senin burada ne işin var, oğlum? dediğimde üzerindeki üniformaya baktım. Bu sabah onu ben ütelemiştim, ben giydirmiştim. Şehit babasının, asker oğlu... Bir iki adım atmıştım ki, fark ettim de oğlumun elinde tuttuğu bir silah, parıltısı gözümü alıyor.

-Oğlum indirsene onu elinden. Benim, ben, annen. Düşmanın değil, annen.

Bekledim, indirmedim. İçimden ne dualar ettim, bir türlü o silahı bana doğru doğrultmaktan vazgeçemedim.

-Git buradan, dedi sadece.

Gidemedim. Gitmedim. İnkâr ettiğim gerçekler yüzüme çarparken gidemedim.

-Ne o oğlum beni de mi öldüreceksin? Bu cümle bir annenin dilinden dökülüp hain bir geceye karışırken, hiçbir söz kimsenin canını bu kadar yakamazdı. O gece, orada birçok kişi imtihan verdi. Kimi babasını kaybetti, kimi kardeşini. Ben orada canımı, ciğerimi, oğlumun yaşarken en acı şekilde kaybettim. Anneliğimi kaybettim. Ama kaybetmeyeceğim tek bir şeyim varsa da o da vatanım-
d 1 r .

-Git anne, git. Sorma, sadece git.

Ona yaklaştım, benim için o, sadece o'ydü. Namlu tam sol göğsümün üzerindeydi. Gözlerim bir zamanlar sevgi ile bakan siyah gözlerle artık bir düşman gibi bakıyordu. Ana yüreği belki içimde cebelleşiyordu ama tıpkı gece gibi onun da sesi soluğu kesilmiş, sessizliğe gömülmüştü. Şimdi herkes, her şey susacaktı, yalnız vatan konuşacaktı.

-Sen şu ardına saklandığın ateş parçasıyla bizi korkutabileceğini mi sandın? Kimsin, kimlerdensin bilmem. Seni tanımam etmem. Şu üç beş üniformalı haini de tanımam ben. Ama şu çevremdeki vatani için savaşan insanların hepsini tanımam ben. Sen şu namluyu onlara doğrulttun ya, onları öldürebileceğini sandın. Sen ancak burada insanlığını öldürdün, kimseye hiçbir şey yapamadın. Neden biliyor musun? Şeytanın düşmanları ölümsüzdür."

Karşımdaki kadının soğukkanlılıkla anlattığı hikayesine adeta hüznüm karışıyor. O ise sol gözünün kirpiğinde asılı kalmış bir damla göz yaşıyla anlatmıştı hikayesini. Bir süre duyduklarımınla kendimi toparlamaya çalışıyorum, daha sonra da avucumda sımsıkı tuttuğum kalemi son kez kağıdına götürüyorum. Artık başlığımı bulmuş-
tum. Şeytanın Düşmanları Ölümsüzdür.

Sessiz Adam

Rumeysa Mengi

İstanbul - Tenzile Erdoğan Anadolu Kız İmam Hatip Lisesi

Saçları ağarmış. Esen rüzgâr onun o mahzun, utangaç ve bir o kadar acı çeken her bir saç telini dalgalandırıyor adeta. Birini bekliyormuş gibi çömelen bu yorgun yüzlü adam çok eskimiş, yamalı askeri formasının cebinden renkleri solmuş ama ihtişamını kaybetmemiş şanlı Türk bayrağını çıkardı. Derin bir nefes çekti ciğerlerine, sanki elinde tutmuş olduğu o al bayrak değil de özlem duyguları idi. Elde tutulacak kadar yoğun bir hisle kapattı gözlerini ve derin bir nefes aldı. En derinlerine...

Ve açtı gözlerini... İlk defa görüyormuş gibi incelemeye başladı şanlı Türk bayrağını. Bayraktaki beş köşeli yıldızın üzerinde gezdirdi çelimsiz parmaklarını. Yılların yüzüne kazdığı o çizgiler belirdi aniden. Belli etmiyordu belki, ama gözleri en dolu olan yağmur bulutu gibiydi yorgun yüzlü adam. Tutamadı akıttı içindeki bütün yaralarını...

Kimse görmüyor muydu onu? Sanki görünmez idi. Bazıları deli diyorlardı ona, bazıları ise zamanında onurlu bir asker olduğunu... Elinde olan bu ay yıldızlı bayrağı içine çekti ve göğsünün en sol köşesine koydu. Sanki o bayrağın yeri aslında orasıymış gibiydi... Ayağa kalktı. Her ne kadar zorlansa da... Yürümeye başladı ufuklara doğru... Kalabalıkta kaybolan bu sessiz adam aslında sadece yürüyordu. Ardından kocaman bir hikâyeyi de sürüklüyordu.

Belli belirsiz bir gölgesi var idi. Ağır adımlarla sürüyordu yere

ayaklarını. Rüzgârın teninde adım attığı serinliğiyle kendine gelen bu kimsesiz adam karanlık gökyüzünün altında güneşin dünyaya kendini gösterdiği an göğsünde bir ağırlık ve sıkışma hissetti. Nefes almakta zorlanıyordu. Canı acıyordu. Etrafında hoş bir koku yayılmaya başladı. Ne güzel bir kokuydu bu. Son kez güneşin doğuşunu izlerken derin bir haz aldığı yüzündeki sıcak tebessümüyle belli oluyordu. “İşte huzur budur” diye söylenip zorlukla nefes almaya çalıştı. Ardından çeşit çeşit kuşlar kendi şarkılarını mırıldandılar. En sonunda kendini kuşların şarkısına teslim eden bu kimsesiz adam gözlerini sonsuzluğa yumdu. Sonrası derin bir sessizlik...

Saat 09.00’u gösteriyordu. Sokakta bir kargaşa aldı başını gidiyordu. Bir taraftan ambulansın siren sesi bir taraftan bağırışan kalabalığın sesleri... Ambulansta mahallenin muhtarı eşlik ediyordu sessiz adama. Hastaneye kaldırıldığında çoktan ebedi sonsuzluğa yol almıştı. Morga kaldırılmıştı. Mahallenin garibi olarak görünen bu yaşlı adamın bütün cenaze masraflarını üstlenmişti muhtar. Cuma namazı kılındıktan sonra defnedilecekti. Muhtar, gözlerini sonsuzluğa yummuş olan bu adamın yaşadığı kulübeye gitmeye karar vermişti. Gittiğinde gözleri dolmuştu muhtarın. Kendisi gibi ıssız ve sade bir yerde yaşıyormuş meğer bu yaşlı adam. Kulübenin içinde tek tük eşya bulunuyordu. Bir sandalye, bir battaniye, bir küçük ranza ve birkaç çekmecesi bulunan küçük bir dolaptan başka hiçbir şeyi yoktu. Dolabın çekmecelerini tek tek incelemeye başladı. Bir tanesinde sadece bir genç bayanın resmi vardı diğerinde ise birkaç defter... Bu defterlere yakından baktı ve içindeki yazıların çoğunun kendi yaşamına özgü olduğunu, daha çok duygu ve düşüncelerinin barındığı bir defter olduğunu fark etti. Sararmış yapraklı bu defter ne kadar ağır yükler taşıdığını bilseydi eğer yazılmaya başladığı an kendini parçalardı. Okumaya başlamıştı muhtar sararmış defter sayfalarını.

“Yıl 1965... Ve ben çok mutluyum. Severek yaptığım bu kutlu yolda adaleti sağlamaya, mazlumu korumaya ve zalime dur demeye hazırdım artık. Çünkü bugün teğmen oldum. Anam benimle gurur duyacak. Gözlerinden öptüğüm nur yüzlü anam... Çok özledim seni. Gözlerimde tütüyorsun resmen...”

Birkaç sayfa değiştirmiş ve gözüne çarpan bir tarih olmuş. Bu tarih 12 Eylül...

“...Yıl 1980, 12 Eylül... Anacığım rütbem yükseldi. Kınalı kuzun yüzbaşı oldu... Ama artık hükümet kalmadı anacığım. Biz asker-

ler el koyduk hükümete... Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren'in liderliği altında başlayan bu darbe ile günlerim karanlığa büründü. Sokaklarda devriye için görevlendirilmiş askerler ve bu darbeye karşı olsun ya da olmasın çoğu insanların bileklerine kelepçe takılanlar ve götürülenler... Ben de üstlerimin emriyle denetim için bir cezaevine gittim. İşkence artık doğal bir durum haline gelmişti anam. Bana bir mahkûm seçmemi söylediler. İstemiyordum ama zorlamışlardı beni anam. Suçlu görülen birini seçtim. Yanımdan geçirilip götürülürken göz göze geldik tanımadığım bu adamla. Bana verilen görevi yerine getirmem gerekti. Ne yapacaklarını sordum görevlilere, onlar ise 'Görmek ister misin ?' diye sordular. Sonra bu yetkilileri takip ettim. Seçtiğim adamı önce soydular ve dövdüler anne, bir süre sallandırdıktan sonra da vücudunun bazı bölgelerine elektrik vermeye başladılar. Konuşmayınca da işkenceyi tekrarladılar. Bu işkencelere daha fazla dayanamayan adam öldü.

Adamın o iç burkan çılgınları hala kulağımda çınlıyor ana. Haykırarak istiyorum! Bu olaylar aklıma geldikçe ruhum çekilir gibi hissediyor, içim acıyor! Tahmin edemeyeceğinden çok daha fazla anam..."

Bu yazıları okudukça hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlamıştı muhtar. Hayal etti ve o sessiz adamın yerine koydu kendini, nefes alamadı bir an. Okumaya devam etti.

"... Artık buna daha fazla katlanamıyorum ana. Canım yanıyor. Sanki etrafım ateşten duvarlar örülü hareket edemiyorum. Nefesim daralıyor. Karanlığın bütün tonları sarmış vatanımı... Ben istifa ediyorum ana, daha doğrusu ettim bile... Uğruna canımı feda ettiğim bu mesleğim artık benliğimi, özünü kaybetmiş vaziyette. Bu görüntülere daha fazla tanık olmak istemiyorum ana... Artık bir asker değil, bir sivilim ana. Ne yapacağımı kestiremiyorum. Önüme gelen işleri yapmaya çalışıyordum..."

Evlendim... Bir gelinin var artık ana. Ellerinden öper. Seni kaybedeli on beş yıl oldu. Seni çok özledim ben hem de yeryüzünden semaya kadar..."

Muhtar bu sayfadan sonraki birkaç sayfanın katlanmış olduğunu fark etti ve o katlı kısmı açıp okumaya başladı:

"...Kafamda siyah bir çuval var, önümü göremiyorum. Birkaç el beni çekiştirip yere doğru itti. Yere düştüm ama hala ne olduğunu

anlamamıştım. Kafamdaki siyah çuvalı çıkarttığımda bir hücrede olduğumu fark ettim. Burada ne işim var diye kendi kendime konuşurken arkadan bir çığlık sesi geldi. İçim bir tuhaf oldu. Aklıma bir zamanlar benim seçtiğim mahkûm geldi birden. Bu seslerle gözlerimi yumdum ana. Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Sabah olmuştu... Birden bir el beni işaret ediyordu. İki kişi kollarımdan girdiler. Beni bir yere oturtular. Beni oturttukları yerde hareket etmek bile yasaktı. Ayağımızın yerini değiştirirken bile askerden izin alırdık.

Falaka olmak üzere pek çok işkencelere maruz kaldım. Beni toplam yirmi altı gün sonra serbest bıraktılar. Evime gittiğimde hanımım bile beni tanıyamamıştı ana...”

Derin bir iç çekti muhtar. Okumaya kaldığı yerden devam etti:

“...Yıl 1997, 28 Şubat... Bir fırtına öncesi sessizlik vardı etrafta. Sırf başı kapalı diye okula alınmayan ve sadece tüm meslek liseleri için uygulanan katsayı eşitsizliğinin mağduru olan öğrenciler... Bu durum içler acısıydı ana. Ben askerdim şanlı bayrağa olan aşkımdan asker olmuşum. Haksızlığın yanında olmadığım için feda etmişim kendimden çok sevdiğim mesleğimi... Eşimin benim gibi olmasını istemiyordum. İstedığı mesleği yapmasını canı gönülden istiyordum ve her zaman onu destekliyordum. Eşim sana benzerdi ana. Beyaz tenli, mavi gözlü ve ay yüzlü birisiydi. Ona baktığımda ilk seni gördüm onun o deniz gözlerinde... Eşimin başı kapalıydı. Kapalı olduğu için çok sevdiği öğretmenlik mesleğini yapmasına izin vermiyorlardı. “Her insan eşittir” ben buna inanırım. İster açık olsun ister kapalı... Eşimin saçlarını açmasını istiyorlardı. ‘Bu kafama taktığım bir eşarptan ibaret değil, bu bana verilmiş şeref ve namustur’ diyen bir eşim vardı karşımda. O zamanlar eşim üç buçuk aylık hamile idi. Her zaman olduğu gibi yine görevini yapmakta olduğu okuluna gitti; ama içeri alınmadı. Yasaklar, cezalar, savunmalar, psikolojik yıkıntılar...

Bir iki gün sonra eşimin sancıları arttı, durumu ağırlaştı. Hastaneye kaldırdık kendisini. Müdahale ettiler önce. Yaşadığı travmalardan dolayı psikolojik çöküntü yaşadığını bu yüzden de bebeğini kaybettiğini söyledi doktorlar. Yapılan bu tür işkencelere dayanamayan eşim bebeğimizi kaybetmişti. Bu acıları kaldıramayan gonca gülüm bir sene içerisinde Hakk’ın rahmetine kavuşmuştu. Bu yazdıklarım birer hikâye gibi, ama sadece bir hikâyeden ibaret değildi işte... Zihnim kazanmış, haksızlığı anlatan bir feryattan başka bir şey değil...”

Bu okudukları içine oturan muhtar defteri kapattı. Devamını okuyacak takati kalmamıştı. Ama merakını bastıramıyordu içinde. Tekrar açtı defteri. Son sayfalarına yakın bir yerde gözyaşlarıyla beslenmiş bu sarı yaprakta şunlar yazıyordu:

"...

-Üç buçuk soysuzun ardından zağarlık yapamam;

Hele hak namına haksızlığa ölsem tapamam...

-Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum?

Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boynum!

Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,

Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim!

Adam aldırında geç git, diyemem aldırırım.

Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım!

Zalimin hasmıyım amma severim mazlumu...

İrticanın şu sizin lehçede manası bu mu?

...

Mehmet Akif'in en sevdiğim şiirlerinden bir tanesidir bu, ne zaman okusam yaşarır gözlerim. Beni anlatır sanki anam."

Muhtar bir sayfa daha değiştirdikten sonra sayfanın başında kocaman bir "15 TEMMUZ" diye yazdığını fark eder, fakat sayfa boştur. Anlaşıldığı üzere bu kimsesiz adam 15 Temmuz tarihinden itibaren akli dengesini kaybetmiştir. Bu defteri okuduktan sonra içi ürperen muhtarın gözlerinde akacak yaş kalmamıştır. Cenaze namazı bitiminden sonra gömülmüştü bu sırlı adam. Hiçbir şeye sahip olmayan bu sessiz adam artık bir küçük kabristana sahipti. Muhtar kimsesiz adamın mezarını mermerlerle çevreletmiş ve isim yazan kısmına da "SESSİZ ADAM" diye yazdırmıştı. Bu okuduğu defterden etkilenen mahallenin muhtarı, Belediye'den izin alarak mahallenin en çok gözüken alanına bir park yaptırmış ve parka "Sessiz Adam Parkı" adını koymuştu. Parkın ortasına da bu yaşlı adamın heykelini diktirmişti. Heykeli incelerken bile gözyaşlarını tutamayan mahalle muhtarı ıssız adamın kabrini sık sık ziyaret eder, orada Yasin sure-sini okurdu:

"Bismillahirrahmanirrahim..."

Şehadet Savaşları

Şeyma Karayazı

İstanbul - Kadıköy Ahmet Sani Gezici Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Mehmet oğlu Salih, İstanbul. Emret Komutanım!”

Benim yaşlarımdaki askerlerle yan yanaydım. Aralarından tanıdıklarım vardı. Cepheye asker alınacağı haber verildiğinde bırakmıştık kalemlerimizi... ‘Vatan’ için silahlanmıştık. Çoğumuz elimize ilk kez tüfek almıştık belki de... Çavuş bize nasıl kullanacağımızı öğretmişti. Hepimiz kullanmaya alışmıştık ya da alışmış gibi görünüyorduk.

“Bugün burada düşmanla ilk defa çarpışacaksınız. Kiminiz şehit olacak kiminiz ateş etmeye devam edecek. Unutmayın ki bizler ‘vatan’ için savaşıyoruz. Sancağımızı indirmeye çalışanlara ve bu toprakları bizlere zehir etmek isteyenlere izin vermeyeceğiz. Gazamız mübarek olsun!”

“Sağ ol!”

Bu sözler komutanımızın bize son hitabıydı. Kahramanca savaştı ve şehit oldu. Ben ve birkaç arkadaşım dur durak bilmeden kurşunlarımızı boşaltıyorduk. Atışlarımız iyi olsa da mermiler tükenmek üzereydi. Çavuş nefes nefese yanımıza geldi. “Süngüler” dedi. “Süngülerinizi takın!” Dediğini yaptık. Önce solumdaki sonra sağımdaki arkadaşım şehit oldu. ‘Sıra bende’ diye düşündüm. Korkmuyordum ama görmek istiyordum. Topraklarımızdan def olup gidecekleri zamanı görmek...

Göğsümdeki bu sızı da neydi? Elimdeki bu kırmızı lekeler kanım mıydı? Canım yanmıyordu. Ama güçsüz kalan elimden tüfeğim kaydı. Sirtüstü yere serildim. Son nefesimi şehadet için sakladım. Ardından gözlerim kapandı. Göğsümdeki yangın İbrahim'in gül bahçesine dönüşmüştü. Huzurluydum. 'Başımız sağ olsun.' cümlesini son anda işitti kulaklarım. "Vatan sağ olsun." dedim ya da dediğimi sandım.

Uyandım. Birdenbire açıldı gözlerim. Ciğerlerime is kokulu bir hava çektim. Kulaklarıma boğuk sesler dolmaya başladı. Zemin sıcaktı ve titriyordu. Doğrudum. Başımdaki ağrı, etrafı net görmemi engelliyordu. Gözlerimi ellerimle ovuşturdum. Ayağa kalktığımda bakışlarım çevreyi taradı. Geceydi ve boğucu bir sıcaklık vardı. Her yerden parlayan ışıklar aydınlığı sağlıyordu. Deniz kokusu... Deniz kokusu alıyordum. Neredeydim ben? Zihnim anılarla doluyordu. Ama burası neresi bilmiyordum. Sadece tanıyor gibiydim.

"Allahuekber! Allahuekber!"

Dehşet bir gürültünün ardından üzerime doğru gelen bir insan selinin ağızlarından dökülen nidalar, beni tam anlamıyla kendime getirdi. 'İstanbul...Sultani...Savaş...Çanakale...Cephe...Süngü...Şehadet' Ben şehit olmuşum! Pekala, burası neresiydi? Cennette miydim, yoksa cehennemde mi?

"Bu köprüden çıkış yok! Siz kimin silahıyla kime ateş açıyorsunuz?!"

Bir adam elinde sancakla çılgınca bağıriyordu. 'Köprüden çıkış yok.' demişti. Eğer öldüysem şu an Sırat köprüsünde olabilir miydim? Ama bu deniz kokusu neden vardı? İnsanlar neden ellerinde sancaklarla bağıriyorlardı?

Aniden arkamdan itildiğimi hissettim. Yalpalayacak gibi olurken bir darbe daha aldım. Tutunacak bir yer arıyordum. Arkamdaki insanlar beni duyamayacak kadar ses çıkarıyorlardı. Sonunda ellerimle önümdeki demirlere tutunmayı başardım. Burası yolun sonuydu ve altımdan kokusunu aldığım deniz uzanıyordu. Hafif bir meltem saçlarımı karıştırdı. Deniz hem çok yakın hem de ulaşamayacağım kadar uzak gibiydi.

"Burası..."

Biri kolumdan hızlıca çekti. Arkamdaki insanlar tekrar etrafa da-

ğılmışlardı. Beni çeken adam az önceki sancak tutan adamdı.

"Birader, dikkat etsene. Şehit olabileceğin yerde intihar mı edeceksin?" Ne demek istediğini anlamamıştım. Kolumu ovuştururken: "Ben zaten şehit oldum." dedim. Bir kakhaha patlattı. Ardından: "Sen şimdiden şehit havasına girdiysen işimiz kolay be arkadaşı!" diyerek omzuma vurdu. Komik bir şey söylemediğime emindim. Ama onun mutluluğunu görünce gülümsedim.

"Neler oluyor burada?" diye sordum. Deniz bana bir şeyler anımsatmış gibiydi. Buna rağmen ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Biliyor ama tarif edemiyordum.

Gülmeyi bıraktı ve bir anda ciddileşti. "Fetö'nün köpekleri havlıyor diyelim. Lakin biz, seslerini Allah'ın izniyle kısacağız."

Fetö'nün kim olduğunu bilmiyordum. Ama konuşma şeklinden ondan nefret ettiği belliydi. Birdenbire kulağımın tam dibinden bir vızıltı geçti. Sancaklı beni tuttuğu gibi yere yatırdı. Vızıltılar şimdi her yerden duyuluyordu. "Ne oluyor?" diye bağırdım. Sancaklı, diğer tarafında duran adamı da tıpkı bana yaptığı gibi yere yatırmıştı.

"Hainler! Milletin kurşununu millete sıkıyorlar!" diye bağırdı. Kurşun sesleri arasına iniltiler karışıyordu. Birileri "Yaralı var! Yaralı var!" diyerek yardım istiyordu. Ses benim yanımdan geliyordu. Yardım isteyen adamın kucağında göğsü kanlar içinde kalmış biri yatıyordu. Sancaklı, sürünerek yaralının yanına gitti. Adamı tuttu ve başını kendi dizlerine dayadı. Bir yandan da "Dayan dedem, dayan!" diyordu. Yarayı açıp elleriyle tampon yapmaya çalıştı. Ama yaşlı adam çok kan kaybetmişti. Elini zar zor kaldırdı ve Sancaklı'yı durdurdu. Sancaklı yüzünü adama yaklaştırdı: "Söyle dedem." dedi.

"Oğlum, yapma. Be... be...ben" Dede nefes almak için durdu. "Buraya şeh...şehit olma...olmak için geldi...geldim." Dedeğe doğru yaklaştım. Gözlerimiz birleştiğinde dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. Ardından sağ elini kaldırıp bana yaklaştırmaya çalıştı. Yüzüme doğru kalkan ele yüzümü dayadım. "Vatana sahip çıkın, emi oğlu... oğlum?" dedi. Elini tuttum ve öpüp başıma koydum. "Vatan bize emanet dedem." dedim. Dedenin gözleri yavaşça kapanırken dudakları da kıpır kıpırdı. Tamamen hareketsiz kaldığında elimi, ölürken dahi sımsıkı tuttuğu Türk sancağına götürdüm. Sancağı iki ucundan tutup boynuma astım.

"Dedenin ve diğer şehitlerin cenazeleriyle birileri ilgilen sin. On-

ları buradan çıkarmak icap eder. Diğerleri beni takip edin.”

Arkamdan gelen insanların kaç kişi olduklarını bilmiyordum. Kaçı bu geceden şehit olarak ayrılır, kaç gazi olur söyleyemezdim. Ama her birinin kalbindeki imanı hissedebiliyordum. Karşımızdaki asker kılıklı korkakların saçtığı ateşler yalnızca etleri delebilirdi, ruhları değil. Benimle beraber yürüyenlerin ruhu benim bir asır önceki ruhumdan parçalar taşıyordu. Bugün burada dimdik durmalarının sebebi de buydu.

Hainlere doğru ilerlerken gözümün önünden bazı görüntüler geçiyordu. Zihnim geçmiş ve şimdinin arasında mekik dokuyor ve bana kahraman milletin kahraman evlatlarını gösteriyordu.

Çanakkale’de bir an bile düşünmeyip koca mermiyi sırtlayan Seyit, şimdi onu dümdüz edebilecek bir tankın altına yatıyordu. Çanakkale’ye gelmek ve düşmanla çarpışmak için ailesini Allah’a emanet eden adam şimdi ‘bir kuruşluk’ bilet ile buraya geliyordu. Çanakkale’de eşleri öldüğü için savaşa katılan kadınlar şimdi kundaktaki bebeklerini bırakıp savaşıyordu. Tüm bu gerçekler attığım her adımımı, daha sağlam basmamı sağladı. Gelecek nesillere emanet edilen vatana, kanın son damlasına kadar sahip çıkıldığını gördüm. Düşmana ve haine olan tepkinin hala eskisi gibi olduğunu ve hala şehadetin arzulandığını bilmek bu toprakların İslam’la ne denli yoğrulduğunun kanıtıydı.

Düşmanımız öylesine sinsî ki, bizimle aynı kılıkta dolaşiyor. Ne insan insandan ne asker askerden ayırt ediliyor. Çanakkale’de bakışlarından dahi işgalcileri anlardık. Ama burada kurşunlarını boşalttıktan sonra düşmanımız oluyorlar. Son ana kadar vazgeçmesini söylüyor ve silahı bırakmasını istiyoruz. Bazı askerler ‘Ben sivil halkı vurmam.’ dediği için komutanları tarafından kurşunlanıyor, bazıları ise yanına yaklaşan her vatandaşı namussuzca şehit ediyordu.

İşte böyle hain bir gecede düşmanın üzerine yürüyen bizlerin dilindeki tekbir, yegane silahımızdı. Elimizdeki ve sırtımızdaki bayraklar kalkanımız, kararlı bakışlarımız kurşunlarımızdı.

Biz yalnızca bedenlerin öldüğüne, ruhların ise sonsuza kadar yaşadığına inanırız. Fakat karşımızda duran eli silahlı topluluğun bedenleri dururken ruhları ölmüş ve attıkları her kurşunda zavallı ruhları çürüyor.

Sabahın ilk ışıkları bizlere ulaşırken kokuşmuş ruhların sahibi

bedenler silahlarını bıraktı. İlk yapılan üzerlerindeki üniformaların çıkarılması oldu. “O şerefi taşımayı hak etmiyorlar.” dedi Sancaklı. Ardından her biri lanetler eşliğinde götürüldü. Geçici dünya hevesleriyle hem ölümlü hem de sonsuz hayatlarını rezil etmişlerdi. Bakışlarında herhangi bir duygu yoktu, tamamen boştu. Çünkü insanlıkları yüreklerini çoktan terk etmişti. Onlar artık sadece bir et yığınıydı ve kalan ömürlerinde de sadece boş bakacaklardı.

Köprüdeki insanlar dağılmaya başladığında ben nereye gideceğimi bilemedim. Buradaki görevimi tamamlamıştım. Ama bir şeyler daha olmalıydı ki hala bekliyordum.

“Abi?”

Arkamdan gelen sese döndüm. Yaşı en fazla on beş olan bir genç bana bakıyordu. Sağ kolunda bir sargı bezi vardı. Yüzüne ise tıpkı son nefesini verirken gülümseyen dedeninkine benzer bir tebessüm kondurmuştu.

Yanıma yaklaştı ve elime bir kağıt verdi. Bu siyah beyaz bir fotoğraftı. Bir okulun önünde duran öğrencilerin fotoğrafıydı. Öğrencilerden birinin üzeri işaretlenmişti. Fotoğrafın arkasını çevirdim. Üzerinde hem Osmanlıca hem de Latince yazılar vardı. Siyah mürekkeple Osmanlıca yazılan yazıda “Çanakkale Savaşı’na katılan 365 numaralı Mehmet oğlu Salih’in şehit düştüğü görülmüş fakat bedeni bulunamamıştır.” yazıyordu. Onun hemen altında ise düzgün Latince harflerle “Köklü bir geçmişe sahip olan okulumuzun Çanakkale Savaşı’na katılan öğrencilerinden 365 numaralı Mehmet oğlu Salih’in bedeni bu sabah 15 Temmuz şehitleri arasında bulundu.” notu eklenmişti. Fotoğrafı tekrar ön tarafına çevirdim. Parmaklarım özlediğim anılarımın üzerinde dolaştı. Yıllar önceye cepheye giderken ne hissettiysem aynılarını şimdi de hissediyordum. Bu durum gelecekte de değişmeyecekti. Ben ve benim ardımdan gelenler vatanı muhafaza için hep hazır bulunacaktık.

Başımı kaldırdığımda genç orada değildi. Tebessüm ettim ve resmi katlayıp, cebime koydum. Kulaklarım hala tekbir seslerini işitiyordu. Sonra öğle ezanı okunmaya başlandı. Bu sesin kıyamete kadar duyulması uğruna verilen canlar ne kadar da huzurluydu şimdi...

Biz

Hale Kuş

İstanbul - Sarıyer Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Güneş, ilk ışıklarıyla gökyüzündeki yerini almıştı. Türkiye'nin gözbebeği İstanbul yeni bir güne uyanıyordu. Normalde gü-rültünün eksik olmadığı bu kocaman şehirde, sabahın ilk saatleri... Etrafa yayılan sessizlik ve huzur... Bir insan bundan başka ne isteyebilir ki? Güneşin kolları ağaçların ve çiçeklerin üzerine kadar uzandı. Hepsi teker teker uykusundan uyandılar ve yüzlerini güneşe çevirdiler. Bir meltem eşliğinde asırlık çınar ağacının yaprakları hafifçe dans etti. Onun gölgesindeki küçük çiçekler bu dansı fırsat bilip güneşten nasiplerini aldı. Bir yaprak ayrıldı heybetli dallarından asırlık çınarın. Usulca süzülerek sahile uçtu, suyun üzerine kondu. Boğazın haşın suyu bu hareketi hissetmişçesine dalgalandı. Şehir huzurluydu, şehir sessizdi. Avrupa'ya ve Asya'ya köprü olan, Fatihler şehri İstanbul, sabahın ilk ışıkları ile ne kadar da güzeldi!

"Selamünaleyküm Bayram." dedi yaşı kemale ermiş bir adam, yaşı altmıştı ama hevesiyle on sekizlik delikanlılara taş çıkartırdı. "Ve Aleykümselem Mehmet ağabey, neler yapıyorsun?" diye sordu Bayram. Yaşlı adam ellerini iki yanına açtı: "Ne olsun be oğlum. Sabah namazını kıldık, biraz kahvede oturacağız bizim delikanlılarla." İki de birbirlerine bakarak güldü. "Sen dükkânı açmaya mı gidiyorsun?" diye sordu Mehmet Amca. "Evet ağabey." dedi Bayram. Bir süre konuştuktan sonra Bayram dükkânını açmak için yola koyuldu. Dükkânın kapısının önüne geldi ve yere çömelip kepengin kilidini kaldırdı ve anahtarı yerine yerleştirdi. Ardından kili-

di çıkarıp kepengi yukarı doğru kaldırdı. Dükkanı ufaktı ama ona yetiyordu. Yıllardır bu küçük semtte oturuyor, bu küçük dükkândan geçimini sağlıyordu. “Bismillahirrahmanirrahim.” diyerek dükkanın kapısını açtı ve içeri girdi. Bu kadar güzel başlayan bir günün farklı bir şekilde sonuçlanacağını kimse bilemezdi. O da bilmiyordu.

Bayram öğlen saatinde dükkanın kapısını kilitleyip hemen birkaç adım ötedeki caminin yolunu tuttu. Öğlen ezanı okunuyordu, semt ahali işlerini bırakıp camiye akın ediyordu. Müslümanlar için aslanla buluşma vaktiydi. Herkes imamın arkasına tespih taneleri gibi dizilmiş, namazlarını eda ediyordu. Son selam verildi, herkes yarıda bıraktığı işini tamamlamak üzere yerlerinden kalktı ama Bayram'ın içi içini yiyordu. Sabah huzurla doluydu. Fakat bu huzurun etrafını sebepsiz bir sıkıntı sarmıştı. Derin bir nefes aldı. Böyle şeyleri görmezden gelmeliydi, içine şüphe düşürmemeliydi. Kaldırdı ellerini, eğdi başını ve Rabb'ine yalvarmaya başladı. İçindeki bu sıkıntı onu boğuyordu. O da Rabb'ine sığındı. Devletine, büyüklerine, tüm müslümanlara kolaylık diledi. En son utana sıkıla kendi için de bir şeyler diledi. Ardından ellerini yüzüne sürerek “Amin.” dedi. Camiden çıktı, dükkanına yöneldi. Saatler su misali akıyordu ve içindeki sıkıntı git-tikçe büyüyordu.

Akşam saatlerinde ortalık iyice durgunlaşmıştı. İnsanların çoğu evlerine çekilmişti. Esnaf halâ dükkanlarındaydı. Çünkü yatsı ezanı okunmadan kimse ekmek teknesini kapatmazdı. Bayram, içe-rideki küçük tabureyi aldı ve kapının önüne çıktı. Bu, her akşam gelenek haline gelmişti. İşler durgunlaştığı zaman esnaf dükkanlarının önüne çıkar, çay içerek koyu bir sohbeta başladardı. Çıraklar, ustalarının gözüne girmek için onların etrafında dört döner, her isteklerini yerine getirirlerdi. Henüz kimse olaylardan haberdar değildi.

Bir ihanet girişimi... Çok kan dökecek bir ihanet girişimi... Kimse bilemezdi, o gece kendi silahlarıyla şahadet şerbetini içeceklerini. Kimse bilemezdi, hiçbir şeyden habersiz erlerin ellerine silah verileceğini. ‘Bunlardan bir şey olmaz!’ diyenlere inat hırsıyla, canını ve sevgisini ortaya koyarak savaşıyorlardı. O silahların karşısında sanki vücudu çelikten yapılmışçasına durup korkusuzca onlara meydan okudular. İşte onlar evde oturup hiçbir şey olmamış gibi duran korkaklara inat sokaklara döküldüler. Akın akın... Etrafına korku salarak... Belki de çok korkmuşlardı. Ama damarlarında sessizce akan vatan aşkı birden ortaya çıkmış, korkunun acizliğini bastırmıştı. Ne

gerisini ne de ilerisini düşünmeden koydular yüreklerini ortaya. Ölürse şehit, kalırsa gazi düşüncesiyle korkularına ve onlara meydan okudular.

Çay bardağının sıcaklığı avucunun içinden parmaklarına kadar yayılıyordu. Önündeki plastik bardaktan bir küp şeker alıp çayının içine attı, kaşığına karıştırmaya başladı. Şeker, sıcaklık karşısında hemen boyun eğmiş ve sıvının içinde çözünmüştü. Bardağın kenarlarını tutarak dudaklarına götürdü, çayından bir yudum aldı, o sırada cebindeki telefonunun titreşimiyle irkildi. Telefonu çıkarttı, ekranda yazan isime baktı, arayan altmışlı yaşlarını çoktan geçmiş gariban annesiydi. "Efendim, ana." diye cevapladı telefonu. Annesinin konuşmasını bekledi. Ama annesi telaşlı telaşlı nefes alıyordu. "Ana, bir şey mi oldu?" diye sordu korkuyla. Yaşlı kadın cevap verecek gücü kendinde bulmuşçasına: "Oğul... Asker köprüyü kapatmış." Bayram bu sözleri duyduktan sonra içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. "Bomba ihbarı falan vardır herhalde. Niye bu kadar..." Annesi oğlunun lafını kesti. "Haberlerde, darbe, derler oğul." Ve o içinde sıkışan parça bir anda patladı. Bir anda vücuduna bir sıcaklık yayıldı. "Ne darbesi ana? Hangi zamandayız biz?" Sıcaklık git gide arttı ve içindeki sıkıntı çoğalmaya başladı. "Ne bileyim oğul. Sanki başka bir iş var." dedi annesi. O sırada, manavın çırağı bağıra bağıra sokağa girdi. "Usta! Usta! Asker darbe yapıyor usta!" Annesine bir şey söylemeden telefonunu kapattı. O hoş sohbet ortamı bir anda kaybolmuştu. Herkes suskunluğa arkadaşlık ediyordu. "Ne demek oğlum, darbe? Olur mu öyle şey?" Ustası küçük çırağa inanmak istemiyordu. Fakat ardından semtin kasabı dışarı çıktı. "Asker köprüyü kapatmış! Engel olmaya çalışanların üzerine ateş açmış!" Herkes bir anda irkildi Türk askerinin kendi askerine ateş açması? Ve işte o anda son ses açılmış televizyonun sesi duyuldu. Sarı, kısa saçlı bir kadın... Gözlerindeki tarif edilemez korku... Önündeki metni duyusuz bir şekilde seslendiriyor. Bu sırada tüm şehir, hatta tüm ülke sessizliğe boğuluyordu. Açıklama birkaç kez tekrarlandıktan sonra ekran kararıyor, kimse olanlara inanmak istemiyordu.

"Yıllarca bize çektirmedikleri kalmadı! Şu hale bak!" diye bağırdı birisi. "Menderes'i de böyle harcadılar işte!" diye bağırdı başka biri. Bayram'ın kulakları uğulduyordu. Söylenenlerin hiçbirini doğru düzgün algılayamıyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı,

birkaç saniye bekledi. Bir şeye ihtiyacı vardı: Onu yerinden kaldıracak bir şeye... Cumhurbaşkanının televizyonda yaptığı açıklama-yı duydu Bayram. Anlatılanları soluksuz dinledi. Konuşmanın akabinde camilerden sala sesleri yükseldi. İşte ihtiyacı olan şey buydu. Ayağa kalkarken küçük tabureyi devirdiğinin farkına bile varmadı. “Haydi yürüyün! Köprüye gidiyoruz!” diye bağırdı. Kimse bu ani çıkışı beklemiyordu. “Yıllarca bizi ülkemizden koparmaya çalıştılar! Bayrağımızın özgürce dalgalanmasına katlanamadılar. Hangi hain darbe yapacak, benim seçtiğim Cumhurbaşkanı’nı görevden alacakmış!” Bayram sessiz bir insandı, bir anda onun böyle çıkış yapması herkesi şaşırttığı gibi içlerindeki korkuyu da yok etmişti. İçlerinden biri “Tekbir!” diye bağırdı. Semtte Allah-u-Ekber sesleri yankılandı. O anda hiç kimse ne açık bıraktığı dükkânlarını ne de geride bıraktıklarını düşündü. Yürüyor, yürürken de bağırma-yı ihmal etmiyorlardı. Fakat bu şekilde köprüye varmaları çok uzun sürerdi. Bunun başka bir yolu olmalıydı. Polis ve itfaiye araçlarının siren sesleri duyuldu, onlar da köprüye gidiyordu. Onların arkasından gelen birkaç tane minibüs durdu, grubun bir kısmı minibüslere, bir kısmı itfaiye araçlarına bindi. Hem kornaya basarak hem de siren çalarak ortalığı inletiyorlardı ama bu ses sokaklara çıkan insanların çığlıklarını bastıramıyordu. Herkes vatanının elden gitmemesi için canını ortaya koymaya hazırdı, vatan için kenetlenmişlerdi.

Bayramın cebindeki telefon titredi. O hengamede gariban anasını unutuvermişti, arayan anasıydı, açtı: “Nerdesin oğul?” diye sorguladı telefonun diğer ucundaki telaşlı ses. Bayram olan bitenin hepsini, köprüye gittiklerini bir çırpıda anlattı. Annesi endişeli bir sesle: “Çok dikkatli ol oğul.” dedi. Ağlamak istemiyordu ama anne yüreği dayanamıyordu işte. “Ana, gidip de dönmek var, hakkını helal et.” dedi Bayram. Sonunda annesi kendini tutamadı, ağlamaya başladı. “Aman oğul, helali hoş olsun. Sen yine de dikkat et kendine.” dedi. Annesiyle vedalaştı, telefonunu kapattı. İçi içine sığmıyordu yine ama bu seferki sıkıntı değildi. Araba sarsılarak durdu. Henüz köprüye varmamışlardı. Arabadan indiler, insan selinin arasına karıştılar. İtfaiye arabaları siper olmak için yavaş yavaş ön tarafa doğru ilerledi. İnsanlar da bağırarak, ellerindeki ay yıldızlı al bayrağı dalgalandırarak yürüyorlardı. Tek davaları vatandı. O sırada kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Herkes kendisini korumak için yere yattı, seslerin ardı arkası gelmiyordu. Üzerlerinden jetler geçiyordu. Jetleri daha önce bu kadar yakından görmemişlerdi. Sesler biraz uzakla-

şınca oldukları yerden doğrularak hainlerin üzerine yürüdüler.

Yıldızlar farklı parlıyordu o gece. Yıldızları omuzlarına nişan diye takan hainlere inat. Ödekiler hainleri ikna etmek için onlarla konuşmaya çalışıyorlardı. Onlarsa hemen silahlarına davranıyorlardı. Bir çizgi belirlemişlerdi, o çizgiyi geçen insanları teker teker vuruyorlardı. Bayram hızla koştı, ön sıralara doğru ilerledi. Onca insanın vurulduğunu görmelerine rağmen kimsenin geri çekilmeye niyeti yoktu, vurulanların yerlerini alıyorlardı. Bayram da aralarına katılmıştı. Bayraklarını sallayarak , 'Allahü-Ekber' diye bağırarak yürümeye devam ettiler. Hainler panikledi. Asla tahmin edemezlerdi, silahsız insanların jetlerin ateşleri altında tankların, silahların üzerine korkusuzca yürüyebileceklerini. Yayılım ateşe devam ediyordu. Bayram önce sol, ardından da sağ bacağından vücuduna bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Yine de durmak istemedi. Daha ilk adımını atar atmaz yere yığıldı. Soğuk asfalt vücuduyla buluştuğunda birden nefesinin kesildiğini hissetti. Etrafındaki sesler yine uğultu haline dönüşmüştü, tek görebildiği kandı. O biraz daha uyanık kalmak istiyordu, uyanık olmak zorundaydı ama daha fazla dayanamadı. Akan her damla kan asfaltı kırmızıya boyamıştı, yıldızlar kanın üzerinde parlıyordu

İslam'ın nurunu taşıyan bu şanlı bayrak biz sahip çıktıkça dalgalanmaya devam edecek. O gece bir destan daha yazıldı. Vatani uğruna kanının son damlasına kadar mücadele etmiş vatan evlatları teker teker şehadet şerbetini içti. Canı pahasına hainin, alınının tam ortasından vuran Ömer Halis gibi, darbe haberini alır almaz en ön safta yer alan Fatih Satır gibi, düşmanın karşısında ismi gibi çetin duran Çetin Can gibi, yaşına aldırmadan babasının ardından göğsünü siper eden Abdullah Tayyip Olçok gibi, on altı yaşındayken idamla yargılanmasına rağmen yine vatanına sahip çıkan Halil Kantarcı gibi daha niceleri... İki yüz kırk sekiz yiğit!

Bir kez daha fecre meydan okudu güneş. Sabaha karşı artık zafer kazanılmıştı. Bütün hainler teker teker teslim alınıyordu.

Hastaneler dolup taşmıştı. Çoğu aile hastanelerin önüne gelip yakınlarını arıyordu. Her bir köşede bir yaralının tedavisi yapılmaya çalışılıyordu. Her yerde kan kokusu vardı. Bu kokuyla kendine geldi Bayram. Yavaş yavaş gözlerini açtı. Her yerden koşuşturma sesleri geliyordu. Kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama kolları ona çok ağır gelmişti, vazgeçti. Gözleri ışığa alıştığında etrafa bakındı. Bir

hastane odasında idi, içeride kendisiyle beraber en az on kişi vardı. Az sonra içeri doktor girdi ve yanına geldi. Kendisini konuşmak için zorladı. “Doktor...” öksürüğüyle beraber lafı kesildi. “... Ne olur başaramadılar de!” Doktor elindeki kağıda birkaç şey not aldıktan sonra Bayram’ın gözlerine baktı. Hafifçe eğildi ve elini Bayram’ın omzuna koydu. “Merak etme evlat, sizin sayenizde kurtulduk.” Bayram rahat bir nefes aldı. Vatan kurtulmuştu, vatani onlar kurtarmıştı ama sevinci de biraz buruktu. İçememişti şehadet şerbetini ya....

Hastanedeki ikinci günüydü. Verilen ağrı kesicilerden günün çoğunu uyuyarak geçiriyordu. İlk gün annesi gelip hastanede bulmuştu onu. Tek bir kelime konuşamamışlardı. Gözlerini açmak için tekrar kendini zorladı, çabaları sonuç verdi. Sesleri çok net algılayamasa da annesinin doktorla konuştuğunu görebiliyordu. İlk uyandığını fark eden annesi oldu, yanına geldi, eğilip oğlunun alınından öptü. Kontrol amaçlı birkaç soru soran doktor sıkıntıyla iç çekti. Bayram bunun kötü bir şeyin habercisi olduğunu anlamıştı. “Buraya ilk geldiğinizde elimizden gelen her şeyi yaptık. İki bacağınızdan da yaralanmıştınız. İlk başta bunun bir sorun oluşturmayacağını düşündük fakat sağ bacağınız... Sağ bacağınızı maalesef kurtaramadık.” Adeta her şey sustu.

Bayram gülümsedi... “Allah’a şükür, vatan için giden bir bacağım olsun ne olur ki? Yine olsa yine feda ederim.” dedi.

Fatihler şehri İstanbul’da, umutla baktı gökyüzüne Bayram. Bayrağı bayrak yapan kan bizdik, kan üstünde parlayan yıldız bizdik. İman dolu göğsünü her türlü cefaya siper eden milli irade bizdik.

Zafere Doğru Bir Millet

Hatice Şahin

Malatya - Turgut Özal Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

14/07/2060

Pencere pervazına dayanmış, sokakta oyun oynayan çocukları izliyordum. Gözlerim, sokağın başında sırtında çantası ile koştura koştura gelen torunuma takıldı. Eve biraz daha yaklaştığında, yavaşça yerimden doğruldum. Ağır adımlarla kapıya ilerlediğim sırada zil çaldı. Gelinime “Ben bakıyorum kızım” diye seslendim. Kapıyı araladığımda soluk soluğa kalmış torunum hızla içeriye girdi. Bana bakıp;

“Dedeciğim bana yardım edebilir misin?” diye sordu.

“Ederim tabii ki paşam. Söyle bakalım ne lazım?”

“Yarın 15 Temmuz ya dedeciğim. Öğretmenimiz 15 Temmuz ile ilgili bir yazı yazmamızı istedi. Bana o günleri biraz anlatır mısın?”

O günler aklıma gelince seslice iç çektim. Burukça gülümseyip, kafamı olumlu anlamda salladım. İkimiz de yavaşça salona doğru gittik. Ben koltuğa oturup torunumu dizlerime aldım. Derince bir nefes alıp, o akşamı anlatmaya başladım.

15/07/2016

Bugün hava çok sıcaktı. Tüm gün boyunca evde oturmuş, hiçbir yere çıkmamıştım. Akşam yine bir yere gitmeyi reddedip evde kalmayı tercih ettim. Ailecek salonda oturmuş televizyon izliyorduk. Gözlerim altta geçen yazılara takıldı.

“Son dakika! Bir darbe girişimi... Askerler köprüyü abluka altına

aldı.”

Hemen haber kanalına geçip ne olduğunu anlamaya çalıştık. Boğaz köprüleri kapatılmıştı. O sırada dışarıdan gelen sesleri duyarak pencereye koştum ve etrafa baktım. Havada art arda helikopterler uçuyor, sokaklarda bir hareketlilik... Millet meydanlara koşuyordu. Saat 21:30 civarıydı. Tekrardan televizyonun başına döndüğümde Cumhurbaşkanımızın “Meydanlara çıkın” sözü ile ben ve kardeşim ayaklandık. O sırada annem ve babam da abdest almaya gittiler. Biz hazırlanmıştık. Hemen abdest aldık ve çıkmak için ilerledik. Çıkacağımız sırada annemle babama baktım. İkisi de Kur’an okuyorlardı. Dışarı çıktığımızda helikopterlerden çıkan kurşun sesleri göğü titretiliyordu. Ama kimse bundan korkmuyor tam tersine daha da cesaretlenerek yüreğindeki imanla meydanlara koşuyordu. Meydana vardığımızda tanklar, halkı ezip geçmek adına hareket ediyorlardı. Lakin halk buna izin vermedi. Yediden yetmişe herkes meydanlardaydı. O sırada bir adam tankın önüne yattı. Tank durduğu için diğer insanlar koşarak tankın üstüne çıktı. Biz de bir yandan tekbir getiriyor, bir yandan asker kılıklı hainlere kafa tutuyorduk. Birlik olup göğsümüzü kurşunlara siper etmiş, vatanımıza adeta bir kalkan olmuştuk. Hepimizin aklında tek bir düşünce vardı:

“Bu ülke hainlerin eline kalmayacak!”

Ülkemizin 81 ilinde de yarım saatte bir salâ veriliyor, tekrar tekrar bütün halkın sokaklara çıkması anons ediliyordu. Camilerin minaresinden yükselen salâ sesleri milletin yüreğine cesaret tohumları ekiyor, halkın demokrasiye karşı inancını artırıyor. Ve yine salâlar bir milletin uyanışını simgeliyordu. FETÖ’nün teröristleri, insanları abluka altına almış, tanklar halâ kırıp geçiyor, helikopterler acımasızca kurşun yağdırmaya devam ediyordu. Ama hiçbir yiğit vatan sevdasından vazgeçip geri adım atmıyordu. Helikopterlerin saçtığı kurşunlardan birisi omzumu sıyırıp geçti. Çok büyük bir yara değildi. O yüzden tişörtümün bir parçasını omzuma sarıp tekrar ayağa kalktım. Hissettiğim acı, gönlümdeki vatan aşkının önüne geçemiyordu. Sağ tarafıma döndüğümde gördüğüm şeyle olduğum yerde kalakaldım. Kardeşim tam sol göğsünden vurulmuş, kesik kesik nefes alıyordu. Kendime gelip hızla yanına koştum. Gözleri dolu dolu bana bakarak gülümsedi. Elimi göğsüne koyduğumda hafifçe yüzünü buruşturdu. Kısa bir nefes aldı. “Abiciğim... Ben, vatanım için canımı veriyorum...” Yavaşça öksürdü ve tekrar devam etti. “Veriyorum. Bu vatan sizlere emanet. Ben gidiyorum. Annem ve babamın

dualarıyla ayakta kal abi. Rabbimin izni ile ayakta kal. Abi... Anneme oğlun şehit oldu de. Ağlamasın sakın." İki gözünden de aynı anda yaşlar süzüldü. Ben çoktan ağlamaya başlamıştım. Kurşunların ortasında birbiriyle vedalaşan iki kardeş... "Sakın bırakıp kaçmayın. Eğer ben ölüyorsam, siz tekrar dirilin." Gözleri yavaş yavaş kapanıyordu. Zorlukla gözlerini araladı ve son sözleri şunlar oldu:

"Anneme ve babama onları çok sevdiğimi söyle. Vatan sağ olsun. Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve rasulüh"

Kendimi tutamadım ve daha fazla ağlamaya başladım. Ama ağlamak çare değildi. Kardeşimin dediğini yapıp meydanlara çıkmaktan vazgeçmeyecektim. Kardeşimin cansız bedenini bir duvarın arkasına taşıdıktan sonra meydana tekrar döndüm. Ne olursa olsun geri adım atmadım. İşte tam o gün anladım ki 21. Yüzyılın en tehlikeli deccalı ortaya çıkmıştı. FETÖ, yüzündeki maskeyi düşürerek münafıklığını ortaya sermişti. Önce Müslüman gömleği giymiş gibi görünen FETÖ'nün daha sonra ruhunu şeytana sattığı anlaşıldı. 16 Temmuz öğle saatlerinde darbe bastırılmıştı. Rabbimin verdiği güç, kuvvet sayesinde ayakta duruyorduk. Sabah-akşam vatanımız için nöbet tutmaya başladık. Meydanlara halılar, minderler getiriliyor, halk için sular dağıtılıyordu. 29 gün boyunca birlik olduk. Hep beraber yedik, içtik. Beraber uykusuz kaldık, sonunda yine beraber sevindik. Bu 29 günün sonunda, Cumhurbaşkanımız İstanbul'da yaptığı Yenikapı mitingi ile nöbeti sonlandırdı. Hepimiz evlerimize döndük. 15 Temmuz'da tam 249 şehit verdik. Kimimiz Gazi rütbesi aldık, kimimiz şehit makamına ulaştık ve 15 Temmuz halkın zaferi adına "Demokrasi Bayramı" ilan edildi.

14/07/2060

Anlatmam bittiğinde gözümde akan yaşları ancak fark ettim. Minik elleriyle yanaklarımı silen torunum, boynuma sarıldı. "Sizin gibi kahramanlar varken bu ülke asla yıkılmaz dedeciğim. Kardeşin için üzüldüğünü biliyorum. Üzülme! Eminim O şimdi cennette bizi izliyordur."

Yaşlı gözlerle burukça gülümsedim. İyi kalpli paşam benim. 15 Temmuz'u yaşayan üzüldüğümü değil, kardeşimle gurur duyduğumu anlardı. Derin bir nefes aldım ve her gün ellerimi semaya açıp ettiğim duamı tekrarladım: Rabbim! Senin iznin ve bu milletin birliği sayesinde ayakta duran bu ülke, bir daha o günleri yaşamaz inşallah.

15 Temmuz'a Dair

Rumeysa olakkadioglu

Osmaniye - Merkez Necmettin Erbakan Kiz Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Amacımız, insanlara doğru bilgiyi, doğru zamanda ve tarafsızca ulaştırmak. Yazılarınızı okuyan insanların, doğruyu öğrenme hakkı olduğunu unutmayın ve bu titizlikle yazın arkadaşlar. Size güveniyorum.”

Grup başkanı, çalışanlara sesleniyordu. Medya binasında inanılmaz bir telaş vardı ve bu telaş 15 Temmuz direnişinin 1. yıldönümü içindi.

Zeynep'e bu koşuşturma içerisinde düşen pay, röportajlar yapmaktı. O, özellikle 15 Temmuz'u farklı kitlelerin gözünden incelemek istiyordu. Bir gazinin gözünden 15 Temmuz, bir askerin, bir yabancıнын. Şüphesiz böylesine tarihi bir gün, farklı kitlelerde çok yankılanmış olacaktı. Bu yüzden ilk röportajımı 15 Temmuz gazisi olan Mahmut Bey ile yapacaktı.

Mahmut Bey, ellili yaşlarının sonunda vatan aşığı bir amcaydı. Eşi Ayşe teyzeyle birlikte, çok sıcak karşıladılar Zeynep'i. Yaşadıklarını anlatırken sesi titriyordu Mahmut amcanın. O gece yaralanmıştı ama vatan sağ olsun diyordu. Böyle insanlarımız sayesinde vatan sağdı.

“Televizyondan çağrıyı duyunca, ülke elden gidiyor diyerek sokağa çıktık hanımla. Helalleştik evvel birbirimizle, komşularla.”

Zeynep defterinin sayfalarını karıştırdı. Gözleri dolmuştu. Sora-

cak sorularının sırasını karıştırdığına aldırmadan devam etti. Titrek bir sesle, “Hiç korktunuz mu? Biz ne yapabiliriz diye düşündünüz mü?” diye sorabildi anca.

Ayşe teyze, “Korkmaz olur muyuz hiç yavrum. Korktuk, eski günlere döneceğiz diye” dedi; derin bir nefes aldı.

“Kızım sen Hz. İbrahim’in ateşine su taşıyan karıncayı bilir misin?” diye sordu.

“O karınca, Nemrut’un yaktığı ateşe ağzıyla su taşıyormuş. Senin taşıdığın su ateşi söndürmeye yetmez, deyip küçümsemişler karıncayı. Karınca da, ben de bilirim bunu ama hangi saftan olduğum bilinsin, diyerek yoluna devam etmiş. Bizimki de o misal.”

Mahmut amca da lafa girdi. Gördüğü ilk darbe teşebbüsü 15 Temmuz değildi ama bunun son olmasını diliyordu. Yılların verdiği bir ağırlık vardı üzerinde.

“Bak yavrum, Allah bizim şer bildiklerimizde hayrı, hayır bildiklerimizde şerri gizlemiştir. Bize düşünüp öğüt almak düşer” diye tembihledi.

15 Temmuz’a hiç bu açıdan yaklaşmamıştı Zeynep. Bu darbe teşebbüsü hiç olmamış olsaydı, bu üniformaların arkasına gizlenenler, kamuları bir virüs gibi daha da saracak, ülkemize çok daha büyük zararlar vereceklerdi.

Oyunları ayaklarına dolanmıştı hainlerin. 15 Temmuz ile biz, kahramanlarımızın yanında düşmanlarımızı da tanır olmuştuk.

Eski toprak bilir işini. Mahmut amca ve Ayşe teyze şükrediyorlardı. Allah ülkemize zeval vermesin, diye dua ediyorlardı. Biten bu sohbetin ardından, yine dualarla uğurladılar Zeynep’i.

Zeynep’in bir sonraki durağı, 15 Temmuz gecesi er olarak köprüde bulunan genç asker Ahmet’ti.

“Askerliğin bitmesine sadece birkaç hafta kalmıştı ki, bizi tatbikat var diye kandırdılar. Gece apar topar kalkıp üniformamızı giydik. Önce kışla içerisinde bizi biraz oyaladılar sonra yola çıktık. Bazı arkadaşlarımız televizyondan öğrendi böyle pis bir oyuna alet olduğumuzu.”

“Aileniz sizi o şekilde görünce ne düşünmüştür sizce?”

Buruk bir gülümsemeyle, “Onlar da haklılar” dedi Ahmet, “Baba-

ma, oğlun vatan haini olmuş diye haber gelince, az daha beni evlatlıktan reddedecekmış. Anam çok ağlamış. Ama her ikisi de inanmak istememişler en başta."

"Yanlış anlaşılmaya oldukça müsait bir konu."

"Evet, oldukça müsait. Asıl hainler, bize çamur atmaya kalktılar. Umdukları gibi olmadı ve tuzakları boşa çıktı. Milletimiz, polislikle, esnafıyla, memuruyla sahip çıktı bize. Gerisi de bizim için önce Allah'a, sonrası Türk adaletine kalmış bir konuydu. Çok şükür şimdi buradayız. Bunu da atlattık hep birlikte."

O gece, masum erler için de uzun geçmişti. Ama bu millet Mehmetçiğini o yabanların eline bırakmamış, onlara sahip çıkmıştı.

Sadece birkaç kişiyle yapılan birkaç cümlelik sohbetler dahi o geceyi hissetmeye yetiyordu. Milyonların anlatılmamış milyon tane hikayesi vardı daha. Ama sadece Ömer Halisdemir'i anlamak yetiyordu 15 Temmuz'u özetlemeye.

Zeynep, teşekkür ettikten sonra röportajını bitirdi ve medya binasına doğru yola çıktı. Yol boyunca da, 15 Temmuz için yazılan marşları ve şiirleri dinledi.

Anıların ve tecrübelerin sanata yol verişine şahit oldu bir kez daha. Mehmet Akif Ersoy'un Çanakkale Şehitlerine şiirini okuyanlar, şimdi 15 Temmuz şehitlerine şiirler yazmışlardı. Bugün beşiklerinde uyuyan çocuklar, unutmayın, öğrensin diye tarih bilincine yapılmış bir iyilikti bunlar.

Zeynep, binaya tam girmek üzereyken biri ona seslendi. Bu Jane'den başkası değildi. O bu yıl Türkiye'ye yurtdışından okumak için gelen bir öğrenciydi ve şu an bu medya şirketinde stajyerlik yapıyordu.

"Zeynep abla, bir dakika bekler misin?" dedi, pek de iyi olmayan Türkçesiyle.

Birkaç teknik soru sormuştu Zeynep'e. Zeynep de 'neden olmasın' düşüncesiyle Jane'e röportaj teklifinde bulunmuştu. 15 Temmuz'un yurtdışı yankılarını da öğrenmek fena olmazdı.

15 Temmuz 2016 beklenildiği gibi, kendine büyük bir yer bulmuştu yabancı basında. Başarısız darbe girişimi diyordu bazıları. Bazılarıysa Türkler demokrasiyi seçti, diye manşet atmıştı gazete-

lerine. Haklıydılar. Çünkü 15 Temmuz sadece milli bir zafer değildi. Tüm dünyaya demokrasi adına verilmiş bir dersti. O gün düşmana direnenler, demokrasinin yalnızca kağıt üzerinde yazılı bir ideolojiden çok daha fazlası olduğunu kanıtlamıştı cümle aleme. Dünyaya ise bunu yazmak düşüyordu.

İşte böylesine tarihi bir günün üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Tüm Türkiye, ilk defa karşılayacakları Şehitleri Anma ve Demokrasi Gününe hazırlanıyordu.

15 Temmuz 2016 gecesinde, korsan darbe bildirisi yayınlamışlardı. Ama bundan sonraki tüm 15 Temmuzlarda, ülkenin her tarafından şehitleri anma haberleri yankılanacaktı televizyonlarda. Gazeteler milletimizin zaferini yazacaktı. En önemlisi biz, atalarımızdan kalan bu topraklar üzerinde özgürce yaşayacaktık.

Bunu, vatani korumak pahasına kendini tankların önüne atan şehitlerimize, gazilerimize, inançla dua eden insanlarımıza borçluyuz.

Bu düşüncelerle yazdı Zeynep yazısını.

Seher Rüyası

Fatma Zehra Codunoğlu

Samsun - Atakum Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bütün gece kör bir ışığın aydınlattığı masanın başında, gözlerim yorgunluk ve uykuya karşı tek cephe savaşmış; parmaklarımın arasındaki kalem, akıtabildiği mürekkep kadar bir şeyler yazmıştı kâğıda. Gözlerimi açtığımda saatin akrep ve yelkovanı 18:00'a vurmuş, günün son ışıkları yavaş yavaş kayboluyordu perdenin arkasında. Başım her zaman "Gece daha iyi yazıyorum." düşüncesine inat, her gün daha derin bir ağrıyla uğraştırıyordu beni. Masanın üzerindeki kağıtları yastık yapıp, ağrının geçmesi için yarım saat daha uyumak iyi gelebilirdi belki.

Başımı kağıtlara yaslayacağım sırada telefonun ışığı gözüme takıldı. Büyük ihtimal yazı işleriyle ilgili aramalardan bir tanesiydi. Telefonu açtığımda düşündüğümün aksine "Sami" aramıştı. Aylardır birbirimizi görmüyor, hâl hatır soramıyorduk. Kendisini geri aradım. Uzun bir süre çaldıktan sonra açabilmişti telefonu.

- Günaydın Ahmet.

Bu saatlere kadar uyuduğumu bilir ve hep aynı latifeyi yapardı.

- Sana da günaydın Sami. Aramışsın lakin uyuduğum için duymadım. Önemli bir şey mi oldu?

- Önemli sayılmaz Ahmet. Senden küçük bir şey isteyeceğim. Derimiz bu yaz Çanakkale Ruhu ile ilgili özel sayı çıkarmayı düşünüyor. Kalemine ve kelamına güvendiğim için senden bu konuda bir yazı

yazmanı istiyorum.

Sami'yi bu konuda kıramazdım. Beni şu an olduğum yere getiren ve her zaman bana güvenen tek kişiydi o. Yazılarımı gönderdiğim birçok dergi ya yazdıklarımı okumamış ya da e-maile bıraktıkları nazik bir mesajla beni geri çevirmişlerdi. Sami yazdıklarımında farklı bir hissiyat olduğunu söyleyip, editörlüğünü yaptığı derginin birkaç sayısında yazılarımın bulunmasını sağlamıştı. Kendisine çok şey borçluydum.

- Elimden geldiğince güzel bir şey ortaya çıkarmaya çalışacağım.

- Teşekkürler Ahmet. Bu arada akşam müsaitsen bana gel de eski günlere dem vuralım.

- İnşallah Sami. Gelmeye çalışacağım.

Telefonu kapattığımda uyku gözlerimden silinmiş, ağrı sineye çekilmişti. Kendimi daha iyi hissediyordum. Tek başıma yaşadığım için yemek yapmaya üşeniyor, sıklıkla dışarıdan bir şeyler istiyordum. Masanın üzerinde kurumaya yüz tutmuş poğaçaları yedikten sonra yarım kalan işlerin başına döndüm. Kağıtlar birbirine karışmış bir şekilde masanın etrafını kaplamış "Hangi yarım bıraktığın iş?" dercesine bana bakıyorlardı.

Müsveddeleri, gönderilecekleri ve çöpleri ayırdıktan sonra kalem oynatmaya yetecek kadar yer açabilmiştim masada. İlk önce Çanak-kale ile ilgili olan yazıyı bitirmeliydim. Açıkçası bu alanda ilk defa bir şeyler yazacaktım. Bugüne kadar yalnız kalmış bir adamın ya çaresizliğini ya korkularını ya da hayata olan sitemini yazmış, daha çok günümüz insanlarının yaşadığı sıkıntıları dile getirmiştim. Bu konu ile ilgili nasıl söze başlanır, hangi ruh hali yansıtılır, tam olarak bilemiyordum. Aklıma, geçenlerde okuduğum bir yazı geldi. Aynı alanda çalıştığım bir köşe yazarı günümüzde Çanakkale ruhunu hala yaşatıp yaşatamadığımız hakkında hesap soruyordu gençlere.

Daha bıyıkları terlememiş, kalem tutacak olan eller o yaşta silah tutmuş, vatanın yükü omuzlarında bir harbe karşı dimdik durmaya çalışmış ve biiznillah başarmışlardı da. Anaların ellerine yaktıkları kınadan daha karaydı o gün. Bulutlar oluk oluk akacak olan kana haber verircesine daha bir kızıldı. Mendil ne ananın ne de sevgilinin elinden düşüyordu. Geri dönüş meçhule yakılmış bir türküydü. Geri dönemeyeceğini bildiği halde buruk bir memnuniyetle "Elden ne gelir a oğul" demişti annesi Hasan'a. 14 yaşında, annesinin elini öptük-

ten sonra "Hakkını helal et ana." dedi ve teni son kez anne sıcaklığı hissetti. Hasan onlardan biriydi sadece. Onun gibi nice evlatlar vardı tarihe yazılan ya da yazılmayan.

Yazarın anlattıklarını kendimde iç hesaba döktüm. Haklıydı. İnsanlar her şeyi unutmuşçasına davranıyor, Çanakkale'de doğan ümide tutunmayı reddediyorlardı. Böyle bir olay tekrarlansa hangimiz atılırdık meydana? Ben mi? Bu soruyu hiçbir zaman ölçüp tartmamıştım zihnimde. Belki de böyle bir olay tekrerrür etse eve kapanıp her şey bitene kadar beklerdim. Hasan'a karşı mahcubiyetim o denli derindi. Kalem elimde tutmaya gücüm kalmamıştı artık. Düşündüğümden daha zor bir işti. Kendimi baş edemeyeceğim sorularla karşı karşıya buluyor ve korkak olduğum açıkça yüzüme vuruluyordu. Bu akşam Sami'ye bu konu hakkında yazamayacağımı söylemeliydim.

Saat 20:00 olmuş, gündüz geceye devrilmişti çoktan. Hızlı bir şekilde hazırlandıktan sonra vakit kaybetmeden evden çıktım. Arkada cevap bulunamamış sualler. Üsküdar-Ortaköy arası yaklaşık iki saat. Trafik benden yana olursa bir saatte varabilirdim. Köprüye sorunsuz bir şekilde ulaşmıştım. Lakin köprünün ortasına doğru trafik kilitlendi. Arabalar ne bir adım ileri ne de bir adım geri gidiyordu. Bazıları bu duruma sinirlenmiş, sorunun ne olduğunu öğrenmek için araçlarından inmiş yürüyerek ilerliyorlardı. Neredeyse yarım saat bekledikten sonra daha fazla dayanamayıp ben de arabadan indim. Arabaların arasından yavaşça ilerlemeye çalışıyordum. Bir kadın eşine telaşlı gözlerle gitmemesini, evde çocukların beklediğini söylüyordu. Adam kararsızdı. Gideceğim dese kadının gözlerinden telaş damla damla dökülecekti. İlerledikçe tedirgin gözlerin sayısı artıyordu. Kalabalığın yanına yaklaştığımda kalabalıktan birkaç kişi askerlerle konuşuyordu. Ne yapılması gerektiğini soruyorlardı. Durumu halâ kavrayamamıştım. Önümdeki gence neler olduğunu sordum. Sorduğum soruyu garipsemiş bir şekilde Türk Silahlı Kuvvetlerinden emir aldıklarını iddia eden askerler yolu kapattığını ve yönetime el koyduklarını söyledi. Duyduklarımı yavaşça tercüme etmeye çalıştım zihnimde. O gence bir daha sormak istedim. Büyük ihtimalle yanlış duymuştum. İki el sıkılan kurşunun tok sesi bu fikrimim hayal olmadığını belirtmek istercesine yankılanıyordu kulaklarımda. Bir anda herkes yere yattı. Bir yolunu bulup buradan kaçmayı düşündüm. Yakınımdaki iki arabanın arası boştu. Eğer araya girip saklanırsam sürünerek geri dönebilirdim. Yavaşça hareket etmeye başladığım anda içinde bulunduğum kalabalık tekbir nidala-

rıyla ilerlemeye başladı. O an bir daha geri dönemeyeceğim muhakkaktı. Askerin namlusuna yaklaşık on metre uzaklıktaydım. Bir baba çocuğunun elinden tutmuş yanımdan geçiyordu. Geri dönmemeye yeminli bir şekilde yürüyorlardı. İçimden defalarca geri dönmesini, evde eşinin beklediğini söyledim. Hiçbirini duyamamıştı. Bir an sanki dediklerimi duymuşçasına bana döndü ve gülümsedi. Gülümsemeindeki memnuniyet susmama yetmişti. Etrafımdaki insanların ellerinde bayrak dışında hiçbir şey yoktu. Bu insanlar neye güveniyordu? Bunca donanımı nasıl yeneceklerdi? Hiç mi korkmuyorlardı? Sualler zihnimi bulandırdıkça ben daha yeni farkına varıyordum bulunduğum vaziyetin. Şuan korkmam gereken yerde namluya inatla bakıyor, ne olacaksa olsun diyordum. Şair zikrettiğinde mısralarda Hasan gövdesini siper etmiş ve borcunu ödemişti. Yavaşça geri adım atacak olan ayaklarım Hasan' a bir adım daha yaklaşıyordu. Durmadım. Asker bağırdı, yaklaşma dedi. Ben daha da gitmem gerektiğini düşündüm. O an soğuk bir acı saplandı kalbime. Son bir kalp atışının vücuduma can verişini hissettim. Tebessüm çizen dudaklarım son bir nefesle kurudu. Gökyüzündeki yıldızlar daha büyüktü bu gece. Ya da gözyaşıma büyümüş bir şekilde aksediyordu. Parmaklarıma birkaç damla kan değdi. Bu yağmur şehadete olan özlemin muhabbetiydi. Damlalar ise bu anın dilden dökülemeyen kelimeleriydi. Sağ kolumu güçlkle havaya kaldırdım. Sıcak kan kaynağa geri akmaya çalışarak yol çiziyordu kolumda. İşaret parmağımı kaldırdım. Allah bu ana şahitti, ben de Çanakkale ruhuna... Yazar aradığı gençliği bulmuştu artık. Ben de kendimi...

Sami'ye yazamadığım yazıyı, kolumdaki kızıl mürekkebin hokkasına batırılmış kaderin kalemi, yavaşça yazıyordu ayın 15'ini gösteren takvimin yaprağına.

Milleti İbrahim

İsmail Emre Gümüş

Karaman Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bahar yüzünü henüz göstermeye başlamıştı ki Cemre, kasılla kasılla seslenmişti etrafındakilere: “Hamdolsun bu seneki nöbetimizi de sağ salim tuttuk gönül yurdum Anadolu’mda. Darısı sizin başınıza deyip kabuğuna çekilmek üzereydi ki Güneş hafif bir tebessüm ederek: “İlahi Cemre, sen yılda birkaç kez düşüvermeyi nöbet mi sanırsın. Biz her daim ülkemin dağına, taşına, insanına düşüvermenin gururu ile yaşarız elbet. Yaz, kış demeden hem de. Yalnız değiliz. Gece, Ay, Su ve bir de Ateş de var tabi. Ta ki Anadolu’um ehli salibin elinden alındığı günden beridir. Biliriz ki bu topraklar hak dostlarının yaşadığı diyardır. Her ne kadar her şeyi yoktan var eden Hâlık’ımız bize ayrı ayrı görevler tevdi etse de, biz de kendimizi Milleti İbrahim’den sayarız” deyip bahar aylarında görünüp ortadan kaybolan Cemre’yi biraz üzüvermiş lakin: “Neyse hadi seni de bu milletten sayalım deyip ve Cemre’yi güler yüzüyle geldiği yere yolcu edivermişti.

Gece: “Arkadaşlar, ne güzel ki bin kere doğar bin kere ölüyoruz cennet yurdumuzda. Belki farklı farklı görevlerimiz olsa da her gün tek tek bir amaç için çıkarız ortaya. O da ecdadımızın Hicaz’da başlayan ve sahibini miraca çıkaran bir aşkın membaına yüreğini daldırdığı günden beridir adaleti, şerefi ve insanca yaşamının onurunu ilk günkü gibi yaşatan bu necip millete olan vefa borcumuzu ödemek içindir. Bu millet ki tarihin her anında mazlumların umudu, düşkünlerin süruru ve bütün yaratılmışların gururu olmuş bir

millettir” demiş ve nöbet görevini Güneş’ten sağ salim almanın tatlı telaşı kaplamıştı Gece’yi.

Bu güzel yurt için kendilerine emredilenin haricinde ayrı bir görev edinmiş olan Cemre, Gece, Ay, Su, Ateş ve Güneş biri birlerine anlattıkları yaşanmış gerçek hikâyelerle, kıssalarla bazen hüzünlünen bazen de cesaretlenirlermiş. Yine böyle bir Mart sabahı tan yeri ağarmak üzere iken toplanmıştı hepsi İstanbul’un hemen üzerinde. Su, tüylerini diken diken eden İstanbul’un Fethi’ni bir kez daha anlatıp boğazdan yaşıyor olmanın nimetinden de bahsetmeden edememiş. Ateş hemen söz alıp: “Burada Eyyub El Ensari’den Fatih Sultan Mehmet Han’a varana dek bir sürü Allah dostu yatmakta. Dikkat edesiniz İstanbul’a her bakışınızda” deyip dikkatlerini çekmişti. Hele ki Ay, bir nefeste anlatmıştı Ebülfeth Alparslan’ın Anadolu’yu nasıl Türk yurdu yaptığını. Cemre: “Belki aranızda çok durmuyorum ama uzak diyarlarda bir Ertuğrul anlatılır ki dillere destan. Hilal’in gölgesi haçın üstüne öyle bir düşmüş ki...” der demez Güneş başlar yeniden konuşmaya:

Sahi “Hilal ve haç dedin de, Sultan Alparslan’dan Cennet mekân Fatih’e dek hepsinin ruhuna bir Fatih’a bağışlayalım. Sultan Yavuz’u, Sultan Süleyman’ı ve daha birçok hükümdarı da unutmayalım, ne de olsa bu topraklar ne gördü ise onların zamanında gördü” demiş ve şöyle bir iç çekmişti. Gece, oldukça kararlı bir eda ile: “Evet hepsi ayrı birer onur ve şeref vesilesi bizim için. Hadi diyelim onlar yıllar öncesinden birer hatırlanması hatıra; ama Abdülhamit Han daha dün gibi. Onu bile anlayabilsek aslında her şeyi anlamış oluruz. Tarih boyunca bu güzel dine mihmandarlık eden bu insanlar ve topraklar üzerinde oynanan oyunlar dedemiz Abdülhamit yüzüne si-rayet etmiş gibidir. Bütün mazlumların ve hele ki ümmetin yükünü omuzlayan son kale gibi dimdik durmuştur her daim.”

Zaman hayli ilerlemiş, tüm konuşmaları dinleyen Ateş, celallemiş bir halde: “Bu topraklara iyi bakın. Her bir karışı şehit kaniyle sulanmış ecdat yadigârı bu vatanda gün geçmiyor ki bu necip milleti uykusundan edecek hadiseler yaşanmasın. Şunun şurasında bir asır oldu olmadı Osmanlı’nın varisi olmuş Türkiye’nin başına gelmeyen kalmadı. Bilmeyen yoktur, ta beyliklerden bu yana süre gelen kirlili oyunları. Sonra 1800’lü yıllardan beri kaç kez darbe ya da muhtıra adı altında bu necip millete boyunduruk vurmanın garabetinde düşmüşleri. Belki sizler görmediniz ama dedeleriniz, babalarınız iyi bilir, seksenli ve doksanlı yıllarda Müslümanca yaşamaktan başka

gayesi olmayan insanlarımızın yaşadığı zulmü. Hadi onları hatırlamazsınız ama milli mücadele ile kurulan Meclisimizde Cumhurbaşkanımızı seçtirmedikleri o yıl, bir ağaç bahanesi ile ortaya çıkardıkları Gezi olayları ve 17-25 Aralık hadiseleri daha dün gibi" demiş ve herkesin ağzı açık kalıvermişti.

Gece ile Güneş arasında nöbet devir teslimi henüz yapılmıştı ki Gece o güzel topraklarının üzerinde, son bir kez daha göz gezdiriyor, bir yandan da kendi kendine methiyeler düzüyordu Anadolu'ya: "Mazisinde fetih fetih büyümüş koca bir çınarın atisi olmuş diyar. Öyle güzelsin ki; bir beyaz meleğin her gün yeniden çizdiği resim gibisin. Sanki biraz Tanrı dağlarında Hak namına atılmış bir ok; biraz da Hira'da aşk ile çekilen o ilk besmele gibisin. Malazgirt'te başlayan ve her anı ilmek ilmek okunası destansı bir hikâyesin sen. Huzurun her dem habercisidir kubbelerinden yükselen o sesler. Binlerce yıldız bir olur, bir yıldız olur, hilalin karşısına sessizce geçer ve sonra kos koca bir bayrak oluverir semalarında. Anadolu'm! Sevdiğinden sevdiğine adanan başı kınalı kurban yerisin sen. Vatan için, Bayrak için, Ezan için, Kuran için ölüme meydan okuyanların yurdusun sen" demiş ve bir sonraki nöbetine kadar beklemeye koyulmuştu.

Cemre ortalıktan kaybolalı aylar geçmiş ve günler sonra sıcak bir yaz gününün yaşandığı 15 Temmuz sabahı hiç de alışık olmadıkları bir durum yaşanmış, Gece, Güneş ve diğerleri ağız birliği etmişçesine aynı şeyi söylüyorlardı. Ateş, diğerlerinin bakışları arasında: "Ben dün gece hiç uyuyamadım, nedendir anlayamadığım bir tedirginlik vardı üstümde" demiş, Su ile göz göze gelmişti. Ay: "Ne yalan söyleyeyim, beni de uyku tutmadı sabaha dek. Aklıma hep kötü kötü şeyler geldi. Duramadım geldim erkenden" demiş, o sözünü bitirir bitirmez telaşlı bir ses tonuyla Güneş başlamıştı konuşmaya: "Ne ilginç, ilk kez ne bir şey yemek ne de içmek gelmedi içimden. Hâlen da geçmiş değil" demişti. Bir anda can hıraş bir şekilde geri gelen Cemre ve Gece : "Biz de, biz de uyuyamadık" demişler ve hepten bir korku sarmıştı her birisini.

Güneş, hiç olmadığı kadar sert ve cesaretli bir şekilde daha da sararmış bir halde diğerlerine dönerek konuşmaya başlamıştı: "Dostlarım, bu yaşananlar hiç hayra alamet değil. Ne burada durmanın ne de boş boş beklemenin sırası. Şimdi ayrılıyor ve bir an bile gözümüzü kırpmadan dolaşılıyor Anadolu'yu. Birimiz bayrağımıza, birimiz Sancağımıza, birimizde Ezan'ımıza ve Kuranımıza göz kulak olsun. Diğerlerimizde bütün toprakları dolaşıp, milletimizden ve va-

tanımızdan yana olup bitenden hemen haberdar etsin diğerlerini” deyip herkesi görevlendirivermişti. Akşama kadar o şehir senin bu mekân benim dur durak bilmeksizin ülkemin semalarında dolaşmışlar, bir yandan da içlerindeki o korkuyla karşılaşmamak için dua etmeyi de ihmal etmemişlerdi. Akşam olmuş, hava iyiden iyiye kararmaya başlamış; fakat hepsinin yüreğine korku salan o ne olduğu belirsiz şeyle hiç biri karşılaşmamıştı.

Saat iyiden iyiye ilerlemiş, karanlık çökmüştü. Cemre, avazı çıktığı kadar bağıyor ve bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Hepsi de ürpermiş şekilde ona doğru yönelmişlerdi. Cemre, daha önce hiç yaşamadığı bir manzara ile karşılaşmış ve ne yapacağını bilemez bir halde hızla geri dönmüştü. Sadece durmaksızın hareket ediyor ve başını her iki yana sallayarak gözlerindeki korkunun esiri olmuş gibiydi. Gece, kendisine yakışır bir üslup ile tüm cesaretini toplayıp: “Cemre’nin geldiği yöne doğru gitmeleri gerektiğini söyleyerek” diğerlerinin önüne düşmüştü. Gecenin karanlığında neyle karşılaşacaklarını bilmeden aynı yöne gitmişler ve dakikalar sonra kendilerini boğazın üzerinde bulmuşlardı. Boğaz köprüsü iyiden belirginleşince, Cemre, tutulan diliyle: “İşte burası” dercesine sesler çıkarıyordu ki Su, anlamıştı olan biteni. “Bunlar onlar demişti” Su. Diğerleri: “Onlar da kim?” diye sormuş fakat Su, çoktan kaybetmişti kendini.

Güneş, içlerindeki en heybetlileri olarak üzerine düşeni yapmak adına: “Beni iyi dinleyin demiş” ve onları cesaretlendirmek için konuşmaya başlamıştı: “Bizi yoktan var eden ve bizleri bu güzel diyarın üzerinde görevli eyleyen Rabbimize yemin olsun ki; bu manzara içimizde sinsice büyüyen bir karanlığın habercisidir. Amma ve lakin bir daha batmayacak olan güneşe gebe bir karanlığın habercisi. Bilesiniz ki bu saatler Bedir’den, Çanakkale’den gelen bir güzel kokunun, hele ki Cennet’in semalarından gelen bir haberin, belki de vuslatın habercisi olan saatlerdir. Görünen o ki bu necip milletin hürriyetine, özgürlüğüne ve milli iradesine son vermenin garabetine düşmüş bir takım kendini bilmez, hadsiz ve hainin hezeyanıdır bu. Vakit üzerimize düşeni yapma vaktidir. Vakit uyanma vaktidir, uyandırma vaktidir. Şimdiden gayrı herkes herkese hakkını helal etsin” demiş ve gözyaşları arasında Gece’ye, Su’ya, Ateş’e ve diğerlerine ne yapmaları gerektiğini tek tak anlatmıştı.

Anlaşılan oydu ki Sultan Abdülaziz zamanında başlayan o netameli hadiseler silsilesine biri daha eklenmek üzereydi. 15 Temmuz

Gecesi tarih bir kez daha tekerrür etmiş ve yıllardır güzelim Anadolu da yılan misali sinsice yaşayan bir zihniyet, gözü dönmüş bir halde Vatanına, Toprağına, Bayrağına ve Ezanına kastetmenin basiretsizliğine düşmüştü. Gece, yanı başında duran Cemre'ye dönerek: "Biliyor musun, bu boğaz yüz yıl önce işgal edildiğinde işgal edenlerin üniformasında İngiliz bayrakları vardı. Oysaki bugün üniformasında Türk bayrağı taşıyan satılmış sözde Türk askeri olan asker müsveddeleri var bize doğrultulmuş olan silahların gerisinde. Hem de yıllarca din için diyanet için çalışmaktayız diyerek bizleri kandıranların, bugün Dinimize, Ezanımıza, Bayrağımıza ve Müslüman Milletimize gözünü kırpmadan ateş ediyor olması akıl alır şey değil" demiş, Cemre, dinledikçe daha da kötü olmuştur.

Ateş olduğu yerde dönüyor, bir türlü dilinin ucuna geleni sormuyordu hemen sağ tarafındaki Su'ya. Ne zaman ki cesaretini toplar toplamaz: "Su! Çok merak ediyorum nerededir acaba o ?" demiş gerisini getirememişti. Su, Ateş'in ne demeye çalıştığını anlamış: "Korkma bunca zamandır mazlumların hamisi, öksüz ve yetimlerin abisi olmuş, hele ki Rabia meydanlarına cesaret; Gazze sokaklarına celadet aşıl原因an o yiğidi Rabbim yarı yolda koymaz. Hem unutma ki onu bir akşamüzeri demir parmaklıkların arkasına kazdıkları kuyulara itiverenler, bilmiyorlardı ki zamana yemin eden ve 'Sabaha and olsun ağarmaya başladığı zaman' diyen o ilahi kelamın yegâne sahibinin onu düştüğü o kuyudan nasılda çekip çıkardığını. Dahası onun hocasının üzerine giydirdiği o gömleği çıkartıp attığını sananlar, bilmiyorlardı ki üzerinde duranın hocasının Yusuf yüzlü talebesine bir daha çıkarmamak üzere giydirdiği bir kefen olduğunu. İşte bu yüzden için ferah olsun. Ümmetin vahşilere yedirecek ikinci bir Hamza'sı olmayacak bilesin" diyerek biraz olsun Ateş'in kuşunun içini rahatlatmıştı.

Milleti İbrahim olmuş bu güzel yurdun insanların dört gözle kendisinden haber beklediği Hamza yürekli adam yine yapacağını yapmış, tüm feraseti ve cevval duruşu ile kendisine yakışır bir şekilde ortaya çıkarak, aziz milleti şahadete çağırmış ve kısa süre sonra kefeniyle inivermişti ecdat yadigârı Anadolu semalarından İstanbul topraklarına. Su, haklı çıkmış, Rabbi Teala onu, Kâlû Belâ'da verdiği söze sadık kalışı hürmetine; Faran Dağlarında açan Gül'e olan aşkı hürmetine; Kenan diyarında Feryat eden Hz. Davut' un Filistinli torunları hürmetine; Basra'da özgürlüğe susamış kuşlar hürmetine; Kerkük'te Annesinin kokusuna hasret sabiler hürmetine; Sahra'da

yolunu kaybetmiş ihvanlar hürmetine; Yüreğini sürüldüğü topraklarda bırakıp evini sırtında taşıyan Halep'li ihtiyarlar hürmetine; Kırım'dan yükselen ahlal; Kahire'de bitmeyen yaşlar ve Hazar'ın kıyılarında dinmeyen özelemler hürmetine korumuş ve o'nu çok sevdiği millete kavuşturmuştu.

Gece, "Başaramayacaklar" diyordu Ay'a: "Bak diyordu, görüyor musun şu tankın önünde tek başına duran kadını? Sırtına sarmış olduğu şey her ne kadar bayrak olsa da; o bayrağı kefen yapmış besbelli. Bak bak şuraya bak, sana anlatmıştım ya Çanakkale'de ki on beşlileri. Dinlerken hikâyeye gibi gelmişti sana, ama işte vesikası. Yüz yıl sonra onların on beş yaşındaki torunları yeniden yaşatmaktalar Çanakkale ruhunu. Demek ki ölmemiş o ruh Allah'ım bu ne güzel bir manzara" demiş ve Ay ile birlikte baka kalmışlardı. Her ikisi de boğaza doğru indikçe, boğaz gözlerinde küçülmekte, oysa boğazın her iki yakasını da canları pahasına dolduran insanlar gözlerinde büyüdükçe büyümekte idi. "Hey, Gece!: "Bu manzara bana Ateş'in anlattığı Uhud savaşını hatırlattı" dedi Ay gülümseyerek. "Bu millet Çok sevdiği Peygamberini iyi dinlemiş olacak ki, hem yerden hem de yukarıdan açılan ateşe rağmen bir adım bile geri atmıyorlar. Anlaşılan o ki okçular tepesi bilmişler boğazı."

Zaman daha da ilerlemiş Hz. İbrahim'in varisleri, vatanını canı kadar aziz bilenler; çocuk, yaşlı, kadın, erkek demeden sokaklara iniyor; bugün cephe sokaktır, meydandır diyerek bir kere bile ardına bakmaksızın vatana kast edenlerin üzerine doğru koşmakta idiler. Ne garipti ki kendi askeri, kendi silahı bildiğine karşı. "Görmelisiniz! Duymalısınız! Çanakkale'den Van'a; Rize'den Antalya'ya varana dek bütün yurttan salalar veriliyor! Hep bir ağızdan tekrar edilen tekbirler, dualar!" diyerek gelmişti Su. Kan ter içerisinde kalmış bir halde gelen Ateş: "Kardeşlerim bilesiniz ki sadece Anadolu'da değil, Mekke'de, Medine'de, Bosna'da, Doğu Türkistan'da, Afrika'nın her bir noktasında, Filistin'de, ta ki Asya'dan Avrupa'ya varana dek bütün ümmet şu an ayakta ve herkes ellerini semaya açmış Anadolu için dua etmekte. Hamdolsun yalnız değil Anadolu" diyerek gecenin en mana dolu haberini verivermişti heyecanla.

Ay, şaşkınlığını üzerinden henüz atamamış ve bir tek noktaya baka kalmıştı: "Hey! Dostlarım, kardeşlerim, dava arkadaşlarım, hani size anlattığım 'Ebabil Kuşları' vardı ya. Sizin bir türlü kafanızda canlandıramadığınız kuşlar. İşte, gelin kendi gözlemlerinizle görün onları. Tek tek helalleşip çıkmaktalar evlerinden. Milyonlarca Ebabil

hem de. Ne onların canına kast eden Ebrehelere; ne de karşlarına çıkan demirden fillere aldırmandan hem de. İşte, b ir başka Ebabil. Gördünüz mü? Öldürüleceğini bile bile nasılda gözünü kırpmadan vurdu baş haini. O Seyit onbaşı'nın varisi Ömer'dir bilesiniz. Hadi, inelim de kutlayalım şahadetini" demiş ve hep beraber adeta yağmakta olan mermilerin ortasına, dahası Ebabil kuşlarının yanına inivermişlerdi. Ata yadigârı meclis binasının yıkılışına ve de kendi milletine silah doğrultanlara şahit olmuş olmanın şaşkınlığını üzerenden atamayan küçük Cemre, kendini kaybedip dalıvermişti hainlerin arasına.

Aslına bakılırsa daha önce nice badireler atlatmış olan bu millet bir imtihanı daha başarı ile vermiş, adeta yeni bir İstiklal mücadelesi daha yaşamıştı Anadolu'da. Güneş bam başka bir güne doğacaktı, üstünde Peygambere, Kuran'a, İslam'a, Bayrağa, ve Ezan'a meftun olanların; altında ise Sahabelerin, Şehitlerin ve de binlerce Allah dostunun metfun olduğu güzelim Türkiye'de. "Andolsun kuşluk vaktine ve dindiği zaman o geceye ki, Rabbin sana veda etmedi ve darılmadı! Ve kesinlikle senin için sonu önünden daha hayırlıdır" diyen Rahmân ve Rahîm olan Allah, tuzak kuranların tuzaklarını bozmuş, Yunus Peygamberi karanlıklardan aydınlığa çıkarıverdiği gibi ümmetin mihmandarı olmuş bu milleti uyumadıkları bir gecenin sabahında aydınlık bir güne uyandırıvermişti.

Gece ve Ay, sabah olmasına rağmen nöbet yerlerini ilk kez bırakıp gidememişlerdi. Sabaha dek yaşananlardan arta kalanları ibretle izlemeye, kendilerinden sonra gelecek nesillere aktarmak için özümsemeye ve anlamaya çalışıyorlardı. Önce Güneş: "Gazanız mübarek olsun" demişti Gece'ye. Sonra Su, Ateş, ve Ay. Fakat Cemre yoktu ortalarda. Merak edip hepsi birden aramaya koyulmuştu. Dolaşırken Gece'nin karanlığından olsa gerek pek fark etmedikleri ama gündüz vakti karşılaştıkları manzara karşısında adeta akıl tutulması yaşamış ve yürekleri yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Meclis binası başta olmak üzere bir sürü ev ve işyeri silahların hedefi olmuş, birçok araba ve eşya tanınmayacak halde idi. Yüreklerini en çok parçalayan ise, kimisinin vücudu parça parça olmuş, kimisi ezilmiş, farklı yaşlardan iki yüz elli kadar şehit ve geride kalan binlerce gazi olmuştu.

Güneş: "Aman Allah'ım diyerek Cumhurbaşkanlığı Külliyesi tarafına doğru inmişve yol kenarında Cemre'nin cansız bedeni ile karşılaşmıştı. Ardı sıra gelen ve Cemre'nin başında toplanan ve kendilerini bu milletin evlatlarından sayan Güneş,Gece,Ay, Su ve Ateş bir

yandan göz yaşı döküyor bir yandan da şahadetini kutluyorlardı. Gece: “Selam olsun Bahara, Selam olsun bizi gecenin karanlığında yalnız bırakmayıp Cennetin aydınlık semalarına süzülen Cemre’ye” demiş, derin düşüncelere dalıp gitmişti. Ay Gece’ye dönerek: “Hep merak etmişim o anlattığın ‘Ebabil Kuşları’nı. Allah’ın evini düşmandan kurtarmak için bir anda ortaya çıkıyorlar ve arkalarına bile bakmadan İslam için savaşıp geri dönüyorlar. Meğer Rabbimin bu topraklarda yaşayan milyonlarca Ebabil Kuş’u varmış da haberimiz yokmuş. Öyle Ebabiller ki göklerde uçup yerde duran düşmanla değil; yerde durup göklerden gelen bir düşmana karşı savaşan. Öyle Ebabil ki geri dönüp dönmeyecekleri bile belli olmayan.”

Güneş son kez kendilerini Milleti İbrahim’den sayan Gece’yi, Ay’ı, Su’yu ve Ateş’i karşısına almış ve onlara: “Ey kardeşlerim bilirsiniz ki her şeyin sahibi olan Allah bu millete tarihin hiçbir sayfasında zilleti yaşatmadı ebediyen de yaşatmayacaktır. Görmüş olduğunuz o bayrak ki hilali Allah, yıldızı Muhammed’dir. İşte bu nedenle bütün dünya düşman olsa bile, aziz Türk milleti Hakk’ın yanında durdukça her zaman muzaffer olacak ve o bayrak yanı başımızda dalgalanmaya devam edecektir. İnanıyorum ki, bu güzel ülke var oldukça; Bosna’dan Türkistan’a kadar yanan kandiller yanmaya devam edecektir. Bir gün olup Fırat’la Nil’in çocukları kavuşacak ve Afrika’dan Asya’ya kadar bütün yeryüzü merhametle yağrulacaktır. Dahası bu millet Dini için, Vatanı için, Bayrağı için birer ‘Ebabil Kuşu’ olduktan sonra, yakında belki de çok yakında, yeryüzünde insanlık adalete ve özgürlüğe uzanacaktır” diyerek duygu dolu bir konuşma yapmış, adeta bütün yaratılmışların alkışını alıvermişti.

Bu ülkeye her zaman en güzel baharların müjdecisi olmuş Cemre, ‘Ömer’lerin ve ‘Erol’ların, yanı başında ebedi mekânları olmuş Cennet’in semalarına, suyuna ve toprağına düşedursun; hayatlarının en anlamlı nöbetini tutan ve biz artık gerçekten bu ülkem insanları gibi birer Milleti İbrahim’iz diyen Güneş, Gece, Ay, Su, ve Ateş, Cemre’yi son kez düştüğü Anadolu topraklarında bırakarak, özgürlük nişanesi ezan seslerinin, hürriyet’e yükselen al bayrakların arasından emroldukları yere ve zamana doğru yol almışlardı. Ne var ki gönüllerinde Milleti İbrahim’den birer parça olmuş olmanın iç huzuru ve şükrü ile.

Şehitler Ölmez Prenses

Semanur Yalçın

Edirne - Hersekzade Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ben Yiğit. Hakkımda bilmeniz gereken fazla bir şey yok. Sıradan hayatı olan, sıradan biriyim. Tabi bu benim tabirim. Babama soracak olursanız serserinin tekiyim.

O gün de eve biraz geç gelmiştim. Biradan kastım saat 02:30'du. Evin ışıkları yanmıyordu. Anahtarı hafifçe kıvrıp sessiz bir şekilde girdim içeri. Bu sessizliğimin nedeni evdekileri uyandırmamak mıydı? Tabi ki de hayır. Tekrar azar işitmek istemiyordum. Çok susamıştım mutfağa doğru yürümeye başladım. Annemle babamın odası mutfakla neredeyse bitişikti. Adımlarım git gide yavaşladı. Raftan en sevdiğim bardağımı almıştım. Bana rahmetli dedemden hediyeydi. Dedem ben küçükken sürekli masal anlatırdı kırmızı koltuğunda ben de yerdeki mindere oturur onu dinlerdim. Bana masal anlatırken hep sağ elinin altında dururdu o bardak. Bana bir şey okurken dili damağı kuruyormuş öyle derdi. Tabi bir de ismi vardı bu bardağın. 'Vatan Uğruna'. Neden böyle bir isim koyduğunu merak ederek sormuştum. "Kırılacaksa vatan uğruna kırılсын evlat." demişti. Çok ilginç bir adamdı dedem. Musluğu açıp doldurmaya başladım bardağımı. Bardağa akan suyun verdiği huzuru izliyordum. Zaten fazla sürmezdi huzurum. Bu seferde babam bozmuştu. Açıkçası irkildim. Bardağın elimden kayıp parçalara ayrıldığını adeta ağır çekimde izlemiştim. Gözlerim karşımda duran babamla ve yerdeki kırık bardağım arasında gel git yapıyordu. Babamın sert sesiyle tekrar irkildim.

- İyice serseri oldun. Senden adam olmaz. Ailemizin yüz karası-sın.

Çıkıp gitti odasına. Kırdığım bardağı ve kırıkları toplarken kestiğim elimi unutmuş 'senden adam olmaz' sözüne takmıştım. Gerçekten de olmaz mıydı benden adam? Kırıkları toplayıp odaya götürmüştüm. Atamazdım onları öylece. Küçük kardeşim babamın sözlerinde korkmuş olacak ki koca gözleriyle bana bakıyordu. Onu öptüm, sonra da üzerini örttüm.

- Ağabeyciğim eline ne oldu?

- Önemli bir şey yok prenses sen yat uyu.

- İyi geceler ağabeyciğim.

- İyi geceler prenses.

Uyumakla uyanıklık arasındaki o tatlı hissi yaşıyordum. "Adam olamazmışım" Yaşlar süzülüyordu gözlerimden. Yok oluyordu o tatlı his, daha doğrusu yok ediliyordu. Tekrar irkildim Bu sefer sesin şiddeti kanımı dondurmuydu.

- Ağabeyciğim?

- Efendim ağabeyciğim.

- Ölecek miyiz?

- Bu da nereden çıktı prenses?

Nedenini hiç bilmiyorum ama yanımdaki kağıt kalemle bir mektup yazdım. Mektubu katlayarak cebime koydum ve koşarak dışarıya çıktım. Anlaşılan vatan meselesiydi bu. Ülke eden giderken oturmak düşer miydi bize? Her yer kan içindeydi insanlar yatıyordu tankların altına. Tuhaf olan neydi biliyor musun? Tankın altında yatanların yüzündeki o masum gülümseme. Ayaklarımın kontrolünü kaybetmişim. Yürüyordum tanklara doğru. Ve nefesimin kesildiğini hissettim.

Artık şehit olmuştu Yiğit. Uzun süren ve bitmek bilmeyen bir cenazenin sonunda eve dönmüştü ailesi. Babası pişmandı son söylediklerine. Akan yaşlarını saklamak için gazete okuyor gibi yapıyordu. Baba işte!

Annesi yemek yapmamıştı o gün vicdanı rahat değildi. Belki de oğlu olmadan yiyeceği ilk yemek olacaktı. Gözyaşları sel olmu-

şu koca yürekli kadının. Ana işte! Küçük kardeş abisinin morgtan verilen eşyalarıyla oynuyordu. Ne bilsin küçücük çocuk morg nedir. Vatan uğruna can vermek nedir. Eşyaların arsında bulduğun kağıdı koşarak babasına götürdü.

- Baba bak abimin cebinden çıktı.

- Ver evlat.

Ve kağıdı açtı koca yürekli adam. Mısralarda şöyle yazıyordu.

Sevgili Babam,

Bu gün bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Senden adam olmaz demiştin. Ben adam oldum baba. Şu an bu mektubu okuyorsan ben şehit olmuşumdur. Vatan uğruna göz yummuşumdur. Adım gibi yiğit oldum mu baba? Işık tutabildim mi insanların yoluna. Sana adamlığımı kanıtlamak için şehit olmadım baba. Bu benim vazifemdi. Anneme iyi bak baba kim bilir nasıl üzölmüştür. Şehit annesi olmanın nasıl güzel bir şey olduğunu anlat ona. Küçük kardeşime söyleme öldüğümü. Vatan uğruna borcunu ödedi de. Büyüyünce anlar. Bu arada sana kızgın değilim baba. Sen benim koca yürekli babamsın.

Oğlun Yiğit

Zaman geçtikçe diner derlerdi acılar. Aradan aylar geçti hafifte olsa dinmişti acılar. Yemek yiyeceklerdi. Küçük kız geldi masaya koşarak.

- Anne ağabeyime de tabak koy. Bugün kesin gelir. Onun doğum günü bugün. Hem gecen kırdığı bardağı bantladım. Görünce çok sevinir değil mi?

Koca yürekli kadın çorbasına bir de gözyaşlarını katmıştı. Kaldırılmıştı gazetesini koca yürekli adam. O ufak sessizliği bir zil sesi bozmuştu. Küçük kız koştu kapıya. Yerde bir not vardı.

- Şehitler ölmez prenses.

Yavuz

Nuran Salur

Van - Gürpınar Anadolu İmam Hatip Lisesi

Merhaba Martin! Martin bu sesi duyunca hemen kafasını kaldırıp, ona selam veren ihtiyara baktı. Bu adam da kimdi ve ismimi nereden biliyordu?

Martin ağır bir hareketle balıkçı şapkasını kafasından kaldıran adama baktı. Adam şapkasını kaldırıncı Martin bu yüzü daha önce hiç görmediğini fark etti. İhtiyar : “ Oturabilir miyim? ” diye sordu ve Martin’ in cevabını beklemeden oturdu. Martin ise hiçbir şey diemedi. İhtiyar oturunca Martin oltasını bir taşa sabitleyerek ona döndü. İki ılık nehrin yanında bağdaş kurup oturdu.

İhtiyar: “ İsmi karımdan öğrendim. İki aydır buralardasın ama sadece ismini öğrenebildim.” dedi. Martin adamın bu samimi ve sıcak hallerini çok sevmiştir. Ta ki adam nereli olduğunu sorana kadar. Martin bu soruya nasıl cevap vereceğini şaşırır. İhtiyarsa meraklı tavırlarıyla sorularına devam etti.

“Türlere benziyorsun. Türk müsün?” Bu soruyu duyunca ışığı sönmüş mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. “Neden böyle düşünüyorsunuz?” diye sordu Martin, endişesini belli etmeden. İhtiyar hemen cevapladı : “Çevredekilere Almanya’dan geldiğinizi söylemişsiniz ama evinizin iç odasında ay yıldızlı bir bayrak gördüm. Ayrıca konuşmanıza bakarsak hiç de bir Alman gibi konuşmuyorsunuz.” Martin bu sözleri inkâr edemezdi. İçinden bir sesler ona her şeyi anlatıp artık rahat bir nefes almasını söylüyordu. İhtiyar samimi tavrıyla devam

etti : “Sanırım birilerinden kaçırıyorsun bunun için de Tayland’ın bu ücra köyündesin. Gerçi bende olsam böyle bir mekan seçerdim. Doğruyu söyle yoksa bir suçlu musun?” Martin artık sabredemedi, bu adamdan hiçbir şey saklayamayacağını anladı ve sonunda da her şeyi anlatmaya karar verdi, bu tehlikeli bir karardı ama zaten bu akşamdan sonra bunun anlamı kalmayacaktı.

“Bakın, benimle ilgili çok şey merak ediyorsunuz, bu açık! Ki bende merakınızı gidereceğim ama lütfen araya girmeden dinleyin beni.” dedi. İhtiyarsa zafer kazanmış gibi sevince boğuldu. O sırada Martin batan güneşe doğru bakarak başladı hikayesine.

“Gerçek ismim Murat. 1962’de Türkiye’de doğdum. Küçük bir evde büyüdüm. On altı yaşındayken bir adam geldi beni evlat edindi. Kısa zaman sonra da manevi babamın isteğiyle Harp Lisesine yazıldım, sınavları geçip okula kabul edildim. Ardından Hava Kuvvetlerinde askeri pilot oldum. Ülkemi her şeyden çok seviyordum ama yirmi altı yaşıma geldiğimde ülkem kadar sevdiğim bir kadınla tanıştım. “Deniz!” Birbirimize ilk bakışta aşık olduk, onca işin arasında nasıl oldu bilmiyorum ama oldu işte! Çok vakit kaybetmeden evlendik.

Üç yılın ardından bir oğlumuz oldu. İsmi Yavuz koydum, dilerdim ki eşimle beraber ismini verelim ama doğum sırasında onu kaybettim. Zorluklara rağmen oğlumu en iyi şekilde büyütme çalıştım. Maddi durumum iyiydi, bu yüzden bazı konularda fazla zorlanmadım. Ama ona bir anne sevgisi verebilecek kadar da iyi değildim. Gel zaman git zaman oğlum büyüdü. Yirmi dört yaşındaydı ve artık kaybedebileceğim en değerli varlığımdaydı. Her gün askeriyeye beni ziyarete gelirdi sonra eve dönerdi. Albayın sağ koluydum bu yüzden bu konuda pek sıkıntı çekmezdim. Yine sıradan bir gündü. Öğlen oğlum beni ziyarete geldi. Zaten ne olduysa o kahrolasınca gün oldu, o lanet olasıca gün!...

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Yavuzsa ıslaklığına aldırmandan sevinçle askeriyeye doğru ilerlemeye devam ediyordu. Burayı seviyordu nedense! Burası ona aradığı sıcaklığı veriyor gibiydi: “Anne sıcaklığı!”

Yavuz içeri girer girmez babasını erlere sordu. Ardından odasında olduğunu öğrenince oraya doğru yürüdü. Babasının oda kapısını iki kere tıkladı ve cevap beklemeden içeri daldı. İçeri girdiğinde babası ve Albay İsmet tartışıyorlardı, daha çok bir çıkış yolu arıyor gibiydi-

ler. Yavuz içeri girince ikisi de sustu ve Albay kısık bir sesle Murat'a döndü; "Dediklerimi unutma, Binbaşı!" dedi. Ardından Yavuz'a hiç bakmadan odadan çıktı. Yavuz, Albay'ın bu haline şaşırılmıştı, ayrıca Albay kötü görünüyordu. Çok düşünmeden Yavuz, babasının masasına yürüdü. Babası, masanın üstünde ki harita ve kağıtları hemen toplayıp kaldırdı. Yavuz, babasına; "Albay ile neden tartışıyordunuz, yoksa bir sorun mu var?" diye sordu. Babası kağıtları kaldırdıktan sonra koltuğuna oturdu ve sertçe; "Sana artık buraya gelmeyeceksin demedim mi?" dedi. Yavuz babasının bu sert haline şaşırılmıştı ama belli etmeden "Albayla bunu mu tartışıyordunuz?" diye karşılık verdi. Binbaşı Murat devam etti: "Albay ile ne tartıştığımız seni ilgilendirmiyor! Şimdi eve git!" Yavuz çok kırılmıştı. Babası olayı neden abartıyordu ki? "Baba neden böyle kızdın bilmiyorum ama ben burayı seviyorum. Sırf bana bir şey olur diye, askerliğimi bedelli yaptırdın, yetmedi asker olmayı istememe rağmen üniversitede bana tıp okutturdun, farkında mısın beni korumak uğruna hayatımı mahvediyorsun!" dedi. Babası nefes alarak; "Her şeyi seni korumak için yapıyorum. Sen bu hayatta kaybedebileceğim son şeysin. Neden beni anlamıyorsun ki!" Yavuz ise cümlelerin sonunu beklemeden odayı terk etti.

Yavuz kapıyı çalınca evin hizmetlisi Nalan kapıyı açtı. Yavuz sinirle odasına çıktı. Kitaplarını masanın üstüne atıp, yatağına uzandı. Bir saat sonra da Nalan elinde bir bardak papatya çayıyla Yavuz'un odasına geldi. Yavuz: "O elindeki ne Nalan abla?" deyince Nalan: "Sinirlerin yıpranmışa benziyor, bu yüzden sana çay getirdim, al iç!" dedi. Yavuz pek sorgulamadan çayını içti. Ardından uykuya daldı. Nalan mutfakta akşam yemeğini yaparken saat dokuza doğru Murat eve geldi. Nalan'ı ve evin iki güvenliğini yanına çağırırdı. Nalan'a dönüp; "Yavuz çayını içti mi?" diye sordu. Nalan: "Evet, içine o ilacı da attım" yanıtını verdi. Murat bu cevabın ardından güvenliklere sıkı sıkı tembih etti: "Her ne olursa olsun Yavuz'un bu akşam dışarı çıkması lazım gerekiyor. Aksi takdirde zarar görebilir." Murat, Nalan ve güvenlikçilerle konuştuktan sonra yukarı çıktı. Yavuz'un odasına girdi. Yavuz uyuyordu. Murat yavaşça yaklaşıp oğlunun alnını öptü ve ona uzun uzun baktı. Sonra saatin geç olduğunu anlayıp onunla vedalaştı. Evden çıkarken Albay onu aradı. "Neredesin Binbaşı?" diye sordu. Murat: "geliyorum" dedi, Albay: "Çabuk ol Binbaşı bugün, takvimlere kazılacak" diye ekledi ve telefonu kapattı.

"Oğlum koş! Koş! Çabuk ol koş!.." Yavuz hemen rüyasından uyan-

dı. Her tarafı terden ıslanmıştı, Rüyasına giren bu kadın da kimdi? Her kimse Yavuz'u uyandırmaya gücü yetmişti. Yavuz biraz su içmek için tam mutfağa inecekti ki birkaç ev uzaktaki camiden sala seslerini duydu. Ne olduğunu anlaması uzun sürmedi imam salanın ardından sebebini açıkladı. Yavuz kulaklarına inanamadı. Askeri darbe girişimi diyordu imam! Yavuz hemen babasını aradı ama cevap veren olmadı. Kapıyı açıp salona inecekti ki kapının kilitli olduğunu fark etti. Dışarı çıkamıyordu. Kapıya vurup, kapıyı açmalarını söylüyordu. Ama kimse ses vermedi. Birkaç kez daha deneyip kapıyı kırmaya çalıştı. Fakat başaramadı. Pencereden sokaklara baktı. Biraz uzaktaki kavşakta tankları ve tanklara izin vermeyen halkı gördü. Herkes evinden çıkıyor, ülkesi elden gitmesin diye savaşıyordu. Hem de korkmadan! Yavuz biran durup düşündü. O ne yapacaktı? Odada durup gün ışığını mı bekleyecekti yoksa bir yol bulup ülkesini mi koruyacaktı? Tabi ki gidip ülkesini koruyacaktı! Bu onun tek arzusu değil miydi, vatanını kurtaracak bir hamle! Yavuz bu düşüncelerinin ardından pencereden aşağı baktı. Yaklaşık üç metre kadar bir yükseklik vardı. Buradan atlaması akıllıca olmazdı. Ama biraz sağındaki ağaca sarılıp inebilirdi. Hemen pencereye çıktı, uzanıp ağacın gövdesine tutundu ve aşağı indi. İnce etraftaki güvenliklere de dikkat ederek kavşağa doğru koştu.

Kavşakta gördüklerine inanamadı, Yavuz. Herkes canla başla savaşıyordu. O anda Yavuz oradaki guruba katıldı ve tankların meclis binasına ilerlemesini engellemeye çalıştı. Ama tanklar durmaya niyetli değildi. Yavuz halkla beraber büyük bir çaba sarf ederek, nereden geldiğini anlamadığı bir güçle tankları sağa devirdi. Darbeciler insanlara ateş açıyordu ama kimsede en ufak bir korku yoktu. Halk askerlerin üstüne yürümeye devam etti. Bir zaman sonra kavşak Türk polisinin yardımıyla darbecilerden arındı. Yavuz o sırada sadece babasını düşünüyordu. Sonra askeriye gitmesi gerektiğini anladı, bu tehlikeli olacaktı ama babası için değerdı. Kalabalıktan sıyrılıp görünmeden askeriye doğru ilerledi. Çok yaklaşmıştı ama içeri giremiyordu. O sırada babasından duyduğu askeriye'nin gizli acil çıkış kapısını hatırladı. Askeriye'nin çalılarla saklanmış çıkış kapısını buldu ve zorla açıp içeriye girdi. Sessizce, karanlıktan faydalanarak ana kumanda merkezine ilerledi. Neyse ki burayı avucunun içi gibi biliyordu.

Merkeze önceden ezberlediği kapı kodunu yazıp girdi. İçerde sadece Albay İsmet vardı. Sessizce ona yaklaştı, Yavuz. Albay bu kişi-

nin Yavuz olduğunu anladı ve belindeki tabancayı çıkartıp Yavuz'a döndü. Yavuz olduğu yerde durdu. Albay loş ışığın altında namluyu Yavuz'a çevirdi ve "Burada ne işin var?" diye sordu. Yavuz hemen: "Babam nerde?" diyerek karşılık verdi. Albay: "O, ülkeyi ele geçirmek için çabılıyor." deyince Yavuz beyninden vurulmuşa döndü. "Benim babam mı, yalan söyleme Albay! Babam nerede?" dedi Yavuz. Albay kahkahayı bastı: "Senin baban düşündüğün kadar temiz değil çocuk!" dedi ve Albay tetiği çekmeye hazırlandı. Yavuz ne yapacağını bilemedi. Ama kendini savunmak amacıyla üzerine atlamayı başardı. Albay ile biraz boğuştu ve elinden silahını aldı. Namluyu hemen Albay'a çevirdi. Albay, "Beni vuracak mısın?" diye sordu. Yavuz hiçbir şey demedi. Albay'a yaklaşip arada biraz mesafe bıraktı ve tekrar sordu: "Babam ne...?" diye cümlesini tamamlayamadı. Çünkü kurşun ensesine girmişti.

Yavuz loş ışığın altında yere yığıldı. Albay, şaşkınlıkla arkadan ona ateş etmiş olan Murat Binbaşına baktı. Binbaşı oğlu olduğunu anlamadığı cesedin üzerinden geçerek Albay'ın yanına koştı: "Efendim, hemen burayı terk etmeliyiz, planımız başarısız oldu!" deyince Albay renk vermeden koştı. Hemen arkasındaysa Murat Binbaşı geliyordu. Albay merkez kapısının yanında Murat'a dönüp; "Oğluna son kez bakmayacak mısın?" dedi cesedi işaret ederek. Murat hemen kafasını çevirip içeriye baktı ve acı bir gülümsemeyle cesede yaklaştı. O sırada Albay birkaç askerle uzaklaştı. Murat cesedin yanına oturdu ve bunun bir şaka olması için dua etti. Ama duaları kabul olmayacaktı.

Oğlunun yüzünü görünce göğsüne bir ağrı saplandı. Murat'ın erlerinden biri yaklaşip endişeyle Binbaşı'nın kolundan tuttu: "Hadi Binbaşı kalk, buradan gitmen lazım..."

Güneş batmıştı ama Murat ya da Martin hala güneşin olduğu yere bakarak anlatıyordu hikâyesini. İhtiyar ne diyeceğini bilemeden susmuş oturuyordu.

Hikâye bitince ihtiyara döndü : "Biliyor musunuz bugün oğlumun doğum günüydü. Kendi öldürdüğüm oğlumun doğum günü! Buranın saatiyle gece on birde oğlum 25 yaşında olacaktı bugün." dedi Martin. Henüz ihtiyar kalkmadan Martin oturduğu yerden kalkıp evine doğru dalgın dalgın yürüdü. İhtiyarsa olduğu yerde taş kesilmişti. Fakat yarım saat sonra bir silah sesiyle irkildi. Bütün köylüler uyanıp Martin'in evine koştı, yerde Türk bayrağıyla, oğlunun resmine

sarılmış şekilde, intihar etmiş olan Binbaşı Murat'ın cesediyle karşılaştılar. İhtiyar ise hala nehrin kenarında oturuyordu. Saatine baktı ve tam on bir olduğunu gördü.

Şafak

Ali Fuat Karaaslan

İzmit - Necip Fazıl Kısakürek Anadolu İmam Hatip Lisesi

Masaya parayı bırakıp dışarı çıkarken attığı adımlar meçhuleydi. Kapının önünde dikildiğinde ise gözlerini kapatmış ve ellerini ovuşturarak kafasını gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Sonrasında ise bütün varlığını dolduran bir ses...

Gökyüzünü kaplayan selayı ciğerlerine doldurduktan sonra başını öne eğip yürümeye başladı...

“Atıldık kurşun gibi kentin alanlarına

Bir kaç put ve taş gördü, birden irkildi beni”

Ara sokaktaki ufak kahvehanenin televizyonu her şeyi görmek için yeterli olmuştu; vakayı herkesin kavraması için yeterli olmuştu. Gayet beliğ cümleler ile maksat gösterilmiş, hainliğin sınırının olmadığı herkese gösterilmişti. Kimin düşman, kimin dost olduğu belli olmuştu...

- Dostluk/ düşmanlık garip kavramlar. Savaş ve barış gibi. Sanki yitirilmeyecekmiş –yahut kaybolmayacakmış mı demeliyim- gibi hissettiriyor insana. Garip. Çok garip..-

Şehrin en büyük alanına kendini atan mahşeri kalabalığın içinde herkes vardı. Genç, çocuk, yaşlı, muhalif, muktedir vesair. Herkes oradaydı. İnsanlar, ve varolmayanlar –yahut varlığı kavranamayacak olanlar- oradaydı. Yani Filistin’deki mazlumun duası o meydana daydı, Somali’deki köylünün duası... Türkistan’ın analarının duası

o meydandaydı, Bosna'nın nenelerinin duası... Mısır'dan Esmaların duası oradaydı, Çeçenya'nın yiğit erlerinin duası oradaydı. Ve evvela, bir mazlumun duası o meydandaydı. Belki Suriyeli, belki Açeli, belki, belki Uzak Asyalı; ama bir mazlumun duası o meydandaydı. Ve Allah'ın yardımını onlarlaydı. Belki mazlumun, belki bir ananın, belki bir çocuğun duasının hatrına; Allah'ın yardımını o meydanda olanlarlaydı.

- Düşünsene, yitirdiklerini kat be kat kazanıyorsun. Öyle bir alış-verişe giriyorsun ki bir verdiğine yediyüz kazanıyorsun. O ne güzel bir ticaret!-

“Bir katılık döşenmiş upuzun bulvarlara

Adım atar atmaz bir donma aldı beni”

Kargış, sela seslerine karışan tekbirler, polis sirenleri ve en önemlisi uzaktan gelen boğuk silah sesleri... Korku değil, endişe vardı genç adamın yüreğinde. Nitekim, korkulacak bir durum da yoktu aslına bakılırsa. Endişe vardı, kaybedecek olmanın, tekrar o eski günlere dönecek olmanın getirdiği endişe. Başörtüsü yüzünden kadınların okullara alınmadığı, 17 yaşında çocukların darağacına çekildiği, “bir o taraftan bir bu taraftan” insanların asıldığı günlere dönecek olmanın getirdiği endişe...

Karşılaştığı manzara genç adamın, çok garip gelmişti kendisine. Vakarını bozmadan alnından damlayan soğuk terleri silerken gördükleri genç adamın, çok garip gelmişti kendisine.

“beton duvarlar arasında bir çiçek açtı,

Siz kahramanısınız çelik dişliler arasında direnen insanlığın..

Şehrin göbeğinde dikileduran bir kıta rezil, ve onların karşısında kıyama geçmiş bir yiğit sürüsü ile karşılaşmış olmak umut veriyordu her gelene. Gençler, yaşlılar, kadınlar ve çocuklar.. Vatanın asıl sahipleri namlunun karşısına dikilmiş duruyordu. -Vatan ne? Vatanın sathı ne?- Sineleri ile namluları büken insanlar şehrin göbeğinde dikilmiş duruyordu. Ölmenin, ölecek olmanın ancak sevinç -bir muştı çağların, zamanın, mekanın ötesinden- vereceği insanlar şehrin göbeğinde dikilmiş duruyordu. Bu ülkenin ortalama insanları orada dikilmiş duruyordu. Bu toprağın asıl sahipleri, işte onlar dikilmiş duruyordu.

- Vasat olmak ne kadar mükemmeldir! Ortada olmak, ortalama

olmak ne kadar mükemmeldir!-

Cebinde bir kefen parası dahi olmayan genç adam şehrin göbeğine geldiğinde çoktan dolmuştu meydan. Yutkundu, ancak boğazı düğümlenmişti. Korku yahut utanç değildi bu his. Potansiyel sonuçları düşünmenin getirdiği bir tedirginlik de değildi. Tarifsiz, gurur ve heyecan veren bir his... "Şehadet kokusu bu olsa gerek." . Kendi kendine mırıldandı genç adam. Ani bakışlarla etrafını yoklayarak kimsenin duymadığından emin oldu ve seri, küçük adımlarla meydanın merkezine doğru yürümeye başladı. Artık düşünmüyordu olacakları. Düşünme ihtiyacı da hissetmiyordu aslına bakılırsa. Katıksız bir sorumluluk bilinci ile yapıyordu yaptığı her şeyi. Bir ahdi varmışçasına kati adımlarla ilerliyordu. Namlunun, şehadetin, şahitliğin üzerine doğru kati adımlarla ilerliyordu...

Elini havaya kaldırdı, ancak aynı süratle de indirdi. "Teslimiyet Hakk'adır!" Bu sefer yüksek sesle söylemişti ve defaatle tekrar ediyordu. "Teslimiyet Hakk'adır!". Teslim olup merhamet dilemeyecekti. En ön saftaydı, teslim olamazdı. Namluya sinesini siper etmişti ve geri adım atmayacaktı. Kararlıydı, vakurdu. Kaybedeceği hiçbir şey yoktu. Zor değildi cebinde kefen parası olmayan biri için her şeyi yüzüstü bırakmak. Nitekim olsa bile düşünce değildi. Genç adamın zihnindeki tek düşünce şehadetti. Kalbindeki tek duygu gurur ve huzurdu.

"Allahuekber!" Yalnız değildi genç adam. Kol kola girmiş onlarca insan, hep bir ağızdan tekbir getirip namlunun üzerine yürüyordu. Ve arkadan gelen onlarca saf. "Allah..."

- Yalnız mıyız, yoksa yalnızlığımızı bahane edip uzaklaşıyor muyuz? Gerçi, neyden uzaklaşıyoruz ki? Kendimizden ne kadar uzaklaşabiliriz? Nefsimizden ne kadar uzaklaşabiliriz? Allah'a yaklaştığımız ölçüde sanırım. Allah'a yaklaşmak... Biz becerebiliyor muyuz bunu acaba? Ne kadar yaklaşabiliyoruz? O gece yaklaşabildik mi, yoksa yaklaşanların hatrına mı muzaffer olduk? Allahuâlem.-

"Parça parça bir yürek delik deşik bir bağır

Bir beş değil sevgili bin kurşun deldi beni"

"Önce bir damla kanın düşün toprağa..."

Genç adam olduğu yere yığılırken çoktan aydınlatmıştı geceyi bir

damla kanı ile. Soğuk betona çökmüş, göğsünden vücudunun her bir zerresine yayılan sıcaklığı hissediyor; kavrıyordu. Kulağında yankılanan sesleri duymazdan geliyor; algılamak, kavramak istemiyordu. Mesuttu. Gözlerini çoktan kapamış, yüzüne tebessümünü takınmıştı. Düşündü; acaba hayat ne kadar değerliydi, yahut değersizdi? Düşündü; acaba hayal ne kadar değerliydi, yahut ne kadar değersizdi? Kocaman –ki aslında ufacık- ömür ne kadar değerliydi? İnsanın canı, her şeyden sakındığı camı ne kadar değerliydi? Bir çocuğun geleceğinden, bir ananın bir damla göz yaşından daha mı değerliydi? Olmamalıydı. Olamazdı...

Artık iyice eğilmiş, yere uzanmamak için ellerini asfalta dayamıştı. Son bir kez yutkunmaya çalıştı. Olmadı. Bir kez daha denedi, yine olmadı. Boğazı düğümlenmişti. Biraz daha gülümsedi, sulan gözlerini silmek için sağ elini kaldırmaya çalıştı, ancak nafiye. Kilitlenmişti. Etrafındakileri duyuyordu; ancak idrak edemiyordu. Hissizleşmişti. Ağzını açtı, birkaç damla kanın süzüldüğünü hissetti ve dehşet bir acı ile öksürdü. Bitmişti. Bütün çileleri, bütün dertleri buraya kadardı. Pişmanlıklar, bütün gururlanmalar vesair... Hepsi buraya kadardı. Hayat, buraya kadardı...

“Eşhedü...”

3 ay önce

“Şehadet niçin ödüdür? Sonunda cennet olduğu için mi? Yoksa başka bir sebebi mi var? Bana sorarsanız, şehadetin ödül olmasının sebebi cennet değildir. Şehadet ödüdür; çünkü insan için zirve noktadır, ve şehit olan insan –tabiri caiz ise- zirvede bırakmıştır. Allah, o insanın daha fazla hata yapmasına izin vermemiştir. Şehadetin ödül olmasını buna bağlıyorum ben.”

Allah, doğruların yardımcısıdır...

Gömlek ve ay Bardağı

İrem Kurt

Sakarya - Kocaeli Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bugün günlerden 14 Temmuz 2016, benim doğum günüm. Bu arada ben Mete, bugün 10 yaşına bastım. Çok mutluyum, ailem bana doğum günü sürprizi yaptı. Babam bana asker üniforması almış. Görür görmez giydim, geçtim aynanın karşısına. O üniformanın içinde kendimi gerçek bir asker gibi hissettim, sanki her an canımı verebilirdim bu vatan için. O an kendime bir söz verdim: Büyüyünce asker olacaktım ve inşallah bu dünyaya şehit olarak veda edecektim. Asker üniformamla babamların yanına gittim, babam şimdiden bana gururla bakıyordu, annemin gözleri dolmaya başlamış, burnu ve yanakları kızarmıştı dokunsam ağlayacak gibiydi. Çok yakışmış oğlum, demekten başka bir şey demediler ama ben gözlerinden çok şey anlamıştım, bana bu yetmişti. Benimle gurur duyorlardı.

Babamın almış olduğu malzemelerle annemin yapmış olduğu pastayı kestim ve yedik. Annem, ben pastayı keserken babamla fotoğrafımızı çekmiş, çok beğendim. Biraz daha eğlendikten sonra uyumak için odalarımıza dağılırken babam beni yanına çağırđı, gel oğlum bir sarılayım sana, dedi ve sarıldık. Babama sarılırken içim hep huzur dolar. Yüzümü kaşındırsa da rahatsız etmeyen, uzun siyah sakalları ve boyuna yetişmek için parmak uçlarımda durmaktan canım acısa da hiçbir şey umurumda olmazdı. Oracıkta uyuyabilirdim sanki. Babamla sarılmamız bittikten sonra odama geçtim ve yatağıma yattım, çabucak uykuya daldım. Rüyamda gördüklerim ise

çok karışık. Ben ağlıyordum, annem de benimle birlikte ağlıyordu. Yanakları ve burnu kızarmıştı her ağladığında olduğu gibi. Rüyamda herkes vardı ama babamı görememiştim. Annem babam için ağlıyor olabilirdi.

Sonra uyandım, her sabah olduğu gibi kahvaltımızı yaptık. Babam ise gitti, annemle ben de alışverişe gittik. İşimiz bitince eve döndük. Babam henüz işten gelmemişti. Annem temizlik yapmaya başlamıştı ben de video izliyordum, internet yavaşlamıştı, elektrikler de gidip geliyordu. Televizyonda hep haberler vardı bende oyun oynamaya başladım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile, akşam olmuştu. Babam işten eve gelmişti, biraz telaşlı görünüyordu. Akşam yemeğini yemek için masaya oturduk, babam çok fazla yemeden kalktı masadan. Artık kesindi yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ben de kalktım, babamın ve annemin yanına gidip oturdum. Televizyon izledik ve zaman yine çok çabuk geçmişti. Annem, hadi oğlum uyku vakti, diyerek beni yatırdı. Onlar biraz daha oturacaklardı. Ben odama uyumaya gittim. Mışıl mışıl uyuyordum, ta ki o korkutucu sesi duyana kadar... Yer sallanmıştı o sesle birlikte, yataktan kalkıp içeri gittim babam hazırlanıyor, annem ağlıyordu. Annem babama gitme, diyordu; babam olmaz, gitmek zorundayım, dedi. Annemin anlından öptü, bana sarıldı, kapıdan çıkmadan önce annen sana emanet oğlum, aslan parçam, dedi ve kapıdan çıkıp gitti. Ağlamaya başladım. Kafam karışmıştı. Babam o sesin geldiği yere mi gidiyordu? Babama bir şey mi olacaktı? Annem neden ağlıyordu? Anneme ne oluyor? diye sordum, bir şey yok dedi ve tekrar aynı ses geldi art arda uçaklar geçiyordu ve ilk defa bu kadar yakın uçuyorlardı bize. Annem dua etmeye başladı. O gece babam eve gelmedi, annem hep ağlıyordu televizyonda hep darbe oluyor diyorlardı, darbe neydi? Anlam veremedim. Haberde birkaç insanın hayatını kaybettiği söyleniyordu. O an dışarıda olan babam aklıma geldi. Onlardan biri babam olabilirdi ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu çılgınlık atıyordu ruhum ama kimse duymuyordu. Babamın aslan parçasıydım ama o an bir yavru kediden farksızdım, çok korkuyordum. Babam hâlâ eve gelmemişti. Ertesi sabah haberde şehit olanların isimlerini söylüyorlardı, babamın da adını söylediler, annem duyunca çıldırmıştı, ağlıyordu ve ben tek kelime edemedim. Birden kapı çaldı, annem biraz da olsa kendini toparlayıp kapıyı açtı. Gelenler iki tane polisti, üzgün duruyorlardı. Anneme baktılar, sonra gözleri yere baktı, başları öne eğildi. Annem anlamıştı. Polislerin ağzı kilitlenmişti sanki

sadece başınız sağ olsun, diyebilmişlerdi.

Annemin gözünden süzülen yaşlar gittikçe artıyordu, ayakta dahi zor duruyordu. Annem ağlıyordu, benim elimden bir şey gelmiyordu ama artık toparlanmam gerekiyordu, çünkü ben şehit olmuş bir babanın aslan parçasıydım şu andan itibaren aslan olma zamanı gelmişti. Evet, yaşım küçük olabilirdi ama kalbim cesaret ve vatan sevgisiyle doluydu.

Annemi kolundan tutup destek olarak koltuğa oturttum ve şunları söyledim: Anne, anneciğim sil artık gözyaşlarını bize ağlamak yakışmaz. Ölülerin arkasından ağlanır. Benim babam ölmeye ki anne! Sen derdin ya hep şehitler ölmez diye. Benim babam şehit oldu anne, ölmedi. O gökyüzündeki şehitler ordusuna katıldı artık oradan koruyacak bu vatani. Bize düşen ise sadece göğsümüzü gere gere vatan sağ olsun demek ve geride kalanlara dua etmek...

Annem ben konuşurken hayretle bakıyordu, o da benim gibi 10 yaşındaki bir çocuk bunları nasıl söyler diyerek hayret ediyordu. Gözlerinde hem hüznün hem de gurur vardı. Bunları söyleyebiliyordum çünkü ben o gün çok büyümüştüm. Evet, belki yaşım hâlâ aynındı ama zihnim çok değişmişti. Çok düşünüp, az konuşuyordum babam gibi. Kalbim üzüntüden parçalansa da belli etmemeye çalışıyordum. Babam da öyle yapardı, annem üzülmesin diye. Artık ben de öyle yapıyordum, içime ağlıyordum, çığlıklar atıyordum ama kimseler duymuyordu.

Bugün günlerden 21 Temmuz. Babam yine yok. Tam bir hafta oldu. Annem, babamın yokluğunu kabullenememişti ama benim için, beni ayakta tutabilmek için güçlü görünmeye çalışıyordu. Sabah bana günaydın, dedi ama bu evde babam yokken gün aymazdı, aymadı...

Annem mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Hazırladığında beni çağırırdı, birlikte masaya oturduk. Ben her zamanki yerime oturdum, annem de kendi yerine oturdu. Babamın yeri boştu. Masada üç tane çatal, kaşık, tabak ve bardak vardı. Annemin gözlerine baktım, neden diye sorarcasına anladı ve şöyle dedi:

- Baban ölmedi oğlum.

Bu cümle bana yetmişti, tek bir kelime edemedim. İçim acıyordu. İnsanın içi acır mıydı hiç, acıyordu işte...

Bugün eve sürekli akrabalar ve komşular baş sağlığı dilemeye geliyorlardı. Kuran-ı kerim okunup dualar ediliyordu. Biliyordum ki bugün bütün şehit evlerinde aynı manzara vardı. Duygular karma-karışık, insanlar baş sağlığı mı dileyecek, yoksa gurur mu duyacaklar babamın o gece gösterdiği cesareten dolayı bilemiyorlardı.

Taziye gelen amcalar arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Ülkenin zor durumda olduğunu, darbe girişiminin devam ettiğini söylüyorlardı. Tabi ya, biz kendi derdimize düşüp ülkenin durumunu unutmuştuk, bir haftadır televizyonu da hiç açmamıştık. Hainlere karşı mücadele eden herkesin Allah yardımcısı olsun, diye geçirdim içimden. Biliyordum ki çocukluğunu savaşta ki kahramanlıkları, zaferleri dinleyerek geçiren bir milleti kimse korkutamazdı. Bu ülkede babam gibi daha nice kahramanlar vardı.

Akşam olmuştu, herkes gitmişti. Koskoca evde annemle bir başımıza kalmıştık yine, artık annemle beraber yatıyordum. Çünkü artık babam yoktu ve korkuyordum. Annemle birlikte yatağa yattık. Ben babamın uyuduğu tarafta uyuyordum. Yastıkta babamın kokusu vardı, yastığa sarılarak uyudum. Keşke babamın kokusunu bir şişede saklayabilsem, diye geçirdim içimden. Çünkü babamın yüzünü unutsam fotoğrafları vardı ama ya kokusunu unutursam...

Babam o gün bu yastığa son kez yatmıştı. Hâlâ izi vardı yastıkta, bozmamaya çalışıyordum. Babam o gün son kez sarıldı, son kez oğlum, dedi bana. Bunları son kez yaptığını bilsem bırakır mıydım hiç ellerini, yatar mıydım ondan ayrı, izin verir miydim gitmesine. Keşke diyorum, keşke bilseydim önceden belki bir şey değişmeyecekti ama daha çok severdim babamı, beraber uyurduk belki, doya doya çekerdim içime kokusunu, aslan parçam derdi bana.

Evet, bunlar da yetmezdi belki ama biraz daha görmek isterdim seni babam.

Özledim baba, çok özledim. Kokunu özledim, sesini özledim, bana oğlum deyişini özledim en çok. Evin her yerinde senin izin var, dolabında kıyafetlerin. O en sevdiğin gömlek hâlâ ütülü, gitmeseydin onu giyecektin sabah işe giderken, anneme ütületip dolaba asmıştın. Çay içtiğin bardak hâlâ camın kenarında. Sen çayını camdan dışarı bakarken içmeyi severdin, bardak da orada kalırdı, hep unutturdun. Annem de kızardı sana.

Biliyor musun baba, annem bu sefer kızmadı, almadı oradan bar-

dağı, sen camın kenarında çay içiyormuşsun gibi hep.

Sabah oldu yine, bugün de yoksun baba. Yokluğunla yüz yüze-yim. Sanırım bunu kabullenmem gerekiyor. Çünkü her sabah kalktı-ğında bir umutla evde seni aramak çok zor, arayıp bulamamak çok zor baba...

Allah'ın Muradı Oldu

Hilal Demirhan

Kocaeli - Gebze Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

1 5 Temmuz sabahı, babamın; “Haydi hazırlanın, denize gidiyoruz” çağrısıyla kardeşlerimle birlikte oturma odasında buluştuk. Sevinçle “Hazırlık yapalım mı?” bakışımı babam hemen hissetti ve “Evet, evet, gidiyoruz. Hazırlık başlasın...” Sevinçle odalarımıza dağılıp; çantalarımıza havlularımızı, gözlüklerimizi yerleştirmeye başladık... Güneş, öyle güzel parlıyordu ki o güneşi kaybetmemek için hazırlanmamız ve yola çıkmamız çok uzun sürmedi... Huzurlu, mutlu ve eğlenceli bir gün yaşamak. Üstelik ailece...

Geldiğimiz yerin bir tarafı dağ, ağaçlık, yeşillik, diğer tarafı uçsuz bucaksız masmavi denizdi... Kumsalda, güneş tepemizde, deniz kıpırtısız... Harika bir görüntü hakimdi. Koca bir dağ, hemen ucu deniz... Gök mavi, yer yeşil... Ne güzel düzen kurmuşsun Rabbim, ve ne güzel nimetlerin olduğu bir ülkede bizi var etmişsin diye tefekküre dalıp gittim...

Akşam üzeri, o durgun denizin kıpırdanışı, hafif rüzgarın esişi, dalgaların kıyıya vuruşu, eve dönme vaktimizin gelişini haber verir gibiydi... Babamın, “gidiyoruz çocuklar” diye seslenişiyle, toparlanmamız ve eve dönüşümüz başladı...

Yorulmuştuk. Evimiz, sukûnet ve dinlenmek için, ne güzel bir yerdi... Günlüğümü elime alıp, 15 Temmuz sayfasına yazmaya başlayacaktım ki... Annemin telefonuna gelen bir mesaj, babamın haberlerdeki “Köprü tanklarla kapatılmıştır” yazısını okuyuşu, kalemimi

bırakarak;

- Ne oluyor baba? Diye sormama sebep oldu...

Gözlerindeki hayretin, dehşetin sebebini kavrayamamıştım. Trafik durabilir, kötü bir mesaj gelebilirdi. Lakin aynı bakışlarla bakmaları, beni daha çok endişelendirmişti... Aynı düşünemeyebilirlerdi, ama emindim. Aynı şeyi hissediyorlardı.

- Yeter artık! Yine mi aynı acılar mı yaşanacak, yine darbe mi yapılıyor bu millete?, diye bağırarak dışarı çıkan babamı görüyordum. Kapının sesi hala kulaklarımda...

Annem... Canım annemi ağlarken görmeyen ben, hüngür hüngür ağlarken görüyordum... Hiç konuşmuyordu... Kalktı, Kur'an-ı Kerim'i aldı... Fetih suresini okumaya başladı... Devamlı okuyor, ağlıyordu...

Televizyona baktığımda işin vehameti ortaya çıkıyordu. Tanklar daha üç saat önce üstünden geçtiğimiz yollarda ilerliyordu. Geceyi ve karanlığı canlı canlı yaşıyorduk...

- Anneciğim, ne olur kendine gel, bir şey söyle...

Konuşmadan odasına kapandı anneciğim...

Televizyondaki haber spikerinin, “ Asker yönetime el koymuştur” ifadesi, eskilerde kalmış bir askerin ifadesinden daha başka bir şeydi... O zaman siyah beyaz gördüğüm resmi, bu gecenin karanlığında o kadar net görüyordum ki... Dışarıdaki sesleri, bağırtıları, korna seslerini duyduğumda yüreğimin acıdığını hissettim. Çünkü üzüntüden kendinden geçmiş annemi bu sesler daha da ümitsizleştirmişti. Annem;

- Suriye değiliz! Biz Suriye değiliz! Diyordu.

- Anneciğim ne olursun ağlama bu savaşın sesi değil. İstiklal'in, İstikbal'in sesi.

Ama annemin beni anlayacak hali kalmamıştı. Bu ümitsizlik hali beni de etkisi altına almıştı. O anda aklıma, Peygamber efendimiz(s.a.v.) ile Hz. Ebubekir'i teselli eden, kalp atışımı sakinleştiren efendimiz; “ Korkma, Allah bizimle beraberdir.” ayeti aklıma geldi. İçimi bir sukûnet kapladı. Abdestimi aldım. O esnada minarelerden ilk defa bu saatte sela sesi duyuyordum. Sanki içimde yanan ateşi, üzüntüyü bir bardak su içer gibi söndürmüştü.

Vatanımın bölünmez bütünlüğünün, milletimin dik duruşunun

ve korkusuz kahramanlarıyla dolu oluşunun, bir sesleniş ve yakarış-la, bir çağrıda birleşeceğine şahit oluyorduk...

- Milletimi, illerimizin meydanlarına çağırıyorum. Milletçe ha-valimanlarına toplanalım. Bu azınlık, toplarıyla, tanklarıyla gelsin. Bunlara gereken cevabı hep beraber verelim. Bende Başkomutan olarak meydanlara geliyorum...

O an bir tarihin yaşandığını ve tarih yazıldığını anlamıştım. Türk bayraklarıyla Türkiye ayağa kalkmış, yurt müdaafası başlamıştı. Bu yaşadığının çok başka bir şey olduğunu biliyordum. Bilmediğim, tahmin bile edemediğim, anlayamadığım tanklarla, uçaklarla elle-rinde bayrak olan insanların üzerine ateş açılmasıydı...

- Allah, Allah!

- Allahuekber!

Dua... Sela... Bayrak...

"Çanakkale mahşeri miydi ya Rab! Büyük bir imtihan veriyorduk. Biz kimle imtihan oluyorduk? Yoksa vatanımızı yeteri kadar seve-medik mi? Bu güzel vatani hak etmediğimiz için mi bizden alacaksın Allahım?" diye ağlamaya başladım...

Bugün deniz kenarında düşündüklerim aklıma geldi. Denizin dalgaları ne kadar büyük olursa olsun, dağ yine dağ gibi duruyordu. Hırpalanıyor inciniyordu belki. O haşin dalgalara dağlar geçit vermi-yordu. Dağ vatanım olmuştu benim. Dağ halkım olmuştu. Yıkılmaz, dimdik ve destansı duruşuyla, vatani vatan yapan değerler bütünü-yle, hainlere karşı, düşmanlara karşı duvar olmuştu. Bedel de öden-mişti. Yüzlerce şehit, binlerce gaziyle... Tek yürek olmak, yalnızca bu millete hasmış öğrendim...

- Şükürler olsun Allah'ım, diyerek annemin yanına gittim.

- Anne, artık üzülmeceğiz. Kahraman halkımız, askerimiz, poli-simiz korkmadan darbecilerin karşısında durdu. Artık kontrol, Türk halkının elinde... Çoğu teslim oldu. Anne...

Annemin solan yüzüne can gelmeye başlamıştı. Ümitsizlik hali gitmiş, yerine cesaret gelmişti.

- Bayraklarımızı alıp, bu kutlu zaferi biz de yaşayalım kızım, di-yerek sokağa çıktık.

Şehitler verilmiş, toprak yine şehit kanlarıyla sulanmıştı... Rab-

bimin, gönülleri bir yöne çevirmesiyle evliyaların, Allah dostlarının dualarıyla milletini, vatanını, devletini küçümseyen hatta yok sayan bu sefillerin tuzaklarından Allah bizi kurtarmıştı...

16 Temmuz sabah ezanı okunuyor.. Kendimi gerçek bir vatanda, emniyette hissederek namazımı kıldım. Masada duran günlüğümün 15 Temmuz'u gösterdiğini ama hiçbir şey yazmadığını gördüm. 15 Temmuz'un yazmakla bitirilemeyecek bir gün olduğunu yaşayarak öğrenmiştim. Sayfayı çevirdim. 16 Temmuz'a sadece şunu yazdım:

“Allah'ın muradı oldu.”

Bir Askerin Ağzından 15 Temmuz

Ecmel Sadıkoğlu

Rize - Şehit Onur Kılıç Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir farklılık, sanki yavaştan yavaştan hazırlanılan bir sır hâkimdi bu gün her yerde. Sanki mevsim sır, ay sır, gün sır. Sanki bu gün silinmiş tekrar yazılmak üzere tarihe.

Kendisi gibi pek çoğu kıyafetlerine sinecek kadar yoğun bir garipseme hissini esiri gibi kurtarıcısı olacak açıklamayı arayan gözlerle sağı ve solu inceliyor, bir yandan da haberdar olmadığı şeylere sitem ve alışılmışlıkla umursamaz tavrını kaybetmemeye çalışıyordu.

Hazırlanılmış bir hareketlilik başladı aralarında. Ama heyecandan fark bile edemedi komutanlarının sahte telaşlarını. Her şey hazırlanmış! Galibiyet, ellerini uzatsalar avuçlarının içine düşecekmişçesine yakındı. Genç bir askere kim anlatabilirdi ki hazırlanmış bir oyunun figüranı olduğunu. Canını ortaya koymuş, vatana adanmış bir erkek çocuğuna kim söyleyebilirdi; kandırıldığını, kullanıldığını.

Boğuk bir sesin farkındaydı ama duymaktan çok uzaktı. Kalp atışlarının sesi diğer her şeyi susturuyordu. Ama zihni yeterince açık, sanki duymaktan ziyade bir ilham gibi düşüyordu kalbine: "İstanbul saldırı altındaydı! Köprüyü tutmak gerekti. Ne pahasına olursa olsun kimse geçmeyecek!.. Kimse geçmeyecek..."

Sanki çakmakla yüreğinin ucunu yakmış gibi birisi, hem bir terdirginlik hissetti hem de kıvranmasına yetecek kadar büyük bir he-

yecan... Ayakları sanki yere basmıyor, sanki kendisi yürümüyormuş gibi bir hal çöktü üstüne. Bu köprünün üzerine ne zaman ulaştığını bilmeyeceği bir hızla sürüklenmişti. Düşünmeden, sadece emirleri uygulayarak sürüklenmişti.

Ellerinin titrediğini hissetti. Öncekiler gibi değildi sanki bu görev. Baktığı herkesin gözlerinde sanki bir buğu, nefeslerinde bir sektelik varmış gibi... Nefes nefese sanki etrafındakiler ve bir parça tedirginlik bir parça galibiyete hazırlık üstlerinde... Kaşlarını çattı. Öncekiler gibi değildi sanki bu görev...

Ve şehrin pek çok yerinden sela sesleri yükseldi. İlk gariptedi. Sonra idrak etti. İstanbul saldırı altındaydı. Halk uyarılıyordu. Ve kendisi halkı korumak için oradaydı. Ne güzel histi bu. Ne güzel sorumluluk... Nereden bilebilirdi selayı okutanın kendisi olduğunu?

Gelen var!.. Gelen... Halk? Gösteri için mi? Ama hayır! Hiç kimse geçemezdi! Hiç kimse...

Ve bir emir... "Ateş edin!" Ne? Kime? Az önce korumanın verdiği sorumlulukla bile mutlu olduğu insanlara mı? Ne saçma iş! Gözleri doldu hafiften. Bu emre asla uyamazdı. Kendi düşünceleri içinde kaybolup giderken aylardır sırtını yasladığı arkadaşları havaya ateş etmeye başladı.

Bir ferahlama hissetti. Ateş edilen yerle kendi anladığı yer birbirinden ne kadar da uzak gelmişti bir an gözüne. Oysaki birkaç açıdan ibaretti arada ki fark ve birazdan o da kapanacaktı. Şu anda bütün bunları bilmemenin verdiği huzur ve biraz da mutlulukla havaya ateş eden arkadaşlarına eşlik etti. Dışardan bakan birisi bundan zevk aldığını sanırdı.

"Geri çekilin!"

Kimsenin geri çekildiği yoktu. Nesi vardı bu insanların böyle? Neden azalmak yerine artıyorlardı? Onları korumaya çalıştığımızı anlamaktan bu kadar mı uzaktılar?

Ve aradaki fark kapandı. Artık kurşunların hedefleri eller, kollar, bacaklar hatta bazen gövdeler. Nesi vardı bu insanların? Aylarca hatta kimilerinin yıllarca koruduğu insanlardı karşındakiler. Nasıl ateş edebilirlerdi?

Elleri titredi. Bu emre asla uyamazdı. Asla vuramazdı onlardan birini. Hatta bundan öte namluyu bile çeviremezdi. Dilinden tekbir

sesleri yükselen kardeşlerine boyun eğmekten başka hiçbir şeye gücü yetmezdi. Kendini; kendisine güvenenlerin eline bırakmaktan, onlara güvenmekten başka hiçbir şeye gücü yetmezdi.

Çılgınlık arasında vurulmuş insanlardan beter haldeydi. Yürümeye, ayakta durmaya, silah tutmaya takati kalmamıştı. Hatta düşünmeye bile yetecek enerji bulamıyordu içinde. Bir tercihten öte bir ihtiyaçla güvenmek istiyordu. Aylardır koruduğu insanların limanına sığınmak, bu defa korunanın kendisi olmak istiyordu.

Emirler bitmişti onun bedeninde. Sadece halk vardı. Sadece vatan...

Ve kendini bırakanlardan oldu. Kurtulanlardan... Hatırlamak istemeyeceği kadar berbat bir günü, unutamayacağı kadar çok hatırası olmuştu. Ne tezatlık Allah'ım? Ne içinden çıkılmaz bir döngü? Üzerine ağır gelen yükü hafifletmenin bir yolunu bulmuş gibiydi.

Bir rüyaydı bu olanlar artık onun için. Ne yaşanmış ne de unutulmuş...

Şehit Olmak

Erdem Malcağız

Mersin - Yenişehir Proje İmam-hatip Lisesi

Yürüyorum... Belki de sonsuzluğa? Rengârenk bir siyahla kaplanmış dört bir yan. Ne bu, mutluluk mu? Huzur mu? Yoksa korkunç bir şey mi? Korkmuyorum ki... Her taraf siyah bir aydınlıkla doluyor. Ne oluyor anlamıyorum. Güvende miyim? Bunun ne önemi var ki?

Birden uyanıyorum. Oh be rüyaymış? Tam olarak ne gördüğümü hatırlamaya çalışarak, karıncalanmış beynimdeki uyuşukluğu çözmeye çalışıyorum. Başaramıyorum.

- Ali! Hadi oğlum sabah namazını kılalım.

Birisi bana sesleniyor, galiba babam. Abdesti alırken üşümüyorum, TEMMUZ'un ortasında neden üşüyeyim ki? Namazı kılınca hazırlanıyorum. Kahvaltımı yapıp evden çıkıyorum. Benim için " iş " ten çok daha fazlası olan görevimin başına...

- Hayırlı sabahlar tertip.

- Hayırlı sabahlar.

Bir süre havadan sudan konuşuyoruz. Mersin'in havası ve suyuna değmeden son bulmayacağından adım gibi emin olduğum bu kısa, fakat samimi konuşma çavuşun gelişiyile yarıda kalıyor.

- Hayırlı sabahlar evlatlar!

- Hayırlı sabahlar çavuşum!

Gülümseyerek cevap veriyorum, her zaman yaptığım gibi. “Mutluyum.”

- Senin kadar mutlu bir asker görmedim.

- Neden üzüleyim çavuşum, üzülecek bir şey mi var ki?

- Neden her zaman gülüyorsun, gülünecek bir şey mi var?

Bu sözüne ikimiz de gülüyoruz, demek ki varmış.

“Hadi arkadaşlar hazırlanın, akşam tatbikat var.”

Bir anda bütün mutluluğum uçuyor. Ne oldu bana! Mutluydum az önce. Nereye gittiniz tebessümlerim? Neden uçup gittiniz benden? Neden yerinize korku ve endişe geçti? Böyle ani değişimler ruh dünyama pek de tanıdık değil. Şu rüya... Hatırlamıyorum ki... Kasvetli, bunaltıcı aynı anda da en güzel Cennet bahçesini vaat eden bir müşfik ses kadar hoş... Bir rüyadan fazla bir manası olmasa gerek... Yine de hayallerimin kapısının önüne getirip bırakıyor beni. Hayal ve rüya iki öz kardeş ne de olsa...

Hayallerim ve onların arasında en büyüğü: Şehit olmak. Nicelelerini öğütmüş şu koca değirmenden öylesine gelip geçen milyarlardan biri olmak yokluğundan, hiçliğinden, boşluğundan kurtularak, sonsuzlara yelken açmak... Bu, bende askerlik mesleğini seçişimle beraber uyanmış taze bir hevsten fazlası! Çok küçük yaşlarda bayrağın tabutuna yakıştığı dağ gibi bir yiğidin, amcamın cenazesinden farkına varmışım şehit olmak istediğim. Şehit olmak şu aziz topraklarda bir kuru, cansız bedenden fazlası olarak yok olmak, eriyip toprağa karışmak... Yoklukta sonsuz varlığa yetmek... Cennete göz açmak... Bedenin düştüğü toprağı cennet yapmak... Geride kalan cennetliklere umut olmak, ümit vermek... Dünyada da yapılacak çok iş var. Olsun bunlar da zaten o hayalin gerçekleşmesi için değil mi? Yapamayacağım, üstesinden gelemeyeceğim hiç bir şey yokmuş gibi hissediyorum ve hemen peşinden de kollarımı bir mengineye sıkılmışçasına mecalsiz bırakan bir yorgunluk... Allah Allah... Allah'a sığınıyorum.

Gün boyu dairede bir karışıklık hakim. Telefon trafiği yoğun... Ruhumu ve bedenimi saran tatlı bir uyuklama hali...

Akşam harekete geçiyoruz. Teçhizatlı askeri araçlarla, hatırı sayılır bir kalabalık halinde bir yere doğru gidiyoruz. Nereye gittiğimiz tam olarak söylenmedi. Ancak rütbelilerimizin yüzünden kolayca

okunabilecek bir gerginlik dalgası, gittikçe artan ve neticede endişeye dönüşen bir tarzda bize sirayet ediyor. Herkes rütbesi nispetince gergin ve endişeli... Çavuşlar soru sorabilecek cesareti kendinde bulabilen bir kaç hatırlı erin sorgusundan bunalmış. Herkesi tersliyorlar. "Emir komuta zinciri içerisinde hareket edilecek! Görev gizli! Kimse soru sormasın!"

- İçmeyin şu zıkkımı be tertip.
- Ne yapalım tertip bırakamıyorum, bağımlı olmuşuz.
- Çavuşum sen de bir şey söylesene.
- Ne söyleyeyim Ali, ben de içiyorum.

Herkesin yüzünde gerginliğin gölgelediği belli belirsiz zoraki bir gülümseme... O an hiç kimse ne olduğunu bilmiyor. Kimse keyifli veya huzurlu olduğu için gülümsemiyor. Herkes bir çaresizliğin, bir ümitsizliğin, bir endişenin içinde buluyor kendisini.

- Nereye gidiyoruz?
- Bilmiyorum.

Kendimle konuşuyorum galiba.

- Araçlardan iner inmez tatbikat düzeni alın, emir komuta zincirinde hareket edilecek!

Havasız aracın ufak camından geldiğimiz mevkiyi görmeye çalışarak doğruluyorum. Yola çıktığımızdan beri ne kadar zaman geçti?

Burası... Bilindik tatbikat alanlarından birisi değil. Üstelik çok tanıdık. Hani evimin bahçesi kadar... Karşılaştığı gözlerde kendini teskin edip, sorularına cevap bulacağı bir mana arayan er Necip'in gözlerine rastlıyor gözlerim, cama sırtını vermiş, yüzü bana dönük... Dizleri dizlerime dokunuyor.

- Eğil de kardeş bakayım nereye geldik.

Burası yabancı bir yer değil. Bu işte bir bit yeniği...

- Aşağıya! Araçlardan aşağıya inin! Tatbikat düzeni alın! Silahlarınızı kontrol edin!

Karga tulumba indirildiğimiz araçlardan komutan olduğunu anlamak için omuzlarına göz atmaya ihtiyaç duymadığım merhametsiz bir üst rütbeli sesiyle ileriye, daha ileriye sevk ediliyoruz. Bu andan

sonrası kâbus... Bir kâbus... Mavi; şaşkırtan, nefes aldırmayan, boğan bir mavi, kırmızı; yakan, acıtan bir kırmızı kâbus...

Köprüye geliyoruz. Hani şu Boğaz Köprüsü'ne. Niye geldik buraya? Kimsenin bir şey bildiği yok. Hepimizin tek bildiği şey kötü bir şeylerin olduğu. Hislerimiz sağ olsun!

İlerleyişimiz duruyor. Köprünün ayağından orta kısımlarına doğru ilerlemeye çalışan insanlar çarpıtı bir anda gözümü. Bunlar! Rengârenk giyimli, çeşit çeşit insanlar. Elllerinde silah yok.

Sürekli anons yapılan megafonun cızırtısı ile karıncalanan beynimin tüm enerjisini gözlerime yoğunlaştırıyorum. Bunlar, bu gelenler kim? Biz neden buradayız ve bu göğsüme artık sığmayan iç sıkıntısı neyi anlatıyor bana?

Şahadet böyle acı bir şey miydi? Oysa ben gönlümü ulvi duygular sarar, benliğimi sonsuz bir huzur kaplar sanıyordum.

Ben, her gün göreve şehit olmak duasıyla çıkan ben, Ali... Ben şehit olmaya and içmiş Ali... O gün, o amcamın mezarı başında resmini seven oğluna yaş dolu gözlerle bakarak "And olsun! Ben de böyle ..." diyen Ali...

Kalabalık yaklaşıyor. Elllerinde ne tuttıklarını görebilsem... Bir isyan, bir saldırı mı var, dünden bu güne?

Boğazın mavisi boğazımı sıkarcasına boğuyor beni. Can çıkması kadar kısa ve ani gözümü kırmızılar iliyor. Aşık olduğum bu kan kırmızısı, gelenlerin ellerinde, sırtlarında... Türk bayrakları bunlar. Bu ileriye attıkları her adımda megafondaki merhametsiz üst rütbeli sesini kudurtan, bu bayrağı sırtında ve göğsünün üstünde bize doğru ilerleyen, haykıran kalabalık...

Beynim kafatasımın sınırlarını zorluyor şimdi. Bu... İhanet... Ölmeliyim şu anda. Silahımı kendime döndürüp, kendi kendimi öldürmeliyim. Ben, Ali... Ben on iki yaşında şehitlik sevdasına düşmüş zavallı Ali. Ben bu hale nasıl düştüm?

Yeniden mutlu olmak, gülümsemek istiyorum.

Bize köprüden kimseyi geçirtmememizi söylüyorlar. Neden? Sivil insanlar bize bağıyor. Hakaret ediyorlar, hatta bazıları küfürler yağıdırıyor. Biz bunu hak edecek ne yaptık? Biz bize ne yaptık? Biz bu vatanın kendisiyiz zaten. Peki ya onlar?

Başkaldıranı vurun! Bu nasıl bir emir Allah'ım! Hiç olacak şey mi? Biz neden bizi vuralım?

Bir süre sonra bir kişi üzerimize doğru geliyor, hakaretler yağdırarak... Dur diyorlar, durmuyor. Öyle cesaretli ki...

Ve komutanımız onu vurmamızı emrediyor. Neden?

Bizden hiç kimse silahına sarılmıyor, hiç kimse onu vurmaya düşünmüyor. Ama bazı askerler ve anladığım kadarıyla gerçek hainler ateş ediyorlar. Vatanımızın bir evladını vuruyorlar. Adam oracıkta vefat ediyor. Biz hala neden hainlerden yanayız ve bu hain dediklerimiz kim?

O adamın karısı, çocukları şimdi ne yapacak? Bu vatan, bu millet şimdi ne yapacak? Biz şimdi ne yapacağız?

Artık hainlerden ayrılma vakti geliyor bizim için. Teslim oluyoruz, kendimize...

Bize karşı kimse kötü bir şey düşünmüyor, çünkü biliyorlar ki biz onların gerçek evlatlarıyız. Karşımızda duran hainler değil!

Bir vakit dinleniyoruz ve sonra haber alıyoruz ki hainler yenilmek üzere, ama her şey bitmiş değil. Ben de asker kıyafetiyle hainlerin üstüne gidiyorum. Ne oluyor anlamıyorum. Biz kimle savaşıyoruz?

O sırada bir ses. İki el silah sesi. Vurulan benim galiba. Kim vurdu acaba?

Acaba beni de hain sanan milletimden biri mi? O zaman hakkım ona helal olsun. Belki de hainler vurdu beni.

"İnşallah şehit olmuşumdur."

